

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА

БРОЈ 3   ГОДИНА I   БЕОГРАД 15. АВГУСТ 1990.   ЦЕНА 10 ДИНАРА

СОЦИЈАЛИСТИЧКА РЕПУБЛИКА СРБИЈА
РЕПУБЛИЧКИ СЕКРЕТАРИЈАТ ЗА
ПРАВОСУЂЕ И УПРАВУ

Број 0011/90-07

08.08. 1990. године

Београд

На основу члана 10. став 3. Закона о политичким организацијама ("Службени гласник Социјалистичке Републике Србије", број 37/90), доносим

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ се пријава политичке странке:
"Српски четнички покрет", са седиштем у Београду, Батајница,
Посавског одреда 36, за упис у регистар политичких организација.

Образложење

Наведена политичка организација поднела је пријаву за упис у регистар политичких организација дана 31.07.1990. године под називом: "Српски четнички покрет".

Из новије историје Југославије познато је да су припадници четничког покрета у II светском рату окончали рат као поражена страна, а њихове вође су од стране народних судова осуђени као ратни злочинци због извршених покоља и других видова терора над становништвом Србије, Црне Горе и Босне и Херцеговине.

Сматрајући да се пријављеним називом вређа јавни морал грађана у СР Србији овај Секретаријат је применом члана 10. став 3. Закона о политичким организацијама одбацио пријаву политичке странке: "Српски четнички покрет".

ПРАВНА ПОУКА: Против овог решења може се тужбом покренути управни спор код Врховног суда Србије у року од 30 дана од дана пријема решења.

ЗАМЕНИК
РЕПУБЛИЧКОГ СЕКРЕТАРА,
Радиса Павлићевић

УВОДНИК

У периоду између другој и трећој броја „Велике Србије“ пристигла нам је शुжна вест из Америке о смрти великој српској националној борца и елитној краљевој официра, Господина Александра Обрадовића, председника Српској културној клуба „Свети Сава“. Обављајући председничку функцију све од смрти др Слободана Драшковића, Александар Обрадовић је стигао ој ромне заслуге на плану вођења одлучне борбе против комунистичке диктатуре у нашој отаџбини, бићно допринео да Српски културни клуб и остале једна од најуледнијих и најборбенијих српских емигрантских организација. Омиљен међу свим прекоморским Србима, велику енергију је улагао у покушаје постизања ошћесрпској националној јединства на принципјелној платформи бескомпромишне борбе за слободу и демократију. Аутор је ој ромној броја чланака, есеја, расправа и књија, креатор политичких концепција које су представљале узор свим српским патриотским групацијама у Отаџбини и у емијацији.

Александар Обрадовић је преминуо у петак, 3. августа у вечерњим часовима, вест о његовој смрти до нас је стигла у суботу последојне. Одмах је била сазвана ванредна седница Извршној одбора Централне отаџбинске управе Српској четничкој покретиа, на којој је донесена једној ласна одлука да председник наше странке, војвода др Војислав Шешел, лично у понедељак, 6. августа, пућује у Њујорк на сахрану. Међућим, одлука је било немојуге сировести, пошто су све авионске линије за Америку биле пребукиране, а у дане викенда и јоднићних одмора тешко је издејствивати неку ванредну интервенцију за хитан случај.

Редакција „Велике Србије“ искрено саосећа у болу који је задео породице Обрадовић и Кнежевић, чланове Српској културној клуба „Свети Сава“ и све родољубиве Србе, националне борце за слободу и демократију. За нас је једини начин да се одужимо усјомени на светилик лик јокојној Александра Обрадовића био преношење свих ојрошћајних јовора, одржаних на комеморативном скућу и приликом саме сахране. Тиме српству у отаџбини јоказујемо колико је био дошћојанствен ојрошћај од човека који је све што је имао жртвовао за Србију, до последњеј даха се смело борио за слободу родне јруге, за рушење комунистичке тијраније, а умро и сахрањен у шућини, не дочекавши да после јолувековној сужањства и емијрације јоново види земљу својих предака и своје младости. Али, и над нашом отаџбином се јавља, истина, још врло стидљиво, сунце слободе. Убећени смо да нећемо дуј о чекаћи на тијдан кад ће и Отаџбина бити у стићању да се одужи својој највернијој деци бар шако што ће њихова имена укласати на Српском пантеону бесмртних. На јом јрандиозном обелиску у име јокојној Александра Обрадовића светиће јосебним сјајем.

Ститло нам је и решење о одбијању рејистирације Српској четничкој покретиа. Ми, српски четници, према јом, још једном у низу јримера режимске комунистичке бескрујулзности, односимо се са презиром и ијноранцијом. Деловаћемо као да се зајправо ништа и није дојодило.

Али ћемо јокренући и управни сјор пред комунистичким „Врховним судом Србије“, да би смо и шу прилику искористили да јавно раскринкамо комунистичке јодвале и самоваљу.

Комунистичка власт у Србији је и те како свесна да јој јлавна ојасности претиа од Српској четничкој покретиа, да су српски четници најозбиљнија политичка снаја која може стити украј комунистичкој диктатури, те да се четничиво јробудило јо свим српским земљама, одлучно да више никада не дозволи јонижење и цејање српства.

Након што је у режимској штампии јојављено саошћење о одбијању рејистровања наше странке, удостјручио се број пристујиница Српском четничком покретиа, које сваки дан пристижу.

Ми, српски четници, увек ћемо бити јрви штамо јде српски народ буде највише јрожаван. Новоусјостављена усјашка власт у данашњој Хрватској најојасније јрожава Србе у Дубровнику, Далмацији, Лици, Банији, Кордуну, Славонији и Барањи. А наша браћа овоја пућиа неће бити остављена на цедилу.

Ујозоравамо усјашкој јојлавника Тућмана да више ниједно шиканирање српској живља, ниједно убистиво или физичка јовреда неће остати неосвећено.

Српски народ је ојавно схватио да ја прашћање својим највећим злотворима и нејријателјима никуда не води. Српски народ је извукао и одјоварајуће јојуке из своје новије историје. Не јада нам ни на крај јамети да даље браћом називамо оне који нам никада браћа нису били. То треба да зна усјашки јојлавник и Тићов јенерал Фрањо Тућман, који је јоново исукао злочиначку каму и јоднео је јод врати унесрећеној српској живља које му је комунистички режим јодвео јод вешћачку јурисдикцију.

Тужна вест из Њујорка

УМРО ЈЕ АЛЕКСАНДАР ОБРАДОВИЋ, ПРЕДСЕДНИК СРПСКОГ КУЛТУРНОГ КЛУБА „СВЕТИ САВА“

Саопштење Српског радио програма „Глас слободних Срба“ из Њујорка

Поводом изненадне смрти Александра Обрадовића Српски радио програм „Глас слободних Срба“ из Њујорка у својој редовној емисији од 11 августа 1990 г., објавио је следећу вест:

Изненада је 3 августа ове године, у Њујорку, престало да куца срце великог Србина и Светосавца – Александра – Аце Обрадовића, генералштабног капетана I класе Краљевске југословенске војске и претседника С.К.К. „Св. Сава“.

У погребном заводу у Флашингу, у недељу 5 августа и у понедељак 6 августа, у присуству чланова породице, кума, чланова С.К.К. „Св. Сава“ као и многобројних пријатеља и поштовалаца почившег Александра Обрадовића, опело су одржали епископ Слободне српске православне цркве г. Василије и млади свештеник отац Стеван Ковачевић, који је познавао покојника још од свог детињства.

По завршеном опелу од покојника су се опростили епископ г. Василије; отац Стеван Ковачевић; г. Будимир Срећковић, потпредседник С.К.К. „Св. Сава“, уредник „Српске Борбе“ и Српског радио програма „Глас слободних Срба“ у Њујорку; др Павле Топаловић, претседник Слободне српске црквено-школске општине „Св. Вознесења Господњег“; г. Дража Симовић у име г. Томице Иванчевића, претседника Организације српских четника „Равна Гора“ и г. Љубиша Видосављевић у име официра Краљевске југословенске војске.

У уторак, 7 августа у 10 часова пре подне, обављена је сахрана. Чиновејствовао је епископ Слободне српске

православне цркве г. Василије.

Од покојника се на гробљу опростио г. Илија Лубарда у име претседника Српске народне одбране др Рајка Томовића.

Почивши Александар Обрадовић је скромно живео и цео свој живот посветио борби за добро српског народа и Српске православне цркве. Жеља му је била да се врати у ослобођену и уједињену Србију и да тамо проведе своје задње дане и буде сахрањен поред својих родитеља и брата. Пошто му се није испунила жеља да доживи ослобођење

и уједињење целокупног Српства српски борац Александар Обрадовић је сахрањен на српском гробљу Гедар Грове, у Флашингу, Њујорк поред своје прерано преминуле унучке Мирославе – Мише.

После сахране приређена је даћа у кући зета и ћерке почившег Александра Обрадовића у Дагластону.

Наше искрено и дубоко саучешће ожаложеној породици, кумовима, пријатељима и члановима С.К.К. „С. Сава“.

Беседа Његовог преосвештенства, господина Василија, епископа Слободне српске православне цркве

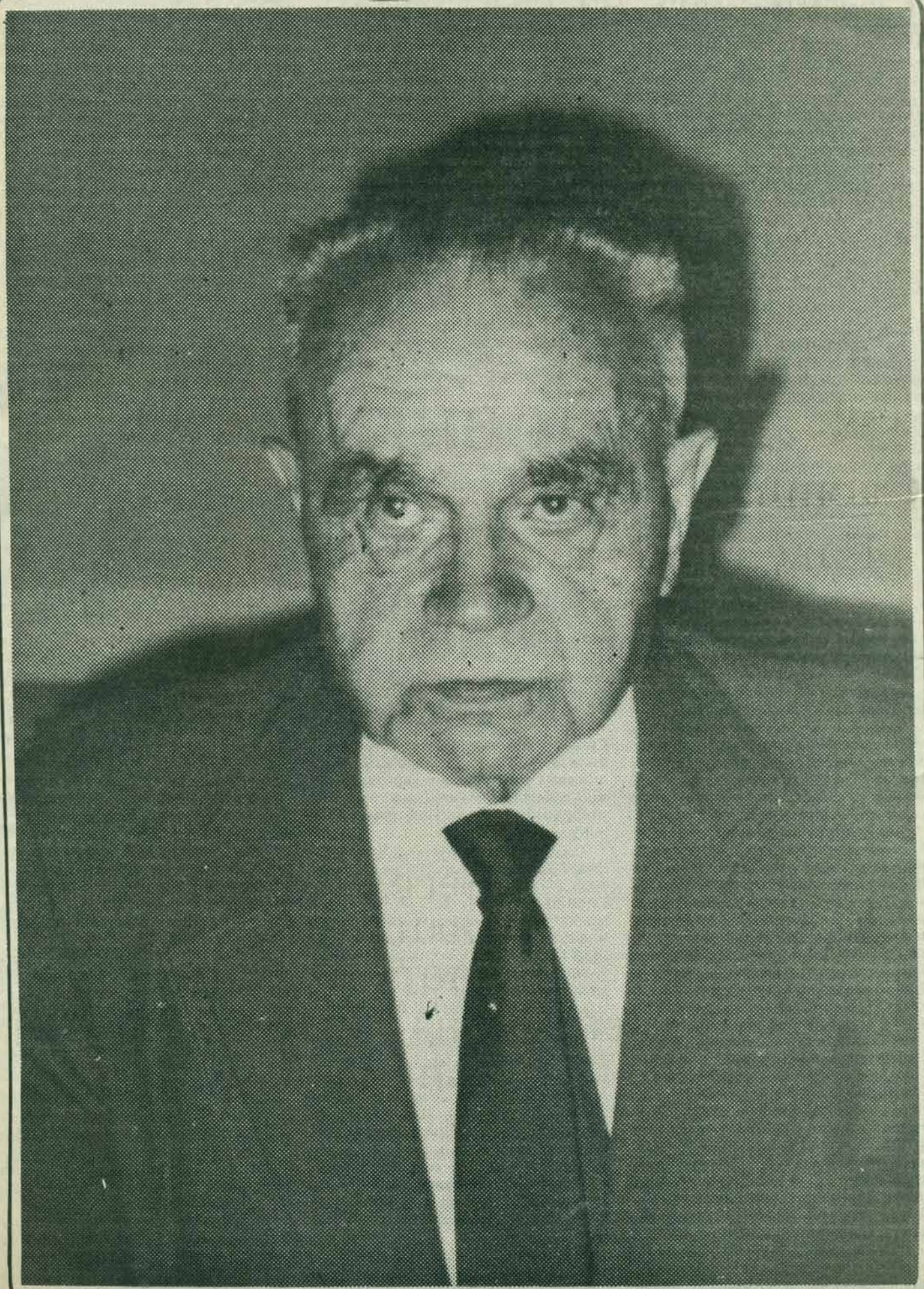
„Заиста вам кажем; иде час и већ је ту, када ће мртви чути глас Сина Божијега и чувши оживјети... Јер иде час, у који ће сви, у гробовима чути глас Сина Божијега и изићи они који су чинили добро, у васкрсење живота, а који су чинили зло, у васкрсење суда“, Јован 5/25,28.

Овом светом јеванђелском поруком, јеванђелист Јован нас опомиње да свакоме рођеном предстоји смрт, а по том суд.

Драги оче Стеване,
Ожаложена госпођо Обрадовић,
Неутешна госпођо Кнежевић,
Уцвелене породице Обрадовић и
Кнежевић,

Кумови и пријатељи,
Чланови Српског Културног Клуба „Свети Сава“, побожна браћо и сестре,

У прошли петак увече, под светим кровом Украјинске православне катедрале Св. Владимира у Њујорку, пре-

стало је да куца племенито срце Александра Обрадовића. Испустио је своју племениту душу, баш онако како је и живео. Отишао је Богу на истину окружен својим драгим пријатељима и сарадницима, слушајући и учествујући на предавању о ситуацији и стању покајаног и пробуђеног, али нажалост, још неослобођеног милог нам рода српског.

И сво нас вечерас заједно, сакупљени као једна хришћанска породица да молитвено испратимо у вечност човека, кога смо сви ми волели, поштовали и ценили. Да се помолимо Господу Богу за покој његове душе, да му Господ подари заслужени одмор и царство небеско.

Као што нам и јеванђелист Јован поручује, знамо да нам свима предстоји једног дана смрт, а по том суд, (како смо живели и какви смо били на овоме свету), али на жалост, док смо млади и здрави врло мало се сећамо последњег часа. Овај варљиви и пролазни свет и све што је на њему и сувише нас везује за земљу, па се зато о вечности, слабо, мало или нимало не старамо, баш као да ћемо на земљи вечно живети.

Ми ћемо још дуго година путовати и живети, тако мисле једни. Да ће умрети, признају сви, али да ће скоро или можда изненада умрети, то не верује ни један једини.

Наш драги покојник је доживео јеванђелску старост. Свети Псалмопевач нам каже: „Век човеков је седамдесет година, код снажнијих и јачих је осамдесет, а све преко тога су патње, страдања и невоље“. Библија нам пак каже, да су наши праоци живели и по 900 година, али ни један од њих није остао вечито жив на овоме свету; сви су се преселили у вечност и нема ни једнога који природи није платио свој трибут. И тако се ето испуњава реч небеског Творца „Од земље си створен и у земљу ћеш отићи“.

Зато је потребно док смо живи да се кроз своју свету веру припремимо за овај неизбежни дан. Дан растанка са овим чудним и сложеним светом и веком. Драга моја духовна децо, озбиљно мислимо на свршетак овога живота. Мислимо на смрт, небо, пакао и суд Божји. Мислимо на живот после смрти, на опште воскресње мртвих. Све се ово може постићи кроз јаку и свету веру хришћанску, зато верујући човек, верујућа душа, може слободно са нашим духовним песником да каже:

„Не плашим се смрти,

Ја мирно идем у пределе мрака,

Жива је вера у општега Оца

И нада је моја силна и јака“.

Испраћајући у вечност човека који је био пун вере у Бога и Његову правду, пун свете наде на боље и срећније дане и пун свете српско-хришћанске љубави за свакога, поносан сам да сам дуги низ година био његов свештеник, епископ и лични пријатељ.

Александар Обрадовић, наш драги чика Аца, како смо га из милоште звали, био је одличан православац, дисао је православљем, поносио се светоса-

вљем, за своје мило Српство је живео и волео га изнад свега. Његово светосавље није било празно, него се налазило у свакој хелији његовог мозга и у свакој вени његовог великог срца.

Био је велики помириатељ-миротворца. То ја најбоље знам. Био је понос своје нације, понос своје породице, понос своје цркве и организације чији је био челник: председник. Поносан је био на своје четири унуке, као на четири голубице своје. Прерана смрт његове мезимце Мирославе-Мише, која је прерано одлетела из гнезда и јата Кнежевића и одлетела у јата небесних анђела да са њима заједно сачека милог деду свога, тешко је погодила његово осетљиво старачко срце и са том раном у гроб је отишао.

Драга госпођо Маро, остала родбино, сродници и пријатељи, ја знам да је данашњи дан, дан туге и жалости ваше, данашњи дан је врло немило-срдан према вама, јер отима од вас део живота вашег. Данас испраћате онога, са којим се растати не можете, данас треба да ожалите онога, кога не можете прежалити; животног друга, сапутника и сапатника, родитеља и

бранитеља свога, брата, стрица, деду незаборављеног, пријатеља, кума и саветника, человођу и председника организације која је саставни део живота вашег. Али будите захвални Богу и поносни да сте имали срећу и част имати драгог чика Аца за свога и међу собом.

У име Свете ССП Цркве, Високо-просвешћеног Митрополита г. Иринеја, у име Управног одбора Слободне ЦШО Саборне цркве „Св. Сава“ у Њујорку, нашег чланства и парохијана, оца Стевана и моје лично, примите наше искрено саучешће. Милостиви Господ нека вам подари утеху.

Теби верни сине Српске православне цркве Брате Александре, нека је вечита хвала за сва добра која си учинио својој мученичкој светој Цркви, својој парохији, својем много вољеном мученичком страдалном роду српском. Нека те милостиви Дародавац свих добара Бог награди у Царству вечности. Нека ти буде лака благословена земља слободарске Америке, нека милостив буде Господ души твојој.

Бог да му душу прости!

Вјечна му памјат!

Опроштајна реч Будимира Срећковића, уредника „Српске борбе“

Ваше Преосвештенство, владико Василије, драги оче Стеване,

Ожалошћена породицо Обрадовић – Кнежевић,

Ожалошћени пријатељи и поштоваоци почившег Александра Обрадовића,

Састали смо се вечерас да одамо дужну пошту великом српском борцу и националном трудбенику, председнику С.К.К. „Св. Сава“, најистакнутијем и најзаслужнијем члану српске родољубиве заједнице Њујорка и Њу Церзија, нашем драгом Александру, Аци Обрадовићу.

Наш драги и поштовани Аца, преминуо је изненада у петак увече, 3 августа, међу нама, на српском послу, на српској стражи. Као потпредседнику С.К.К. „Св. Сава“ и као уреднику „Српске Борбе“, дужност ми налаже да вас поздравим и да вас потсетим на животног пут и дело нашег врлог покојника. Велике и изванредне личности заслужују да се и у оваквим приликама каже нешто више од неколико речи.

Почивши Александар Обрадовић је рођен 26. септембра 1909. године у Београду. Отац му је био угледни трговац Драгутин, пореклом из Балњевца код

Крагујевца, а мајка Јелена из познате официрске породице Ђорђевић из Врања. Школовао се такође у Београду и по завршетку Војне академије са 53. класом, 1. априла 1928. г. произведен је у чин пешадијског потпоручника.

Као млади официр службовао је у Суворовском пуку и Пешадијској подофицирској школи Краља Александра I у Београду.

Крајем 1934. г. завршава и Вишу школу војне академије. Као капетан II класе ступа у Главни генералштаб као приправник за генералштабну струку. Припрему успешно завршава и априла 1939 г. указом Краља Петра II као капетан I класе бива преведен у генералштабну струку.

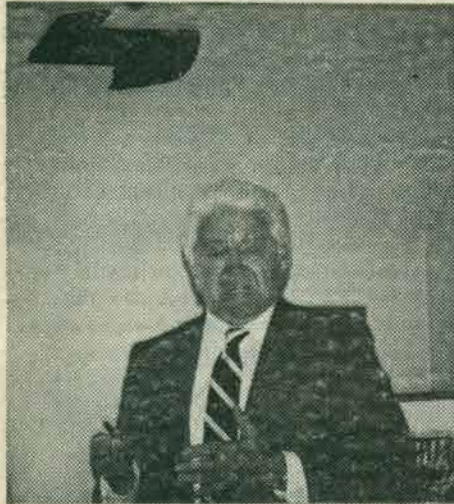
Као млад генералштабни официр службовао је у штабу Косовске дивизије у Приштини, а априлски рат од 1941. г. га је затекао на положају шефа Оперативног отсека штаба Косовске дивизије. У време капитулације затекао се у Албанији.

Године заробљеништва је провео у разним логорима Немачке где је био један од оснивача и водећих људи националног отпора, а по завршетку рата остао је у слободном свету да настави борбу за победу над комунизмом и

ослобођење српског народа.

Неколико година радио је у Паризу и у војној служби француске војне управе у окупираној Немачкој. Крајем 1951. г. дошао је у Америку и настанио се и радио све време овде у Њујорку.

По доласку у Америку постаје члан С.К.К. „Св. Сава“ и активно учествује у раду и у свим национално политичким акцијама. Више година је, за-

једно са поч. Душаном Петковићем, бившим секретаром амбасаде у Софији и шефом четничке радио станице „Карађорђе“ на Блиском истоку, био главна покретачка снага у Српском Релифу у Њујорку, добротворној установи за помагање старих и оболелих Срба, првенствено у слободном делу Западне Европе. Са поносом се сећамо трибине Српског Релифа у Дому Саборне цркве „Св. Сава“ овде у Њујорку, на којој су се редовно појављивали истакнути ауторитети српског јавног и културног живота. Ова српска колонија била је тада у највећем успону наших достигнућа.

Да потсетимо оне, сада већ малобројне, који се тога сећају, да је биста њен. Драже Михаиловића, која је постављена на српском гробљу код манастира „Св. Сава“ у Либертивилу као и дупликат исте бисте, односно споменика код српске цркве у Канбери, престоници Аустралије, израђен овде у Њујорку. Секретар Одбора за подизање споменика Дражи Михаиловићу био је Александар Обрадовић, а претседник г. Душан Петковић. Њиховом заслугом, односно њиховим заузимањем, прикупљена су новчана средства за израду тог споменика.

Овом приликом не могу да пропусти, а да не истакнем заслуге Аце Обрадовића за врло успешне демонстрације против Јосипа Броза, овде у Њујорку као и Вашингтону почетком шездесетих година, па и дошнице.

Скоро пола века и највећи део свога живота, наш Аца је посветио националним пословима — одбрани Српске православне цркве и српског народа и борби за њихову слободу и јединство. Сарађивао је годинама у српским на-

ционалним листовима, нарочито у „Српској Борби“. Нарочито су били запажени његови чланци из области ослободилачких ратова Србије од 1912. до 1918. г., као и војни чланци из савремених ратних догађаја. Било му је нарочито стало до тога да млађе српске генерације, којима комунистички режим није дао прилике да се упознају са новијом српском историјом, да те млађе српске генерације сазнају истину о витешким делима својих предака и да се кроз ту истину ослободе комунистичког једноумља у приказивању српске историје. Зато је написао, а С.К.К. „Св. Сава“ штампао 1977, „Историју ратова Краљевине Србије 1912—1918“. Књига је врло повољно примљена, а потражња за истом и данас постоји.

После смрти поч. др Слободана Драшковића, 31. октобра 1982. г., Александар Обрадовић је заузео кормило С.К.К. „Св. Сава“ и мада под тешким емигрантским условима допринео одржавању и унапређивању угледа како организације тако и „Српске Борбе“.

Као војник по позиву био је одличан организатор, савестан до крајности, до последњег даха одан идеји српске слободе и јединства, на српској

стражи до тренутка своје изненадне смрти, на очиглед својих српских пријатеља и поштовалаца. Можда је то и неки симболичан знак провиђења чији су путеви често несхватљиви људским чулима и нашем ограниченом разуму.

Частан и до крајности пожртвован рад и дело Александра Обрадовића, су његов политички тестамент. Није доживео да види пуну слободу свога српског народа али је доживео сатисфакцију да види распад једног тиранског антисрпског система чијем рушењу и освешћењу српског народа је знатно допринео.

Пример који нам је оставио за службу наше пуно поштовање, дивљење и захвалност.

Чланови породица Обрадовић — Кнежевић, њихови сродници и пријатељи, као и ми сви — поштоваоци поч. Александра Аце Обрадовића можемо бити поносни на њега и целокупан његов овоземаљски живот. Нека нам то буде утеха у овим ожаловљеним часовима.

Нека је слава и вечан помен нашем поштованом и вољеном Александру, Аци Обрадовићу.
Слава му!

Говор др Павла Топаловића, председника ЦШО „Светог Вазнесења Господњег“ у Елизабету, Њу Џерси

Поштована и тужна фамилијо Обрадовић — Кнежевић, Ваше Преосвештенство, владико Василије, оче Стево, драга браћо Срби и сестре Српкиње, примите изразе дубоког и искреног саучешћа поводом изненадне смрти нашег добро познатог и племенитог Србина — господина Александра Аце Обрадовића.

У име Слободне српске православне црквено-школске општине „Светог Вазнесења Господњег“ у Елизабету, којој је и господин Аца припадао, ја бих желео да се опростим и укажем дужно поштовање човеку који је био један од оснивача и великих дародаваца наше црквено-школске општине и дугогодишњи председник исте, који је касније, вољом народа, изабран и за доживотног, почасног председника наше црквено-школске општине.

Такође бих желео да вас подсетим да је господин Обрадовић активно учествовао у раду наше црквено-школске општине „Свети Сава“ у Њујорку

и наше Слободне српске православне америчко-канадске епархије.

Укратко речено, својим радом и неизмерном љубављу за Слободну светосавску српску цркву, својим ауторитетом и добром вољом, господин Аца је оставио неизбрисив рекорд не само за нас Србе у Њујорку и Њу Џерсију, већ широм Америке, Канаде, Аустралије, Европе а у последње време, све више и више, у његовој пробуђеној, родној грудни Србији.

Данас се опраштамо са Дражиним саборцем, ђенералштабним капетаном Краљевске југословенске војске, еминентним српским политичарем, антикомунистом, знаменитим културним, црквеним и политичким прваком родољубиве српске емиграције.

Данас се опраштамо са великим говорником наших политичких скупова и писцем дивних светосавских и видованских беседа.

Данас се опраштамо са главним и утицајним сарадником „Српске Борбе“

и Српског радио часа у Њујорку, са председником Српског културног клуба „Свети Сава“.

О господину Аци и његовом патриотском раду, ја бих могао говорити сатима, али на крају овог краћег говора, желео бих рећи да је Божјом вољом умро један велики Србин који је читав свој живот посветио Српству и својој Светосавској цркви. Својим истрајним и умешним радом, господин Аца је у великој мери допринео буђењу

српског народа у земљи и слободном свету. Веровао је више но икада, специјално после еминентног српског скупа у Вашингтону, да ће његова нога ускоро крочити на тле наше родне Србије.

Игром судбине и Божјом вољом, затворио је очи, лако, мирно и достојанствено, онако, како је то и желео са својим Србима, на састанку родољубивог Српства у Њујорку, око 9 сати увече, на дан 3. августа 1990. године у време свитања слободе у његовој род-

ној Србији.

Овом приликом такође желео бих да се опростим од господина Александра Обрадовића и изразим дубоко саучешће фамилији Обрадовић – Кнежевић и у име наших националних организација, Удружења краљевске југословенске војске „Дража Михаиловић“, Српске народне одбране Њујорк и Организације српских четника „Равна Гора“.

Нека је слава и вечан помен Александру Обрадовићу!

Говор Драже Симовића, подпредседника Организације српских четника „Равна Гора“

Тужни зборе,

Ушвелепа породицо, родбино, кумови и пријатељи Аце, великог Србина и националног борца,

Преосвећени владице, оче Стеване, Драга браћо и сестре, Срби и Српкиње,

Желим да се опростим и кажем последње збогом великом и врлом Србину, неуморном националном раднику и борцу за последњих 50 година.

Као подпредседник Централне управе Организације српских четника „Равна Гора“ у име Централне управе и целокупног чланства и председника

брата Томише Иванчевића и његове породице, такође у своје лично име и моје породице, да врлом покојнику одам захвалност за неуморан рад који је уложио за Српство у протеклих педесет година, на сваком српском националном пољу као и у Слободној српској цркви, Српском културном клубу „Свети Сава“ где је задњих осам година био председник и водио га на достојној висини. Клуб је увек био са српским четницима, а Аца Обрадовић је заслужио сваку похвалу и поштовање од свих поштених Срба, јер се на сваком месту човечански понашао.

Наше колоније у Њујорку и Њу

Церзију као и сви Срби у слободном свету видно ће осетити недостатак нашег Аце.

Драги наш Ацо, спавај спокојно у овој слободној земљи Америци и буди сигуран да ми, твоји пријатељи, нећемо скренути са пута којим смо пошли 1941. године, све док не буде слободна свака стопа српске земље и сваки Србин и Српкиња. Онда ћемо пренети тебе и све заслужне Србе у нашу слободну Србију, у наш престо-ни Београд.

Сада наш Ацо да те замолим – када стигнеш у Небеску Србију да нам поздраваш све наше краљеве и кнежеве, војводе, витезове и хероје са нашим неумрлим чича Дражом.

Поздрави све борце који дадоше животе на српски олтар слободе.

Ми ћемо, с Божијом помоћи, до српске победе све издржати.

Нека ти је вечна слава и хвала за све што си учинио за Српство.

Лака ти била ова слободна пријатељска земља.

***

Говор Љубише Видосављевића

Тужни зборе,

Ожалошћена породицо, родбино, ми пријатељи и поштоваоци омиљеног нам пок. Александра Обрадовића сакупили смо се да му кажемо последње збогом.

Покојни Аца, како смо га сви звали из милоште, напустио нас је сном праведника, без болова, патњи и терета ма коме. Доживео је и лепу старост. Ово нека буде утеха његовој породици и родбини и свима нама, његовим пријатељима, који смо га поштовали и волели. Ипак, по срцу, много нам је жао, јер смо га рачунали као оца наше заједничке националне фамилије у Њујорку.

Са пок. Ацом сам се знао од 1941. г., из заробљеничког логора у Нирнбергу. Делили смо заробљеничку судбину, а од завршетка другог светског рата и емигрантску судбину као српски националисти.

Као емигрант дошао је у Њујорк 1951. г. Од тада се истицао као српски родољуб и борац за целину Српства и обнову српске државе. Творац српског

националног покрета у емиграцији био је пок. др Слободан Драшковић, који је себи одабрао за заменика Александра Обрадовића. После смрти др Драшковића октобра 1982 г., на челу С.К.К. „Св. Сава“ стао је Александар Обрадовић. До своје смрти 3. августа ове године, он се искрено и нешtedимце залагао да ојача тај покрет. Нажалост, број правих српских идеалиста, бораца и родољуба се из године у годину смањивао. Одлазили су у вечност. Било их је мало пре рата, још мање после рата, а данас их је најмање. Уколико су још живи, немају више снаге и елана.

Свестан сам, колики је велики губитак за националну борбу у емиграцији смрт Аце Обрадовића. Још већи је губитак за националне Србе у земљи, јер они тамо немају човека, који боље познаје Српство и његове проблеме од пре и после Другог светског рата, него што их је видео и искусио пок. Аца Обрадовић. Да је ово тачно што тврдим, изнећу у најкраћем извесне чињенице.

Ток српске државе, националне српске историје и националног опстанка био је 1918 г. прекинут и замењен државом на интернационалној основи. Српска историја је била умањена и изопачавана; учила се вештачки створена историја других народа у југословенској заједници. Српски национализам је онемогућен и замењен југословенским на интернационалној основи, који није никад раније постојао, нити може постојати, сем ако Срба нестане именовом. У духу тог југословенства подизане су и васпитаване генерације. После Другог светског рата апсолутна већина емиграната Срба су били југословенски опредељени. Многи међу њима су увидели где је српски народ доспео у тој интернационалној Југославији, шта се догодило са Србима, српским крајевима и нашта је Српство сведено, те су данас и они за уједињено-Српство.

Мало је било Срба који су од самог почетка били српски национални борци по здравој логици, српској свести и савести. Један од њих је био и покојни

Аца Обрадовић. Он је целог свог живота био искрени српски родољуб и борац за целину Српства и обнову српске државе.

Од 1945 г. у Југославији је владао насилан, једностран и обмањујући марксизам са самоуништењем Срба. Велики број данашњих Срба васпитан је и живи у том марксистичком духу, немајући никакве солидне везе са Српством и његовим националним својствима. Ако неки од њих и знају нешто у вези поменутог, то је површно. Зато су српском народу данас потребни људи као што је био покојни Александар Обрадовић.

Поред наведених својстава, која су красила његов живот и рад, покојни Аца Обрадовић је био такође добар друг и пријатељ. А највећа врлина његова је била честитост.

Нека му је слава и вечити помен у српском роду.

ТЕЛЕГРАМ ВОЈВОДЕ ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА ГОСПОЋИ МАРИЈИ ОБРАДОВИЋ И ПОРОДИЦИ КНЕЖЕВИЋ

Дубоко потресен вешћу о смрти господина Александра Обрадовића, вашег цењеног супруга, оца, таста и деде, с којим сам имао част да будем у личним пријатељским односима, молим вас да примите изразе мог најискренијег саучешћа.

Војислав Шешељ

ТЕЛЕГРАМ ЦЕНТРАЛНЕ ОТАЏБИНСКЕ УПРАВЕ СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА ЦЕНТРАЛНОЈ УПРАВИ СРПСКОГ КУЛТУРНОГ КЛУБА „СВЕТИ САВА“ И ПОРОДИЦИ ПОКОЈНОГ АЛЕКСАНДРА ОБРАДОВИЋА

Искрено саучествујемо у болу, који осећају сви патриотски настројени Срби, поводом смрти господина Александра Обрадовића, председника Српског културног клуба „Свети Сава“. Светли лик господина Обрадовића, као великог борца против комунистичке тираније, а за слободу српског народа, остаће у трајном сећању свих нас, његових политичких истомишљеника и сарадника у Отаџбини.

Централна отаџбинска управа Српског четничког покрета

Говор Илије Лубарде

Говор одржан на српском гробљу у Флашингу, 7. августа 1990.г.

Породицо, кумови, сарадници, пријатељи, поштоваоци Александра Обрадовића,

Тужни зборе,

Последње збогом упућујемо великом Србину, политичком емигранту, добром мужу, нежном оцу и деди, човеку који је за Српство живео, Српству се дивео.

Знамо да си Алекандре Обрадовићу као млад човек изабрао војну каријеру, да би одговорно служио народу. Дату заклету Отаџбини верно си до краја свога живота следео.

Сви они који су са тобом сарађивали били су сведоци твоје неујморности, жртвовања, смирености, спремности за личне интересе потчинио само и једино интересима српског народа.

Радио си као родољуб, као ватрени антикомуниста, пишући, говорећи, дајући другима полета и снаге да лакше и достојанственије издрже изганаство са родне грудне. Умро си онако како си живео: радећи за Српство, Ти си као ретко ко и последњи секунд свога живота посветио твом увек вољеном српском народу. Зато су ти Срби у средини у којој си живео вишестрано захвални: захвални су за твој рад као Светосавца при Слободној српској православној цркви; захвални су ти као Срби за родољубље које си уносио док си радио у Српској народној одбрани и Српском историско-културном друштву „Његош“; посебно су ти захвални Срби за твоје прегалаштво у Српском културном клубу „Свети Са-

ва“ где си као челник те организације, од 1981/ године до твоје изненадне смрти, допринео да сарадња са другим организацијама, нарочито СНО, буде корисно увеличана.

Захваљујући борцима као што си ти био, морална победа српске политичке емиграције никада није била у питању – питање је било када ће се та морална победа претворити у победу воље српског народа.

Доживео си да видиш почетак краја комунизма, с надом да ће српски народ ускоро поново бити слободан у демократском систему и да би се ти могао да вратиш и твоједесетогодишњи

труд претворити у радост у виђену слободну Србију.

Прими ове са болом изречене скромне речи као опроштај од стране СНО и њеног претседника др Рајка Томовића као и од стране СИКД „Његош“ и његовог претседника Илије Ђуришића, пренесећи у њихово име и најискреније саучешће твојој ожаложеној породици.

Нека ти је слава и хвала.
Бог нека ти душу прости.

У своје лично име морам да те ослободим као што сам те за живота ослобљавао: чика Ацо, нека ти је лака ова земља слободарска!

Слава му и хвала!

ТЕЛЕГРАМ ВОЈВОДЕ МОМЧИЛА ЂУЈИЋА ГОСПОДИНУ ЂОРЂУ КНЕЖЕВИЋУ, ПОТПРЕДСЕДНИКУ СРПСКОГ КУЛТУРНОГ КЛУБА

Поводом смрти вашег таста, председника Српског културног клуба „Свети Сава“, елитног српског официра, непоколебљивог борца за слободу српства и упорног антикомунисте, у име Покрета српских четника Равне Горе и у моје лично, изјављујем братско саучешће свим члановима његове породице, свим члановима Клуба и Вама.

Војвода Момчило Ђујић,

председник

Покрета српских четника Равне Горе у слободном свету

ЧЛАНОВИМА, МЕСНИМ ОДБОРИМА, РЕГИОНАЛНИМ УПРАВАМА И ПОВЕРЕНИЦИМА СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА ОПОЗИЦИОНИМ СТРАНКАМА, СРПСКОЈ И МЕЂУНАРОДНОЈ ЈАВНОСТИ

На седници одржаној 13. августа 1990. Централна отаџбинска управа Српског четничког покрета је осудила брутални насртај србијанског комунистичког режима на нашу странку одбијањем да будемо регистровани попут других политичких партија.

То је још један пример бескрупулозне комунистичке властодржачке самовоље, којој ћемо се ми, српски четници, одлучно супротставити.

Нема те силе која нас може одвратити од реализације нашег политичког програма и спречити у верном служењу интересима српског народа, слободе и демократије.

Налажемо члановима, месним одборима, регионалним управама и повереницима наше странке да наставе своју редовну политичку делатност игноришући одлуке нелегитимне власти и принудне управе коју су највећи српски непријатељи пре скоро пола века успоставили над Србијом. Наша одлучност и бескопромисност, као резултат уверења у исправност четничке политичке борбе у данашњим, битно измењеним, историјским условима, тријумфоваће у најскорије време, пошто комунистички режим на издисају више никаква сила овога света не може оспорити. Забрана легалног деловања наше странке у ствари је најновији ударац који су комунисти сами себи задали.

Тим поводом позивамо све српске опозиционе странке да нас подрже у нашим настојањима да приморамо режим да своју одлуку што пре измени, под претњом свеукупног бојкота. Мирење са режимским третманом наше странке тешко би компромитовало српску опозицију и онемогућило је у покушају да српском народу понуди легитимну власт, грађанску сигурност и модеран правни поредка, по узору на сав цивилизован свет

Настављајући своју политику грађанског отпора и пркоса титоистичким узурпаторима, за уторак, 11. септембра 1990. заказујемо велики протестни митинг у центру Београда, пред спомеником Кнезу Михаилу Обреновићу. Митинг ће почети у 17 часова и окончати се у 18. Очекујемо да ће на њему учествовати, преко својих официјелно делегираних представника, све истински опозиционе политичке партије које делују у српским земљама.

Сврха овог митинга је да Српски четнички покрет покаже своју реалну политичку снагу и целом свету обелодани да се српски народ никада неће помирити с комунистичким настојањима у правцу представљања четничког покрета генерала Михаиловића као поражене стране у другом светском рату и његовог вођства као „злочиначког“.

Прилика је то за све српске опозиционе странке, без обзира на сопствену политичка стремљења и идеолошку оријентацију, да покажу међустраничку солидарност, без које нема искрене политике националног помирења свих Срба.

Ми, српски четници, пре свега ћемо манифестовати своју оданост демократским и слободарским вредностима, спремност на сарадњу са свим политичким групацијама које држе до будућности српског народа и не мире се с безнађем у које нас је тако неумољиво довео дуготрајни тоталитарни поредак. Опет ћемо потврдити да у грудима српског народа још увек куца патриотско четничко срце, и да га нису могле умртвити отровне комунистичке стреле.

Најновији примери комунистичке самовоље и манипулисања народом, као што су провизорно уједињавање Савеза комуниста и Социјалистичког савеза радног народа у Социјалистичку партију Србије како би се за-

држала узурпирана имовина огромне вредности, настојање да се поново донесе октроисани устав, покушаји онемогућавања опозиције кроз крајње неправедан изборни закон, заснован на већинском принципу, сведоче да ни једна опозициона странка појединачно није довољно јака да стане украј марксистичкој аутократији. Зато наша основна парола треба да гласи: „Сви уз Христа, против комуниста!“

**ЗА ВАСКРС СЛОБОДНЕ СРБИЈЕ!
СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА ДОК СУ ЈОЈ
ДЕЦА ВЕРНА!
СА ВЕРОМ У БОГА — ЗА
КРАЉА И ОТАЏИНУ!
РАВНА ГОРА ПОБЕТИТИ МОРА.**

Потпредседник
Централне отаџбинске управе
Адвокат Милорад Вукосављевић,
с.р.

Потпредседник
Централне отаџбинске управе
Александар Стефановић, с.р.

Председник
Младих четника
Срђан Гламочанин, с.р.

Председник
Кола четничких сестара
Адвокат Оливера Јелкић, с.р.

Секретар за информисање
Централне отаџбинске управе
Др Велибор Стефановић, с.р.

Генерални секретар
Српског четничког покрета
Војин Вулетић, с.р.

Председник
Централне отаџбинске управе
Српског четничког покрета
Војвода др Војислав Шешељ, с.р.

САОПШТЕЊЕ СРПСКЕ СВЕТОСАВСКЕ СТРАНКЕ

Поводом одлуке Републичког секретаријата за правосуђе, којом је одбачена пријава Српског четничког покрета за упис у регистар политичких организација, изражавамо протест због некоректног става званичне власти према опозиционим странкама.

Образложење Републичког секретаријата за правосуђе да Српски четнички покрет вређа јавни морал у складу са чл. 10 став 3. Закона о политичким организацијама сматрамо неприхватљивим, пристрасним и идеолошким предзначеним и оцењујемо га као акт једноумља. Оваква оцена потиче од државних органа којима је владајућа партија дала мандат да такву одлуку доносе, а она је сама, као што је познато, највише разорила јавни и приватни морал и континуирано узнемиравала јавност у протеклих четрдесет пет година.

Заснивање решења на „званичним подацима из новије историје која сведочи о злочинима почињеним у другом светском рату од стране четника, предвођених Дражом Михајловићем“, показује да је постојећа власт у Србији у толикој мери оптерећена комунистичким начином мишљења и понашања, да

демократија у условима владавине Социјалистичке партије над српским народом остаје само пука илузија.

Апелујемо на званичне једнопартијске органе да измене одлуку и дозволе упис Српског четничког покрета у регистар политичких организација и захтева-

мо да се до издавања коначног решења Српском четничком покрету хитно изда ванредна дозвола за политички рад на основу пријаве и приложене документације предвиђене Законом о политичким организацијама (Сл. гласник СР Србије бр. 37 од 19. 7. 1990. год.). Ово је наш принципијелан став; и кад би Српски четнички покрет добио власт у Србији па забранио Социјалистичку партију Србије, био би исти.

Следећи традицију изворног европског парламентаризма, Српска светосавска странка не признаје правну дискриминацију било које политичке партије, макар се она звала комунистичком или четничком, и ту дискриминацију прима као атак не само на чланство пред законом дискриминисане странке, већ и на комплетну садашњу политичку опозицију и њена демократска и слободарска стремљења.

У Београду, 11. августа 1990. г.

СРПСКА СВЕТОСАВСКА СТРАНКА
(Др Жарко Гавриловић)

УПУЂЕНО:

Секретаријату за правосуђе СРС и
средствима информисања.

ДЕКЛАРАЦИЈА

ОМЛАДИНЕ „ЛИБЕРАЛНЕ СТРАНКЕ“ ИЗ ВАЉЕВА О ПРИПАЈАЊУ ОРГАНИЗАЦИЈИ „МЛАДИ ЧЕТНИЦИ“

Омладина Либералне странке поздравља и подржава одлуку Либералне странке из Ваљева да, предвођена њеним председником и оснивачем, Александром Стефановићем, комплетна приступи Српском четничком покрету. Сматрамо да је то логични резултат чињенице да су се наши програми и раније у потпуности подударали, као и, уједно, израз воље српског народа за остварењем пуног јединства свих патриотски оријентисаних српских политичких снага.

Следећи политику своје партије, омладина Либералне странке из Ваљева, донела је једногласну одлуку о свом прикључењу „Младим четницима“.

У Ваљеву,
01. августа 1990. године

Председник
Омладине Либералне странке

Александар Јовановић

ПРИМЕРИ КОМУНИСТИЧКИХ ЗЛОЧИНА У ЈУЖНОЈ СРБИЈИ

(Из књиге Саве М. Милатовића, „Сећања и размишљања“, која ускоро излази из штампе)

Комунисти су побили велики број угледних људи на југу данашње Србије; људи који би у дагом тренутку могли да поведу народ за собом. Убијали су их без икаквог разлога, само да би обезглавили српски народ.

Јосип Броз и његови гаулајтери поступили су у овом устанку као Фочић Мехмед-ага и остале дахије у Првом српском устанку 1804. године, када су отпочели сечу кнезова, само је „комуниста“ Броз то лукавије и вештије изводио, него турске дахије. Истина, и Броз је имао своје јаничаре регрутоване из обмануте и заглупљене српске омладине.

Тако су крајем месеца јула или почетком августа 1941. године, убили Милоша Драговића, бившег народног посланика и сенатора. Дошли су ноћу, извели га и убили. Како судбина са неким може да се поигра?! Милош Драговић је 1920. године био комуниста. То је било време када је, одмах после рата и болшевичке револуције у Русији, свуда заплуснуо неки талас побуне као последица ратних страдања и недаћа и тада је било модерно бити комуниста и левичар, јер то се онда, из незнања, сматрало као нешто напредно. Касније кад су људи видели каквим се методама комунисти служе и кад су сазнали њихове праве циљеве, почели су се трезнити и напуштати тај декор напредности. Као Србин и добар патриота Драговић је то увидео, па се тргао. Био је врло интелигентан и популаран у народу, где је служио као учитељ,

па га је народ бирао прво за посланика Обласне скупштине у Приштини, а касније за народног посланика и сенатора. Лично сам га познавао и били смо добри пријатељи. Кад је био у Приштини као председник Обласног одбора, ја сам тада био у Подујеву, па смо се чешће виђали. Био је омиљен код другова и важио је као честит и поштен човек.

Затим су убили Милората Перовића, једног од најхрабријих и најчувенијих јунака из Топличког устанка 1917. године. Оно што је био у Првом српском устанку Хајдук Вељко, или Стојан Чупић-Змај од Ноћаја – у Мачви, то је био Милорат Перовић у Јабланици. Био је родом из Црне Горе, од чувене породице Перовића из Шуца. Његови су се доселили у село Зоровац у срезу јабланичком. Као младић од двадесетак година отишао је у рат 1914. године и као рањен био је заробљен од стране Немаца 1915. године, и отеран у ропство у Немачку. Али, чим је оздравио од рана, побегао је из логора, прешао је пешке целу Немачку и Аустрију, препливао преко Саве, стигао у Србију и дошао у свој Зоровац. За време Топличког устанка био је страх и трепет за Бугаре. После рата се настанио у селу Коњувцу у истом срезу. Никуд није ишао без свог карабина.

Када се 1941. године, почело говорити о устанку, Милорат је био међу првима да се диже устанак и активно је радио код својих пријатеља и позаника на припремању устанка. Сарађивао је са штабом који је био основан у Бојнику. Пегде почетком августа 1941. године, дођу код њега у Коњувце двојица наоружаних младића и кажу му: „Чика Милорате, зову те другови у Бојник да се договорите нешто о устанку“.

Не сумњајући ништа, јер се и раније састајао са неким представницима партизана и договарао се о заједничком дизању устанка. Он је одмах пошао и, по обичају, узео свој карабин, али се зачас предомислио, па га оставио. Касније је његова жена причала, како јој је при поласку рекао да га је било просто срамота да носи пушку кад иде с овом децом, јер би могла могли да помисле да нема у њих поверења.

Пошли су у правцу Бојника и кад су били прилично одмакли од села, један од двојице младића застане, изговарајући се да му се одвезала пертла на ципели, па хоће да је веже.

Милорат и онај други младић придружили су да иду, а онај што је био застао, тобож, да веже пертлу, скине пушку с рамена и опали Милорату у леђа. Пошто се Милорат срушио на земљу, они су му, ради сваке сигурности, испалили још по један метак у груди и ту га оставили, а они су отишли у Бојник да саопште својим наредбодавцима да су извршили задатак.

На сличан начин су убили и активног мајора југословенске војске Драгоја Булајића, из села Дубраве, срез јабланички, који није хтео да се преда Немцима, него је дошао у своје село. То је био врло културан и способан официр и необично добар човек. Како су касније причали његови укућани баш се тога дана спремао да иде у штаб Драже Михаиловића, да му се придружи, кад су код њега дошла два наоружана младића и саопштили му да га зову другови у штаб на Пасјачи да се договоре за напад на Прокупље. Пошао је са њима и нису одмакли далеко од села кад се у једном потоку чуо пушањ, а затим и још један. Нико није ни слутио шта се догодило, док га сутрадан нису нашли чобани мртвог крај потока.

После тога, убили су Драгољуба Илића, једног од најбогатијих људи у селу Лапотинцу. Извели су га изван села и убили. То је био миран и честит човек; угледан домаћин и цењен од свих грађана.

На исти начин убили су још неколико виђенијих људи у горњој Јабланици и Топлици, чија имена нисам запамтио, јер их нисам лично познавао. Али причало се да су обично убијали виђеније људе који су били популарни у народу: председнике општина, општинске деловође, сеоске кметове и учитеље који су били омиљени код народа. Једном речју, убијали су све који би им могли сметати у спровођењу њиховог плана.

Народ је са запрепаштењем посматрао шта се ради; завладао је општи страх и људи су се питали ко ће бити следећи. Нико није био сигуран да ће га мимоићи судбина убијених, јер су сви ови људи убијени невини. Једина им је кривица била што су били честити и поштени и што су уживали углед у народу. То је био смишљен план да се обезглави народ, да се терором заплаши и да се од страха повинује њиховим наређењима. То им је у ве-

ликој мери успело и то је довело до разбијања јединства устаничких маса и до формирања посебних четничких одреда у појединим местима тога краја.

Био сам запрепашћен и озлојеђен кад сам сазнао о убиству ових невиних људи, и то пре него што је испаљен и један метак на окупатора. Павелену четворицу људи лично сам познавао, а неки су ми били искрени и добри пријатељи, као што је био Милош Драговић. Рекао сам сестри која је била дошла из села код мене у Лесковац, да каже своме сину Александру и његовим друговима да ме запрепастио такав поступак партизана, да убијају на правди Бога потпуно невине и честите људе који би могли много допринети у дизању устанка против непријатеља.

Приликом следећег доласка сестра ми је испричала да им је свима саопштила моју поруку кад су били на окупу у њиховој кући. Одговорио јој је један младић, чије име није знала: „Реци ти твоје брату, да би боље било да се не меша у ствари које се њега не тичу“. Касније су ми рекли неки сељаци да је то, највероватније, био Васо Смајевић, политички руководилац и опунотомљеник Партије у читавом том крају; „Бог богова“ за све тамошње партизане, јер такав одговор је могао само од њега доћи. То је било једно неваспитано и уображено теле, вечити студент и плаћени албанско-италијански агент, који је још 1938. године, писао лажне летке о тобожњем прогону и покољу Арнауца на Косову, и италијанским новцем штампао те летке и растурао их на Косову међу Арнаутима, са још неким албанским агентима који су били као и он, а све то, тобож, због револуционарних идеја и једнакости међу народима. Треба да види какву једнакост спроводе Арнаути сада на Косову.

Тај злодух за Пусту Реку носи велики део одговорности и за масакр становништва у Бојнику које су фебруара месеца 1942. године, извршили Бугари. Он је у име Партије осудио на смрт и наредио те су његови агенти мучки убили Ратка Павловића, једног од најбољих и најинтелигентнијих партизанских команданата у том крају. Ратко је био доктор права и шпански борац, а Смајевић који је био политички руководилац, био је један обични глупан, али је зато био послушни извршилац свих прљавих наређења Јосипа Броза. Познато је да Партија није трпела интелектуалце, него само окаљани и дискредитовани олош. Такав је био и Смајевић, непревазиђени партијски целат у тим крајевима. Сва убиства вршена су

по директивама Партије и по његовом личном наређењу.

Сестра ми је даље причала, кад су остали отишли из куће и остала сама са сином Александром, да јој је он рекао: „Мама, кажи ујаку, да ниједан од нас из Петровца нисмо учествовали у тим убиствима, и да се и ја исто тако не слажем са тим, али је то наређење Партије „олозго“. Веровао сам да није ниједан из Петровца учествовао у тим убиствима, јер сам их све знао као честите и поштене младиће.

Поред убиства виђенијих људи из народа, Партија је убијала и своје сопствене чланове и партизанске борце који су се међу првима латили оружја против непријатеља, само ако јој се чинило да јој они могу ометати спровођење њене опште политике. Тако је, поред многих, убијен Ратко Петровић, из Петровца и Ратко Павловић, звани „Ћићко“, из Бериља код Прокупља.

Ратко Петровић је убијен по наређењу Воја Ристића, из Лапотинца, једног од партијских руководилаца у Пустој Реци, који није никад учествовао ни у једној борби. Кад год је требало да се пође у борбу њега би „заболео стомак“, а кад није било борбе, он је био потпуно здрав. То његово стално извлачење да не учествује у борби служило је за потсмех у одреду. Прича се да је један сељак, који је био врло храбар и учествовао у свим борбама, једаред рекао, кад је требало поћи у борбу: „Немојте, другови, да започинјете борбу, заболете Воју стомак!“ Али, све то избегавање борбе није му сметало да га Јосип Броз не унапреди у чин генерала. Према Брозовом схватању имао је он и других заслуга. А, ево, какве су те заслуге.

Воја Ристић и Васо Смајевић, као партијски руководиоци, одлучили су да у селу Петровцу буду убијени: Станко Петровић, Рашко Петровић и Петар Павићевић, као мало имућнији од осталих сељака, мада је њихово имовно стање било далеко испод средњостојећих сељака у другим селима. По налогу Партије убиство ове тројице сељака требало је да послужи као средство застрашивања осталих сељака да би били што покорнији. На партијском састанку томе се успротивио Ратко Петровић, који је био такође из Петровца, износећи да су сви Петровчани од почетка пришли устанку, да су сва тројица поштени грађани, да помажу партизане и да би њихово убиство изазвало сасвим супротан ефекат. Ристић и Смајевић су, изгледа, прихватили Ратково мишљење, јер ову тројицу сељака нису убили, али нису прихватили његово противљење наређењу

ма Партије, јер том чудовишном Молоху не сме нико да се противи, ма колико невиних жртава да је прогутао, па су Ратка осудили на смрт. Неко од другова му је то открио и он је побегао из свог одреда и дошао код своје куће с намером да пређе у партизански одред на планини Кукавици.

Међутим, Ристић и Смајевић, пошаљу неког Драгутина, званог „Шврћа“, из Гњилана, пашенога његовог брата од стрица, на сам дан Ускрса, те га овај на превару изведе ван села, тобож, да се на празник мало прошетају, а он га је, у ствари, навео тачно где је била постављена заседа, те га убију.

Ратка Павловића су убили, наводно због тога што је критиковао Смајевића и Ристића, због покоља који су Бугари извршили у Бојнику, али се касније поуздано утврдило, да је убијен по наређењу Јосипа Броза и врховног партијског руководства. Смајевић и Ристић су наредили једном партизану да га убије за време борби с Бугарима код Црне Траве, где је Павловић био са својом бригадом. Пошто је Павловић, као интелектуалац и поштен човек био врло омиљен и цењен у Топлици и Јабланици, то су његово убиство хтели да изведу мучки да се не зна да су га они убили, него да је, као бајаги, погинуо у борби од Бугара. Али овај наручени убица није могао да Ратка убије а да га нико не примети, јер се око Ратка, као команданта бригаде, увек налазило више другова. И кад су се Бугари повукли и борба сасвим престала, он се уплашио за свој живот, јер није извршио наредбу, па је из непосредне близине пуцао Павловићу у леђа и смртно га погодио, па је онда побегао.

После Раткове погибије, Ристић и Смајевић су, преко партијске организације, протурили вест да је Ратко погинуо у борби, да су га убили Бугари, што је била обична лаж, срачуната да завара траг о правим убицама. Међутим велики број људи из Раткове бригаде видели је ко је Ратка убио. Исто тако, Раткова мајка Петрана, која је била из мога села, ћерка Ивана Петровића, лично ми је причала да зна ко је Ратка убио, као и то да је убијен по личном наређењу Јосипа Броза. Да би некако прикрио своју улогу у овом убиству, Броз је Ратка пошртно одликовао орденом народног хероја. Није Ратко био једини кога је Броз послао на онај свет, а после га одликовао орденом народног хероја. То може да учини само лицемерни језуита.

СРПСКИ НАРОД МОРА ОРГАНИЗОВАТИ СВОЈУ ДРЖАВУ

Од пропасти немањинке државе до данас, само је део српског народа у централној Србији и Црној Гори имао сопствену државу. Првог децембра 1918. г. створена је држава Срба, Хрвата и Словенаца, уместо јединствене државе српског народа са свим територијама у којима су Срби имали већину, односно

са данашњом Србијом, Босном и Херцеговином, Црном Гором, Македонијом и деловима Хрватске од Скрадина до Дунава. Држава Срба, Хрвата и Словенаца одмах после оснивања показала се као нестабилна. Хрвати и Словенци су одмах истицали своје специфичности и захтевали посебна права. Целоштак демократске традиције у већини крајева прве државе јужних Словена (осим у Србији и делимично у Хрватској) као и стално незадовољство Хрвата и Словенаца спречили су развој европских демократских процеса какве је Србија имала пре уједињења са осталим југословенским земљама. Уместо развоја парламентарне демократије успоставља се диктатура, доноси се октроисани Устав са великим овлашћењима краља, а касније регенства. Овакав развој Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца, односно краљевине Југославије омогућују снаге које себе сматрају југословенским, односно Југословенима. За њих је припадност српској или хрватској нацији, као и национална историја, култура и традиција, небитна. Важна је само Југославија. Нажалост такав став иако је имао много јаче упориште код Срба ван Србије и Хрвата ван данашње централне Хрватске произвео је све већа подвајања ова два кључна народа за развој и опстанак Југославије. Подвојеност Хрвата и Срба, као и романтичарски занос српског народа за Југославију и сурова рачуница Хрвата и

Словенаца при уласку у заједничку државу изазвали су ужасне последице за Србе у току другог светског рата.

Међу људима на кључним функцијама, у предратној Југославији, било је оних који су ваљано оценили шта ће српски народ доживети ако се разбије државно јединство Југославије.

Они су упозоравали да опасност прети од усташа и да се народи земаља које су поражене од Срба у првом светском рату спремају за страховиту одмазду. Због тога су тражили излаз за спас државе. Када је краљ Александар убиством спречен да створи моћни савез наспрам Хитлерове Немачке, покрене се процес изналагања повољног споразума са Немачком. Такав споразум је изнађен али се убрзо руши. Ко би други тако нешто учинио него Срби, југословенски романтичари. Симовић и Марковић врше државни удар, споразум пропада, Хитлер спрема одмазду, а Енглези трљају руке јер су успели да Србе турну у кланицу која ће смањити њихове жртве у обрачуна са Немачком. Стаљинова Коминтерна и њена филијала у Југославији такође ликују и разрађују план, да на српским главама створе болшевичку државу.

Југославија је брзо раскомадана. Међутим бес освајају се сручио само на Србе. Ако страдају Хрват или Словенац онда се то деси због тога што су комунисти или што су повредили закон окупатора, а не због своје националне припадности. Српски градови су мета напада из ваздуха и са копна, а српска села се уништавају. Усташки покољ према којем су Монголи, Хуни и Турци били благи, односи половину српског живља у Хрватској и скоро трећину у Босни и Херцеговини и Срему. Хортијеви Мађари, бугарски фашисти и Шинтари такође уништавају српски народ. Преживели Срби беже у шуме, отимају оружје од душмана и организују народну војску. Тама су предахнули и почели се успешно бранити када стиже нова невоља. У Србији комунисти организују диверзије и борбу против Немца, иако су Немци донели пропис да се за једног убијеног Немца убија сто Срба. Српски народ је страховито страдао због тога, али ништа мање погубне последице није имала наредба Јосипа Броза Тита и његовог штаба, да се нападају Италијани. Последице су биле страшне јер су на територији на којој је био сносљиви окупатор (Италијани) долазили највећи душмани српског народа и човечанства, Павелићеве усташе. Тако су сада Срби поред бројних окупатора и усташа имали и братоубилички рат који је такође однео велик број жртава.

Рат је завршен и створена је нова Југославија под управом комуниста. Српски народ је поднео скоро сав терет рата и стварања државе, али практично није добио ништа. Подељен је у пет република и две покрајине. У Хрватској је српски народ остао преполовљен, а одузето му је писмо, култура и све што чини српско национално биће. У Босни и Херцеговини Срби више нису већина, нарочито од када се муслимани промовишу у нацију. Црногорци нису више Срби, а Срби Буњевци морају бити Хрвати. Срби колонисти не смеју се враћати на Косово и Метохију, иако су на том подручју тешко страдали од Шинтара и једини се борили за нову државу. Исто тако се колонисти не смеју враћати у Македонију, а македонска Република настоји да се утре траг Срба, српске историје и културе.

Режим нове Југославије се жестоко обрачунао са непријатељима из рата, али су бројна сведочења, да је обрачун са четницима (Србима) био немило срдан, а према усташама и домобранима (Хрватима) попустљив. У борби против „кулака“ и других класних непријатеља, опет су највише страдали Срби, док су у обрачуна са Информбиром скоро искључиво страдали баш Срби.

Антисрпска политика социјалистичке Југославије до 1974. г. веома се успешно прикривала бригом о Југославији. Међутим од доношења Устава из те године, веома видно је разбијена преостала државна заједница српског народа. Сада су Војводина и Косово и Метохија равноправни са Србијом, а тај остатак Србије је под старатељством Југославије и покрајина. Српски народ је миран јер је са једне стране у лажној економској сигурности, а са друге стране под тоталном стегом власти и средстава информисања Комунистичке партије. Тако је било до доласка Косовца у Војводину 1988. г. Од тада се покренуо српски народ и створио се српски народни покрет, а касније су основане нове политичке странке. Часно место у овом процесу припада организаторима и потписницима петиције из Косова Поља (1986. г.), затим организаторима доласка делегација грађана са Косова и Метохије у Београд на челу са Божом Марковићем из Батуса као и организаторима протестних зборова и митинга на Косову и Метохији, Војводини и Црној Гори. Из тог покрета произишла је организација „Солидарност“ која је прокрчила пут вишестраначком систему у Србији.

Српски народ се покренуо и организовао, али још увек нема ваљано

устројену државу. Тек је покренут поступак за доношење новог Устава Србије, док о судбини Југославије српски народ није имао прилике да се изјасни. У међувремену Хрвати и Словенци дали су поверење странкама које су за конфедералну Југославију, док су се Шиптари прецизно изјаснили за Косово-републику, односно освајање тог подручја за државу Албанију. Ове одлуке су објективне чињенице које се морају узимати у обзир код одлучивања о држави српског народа. Што се тиче Хрвата и Словенаца, неспорно је да ти народи имају природно право да се изјасне за какву су Југославију и да ли су за заједничку државу

Југословенских народа. Међутим, Шиптари имају своју националну државу, а на Косову и Метохији су национална мањина, те немају никакво право да одлучују о територији српског народа. Исто тако о судбини Војводине може одлучивати само српски народ како је то већ одлучио 1918. и 1988. г.

Кад је у питању Босна и Херцеговина мора бити јасно да се ради о земљи која историјски и етнички не може припадати Хрватској или некој другој држави, осим државној заједници српског народа. За такав исход основ је пре свега у чињеници да су Срби у Босни и Херцеговини до усташког геноцида увек били већински народ и да је велика већина муслимана српског порекла. Ова историјска истина истовремено значи да Хрватска право на Босну и Херцеговину не изводи из природног права хрватског народа него из резултата окупације Босне и Херцеговине од стране Угарске, Турске, Аустроугарске и Павелићеве НДХ.

Што се тиче Црне Горе познато је да је ова земља до 1945. г. сматрана српском земљом, а Црногорци најизразитијим припадницима српске нације. Према томе Црна Гора је историјски, етнички и политички територија српског народа и место кој је у државној заједници Срба.

Српски народ има историјска и етничка права на територији Хрватске у којој су Срби били већина 6. априла

1941. г. Право је несумњиво, али је исто тако извесно да хрватска држава неће препустити те територије држави српског народа без сукоба, па и оног оружаног. Познато је да се Срби не плаше рата, међутим треба сагледати све околности и последице, наравно и оне међународне, ако би дошло до рата. Ратовати би се морало кад би Срби у Хрватској били обесправљени и изложени асимилацији, или ускраћени за своја национална, политичка и грађанска права. За Србе у Хрватској се не треба много плашити кад се организује државна заједница српског народа најмање са Македонијом, Босном и Херцеговином, Црном Гором и Србијом, јер ће то бити снажна држава, и јер ће у тој држави бити око 900.000 Хрвата, те ће и принцип реципроцитета бити примењив.

Све наведене околности указују да српски народ има сала историјску прилику, можда и задњу, да организује ваљану државу. За то решење потребно је потпуно јединство свих снага у српском народу и повољна међународна ситуација што изгледа није присутно. Са међународног становишта, а и ради разрешења међусобних финансијских и других односа са Хрватском и Словенијом можда би требало остати у конфедерацији. Наравно конфедерацију не треба стварати да би се поново градила федерација, јер српски народ не сме градити јединствену

државу са народима који су стали на страну Шиптара и који су ушли у заједничку државу само због краткорочних интереса.

Неопходност стварања самосталне државе српског народа је очигледна као што су и могућности избора извесне. Међутим поставља се питање које политичке снаге треба да обезбеде пуни интерес српског народа. Свакако морају се укључити политичке странке, али је више него очигледно да онај епохални подухват не може ваљано извести једна странка. Снаге левице су конституисане али су заокупљене Југословенском федерацијом и борбом за социјализам. Странке центра немају дефинисан национални програм и сва важна питања подводе под опште демократске принципе. Радикали су на пример у почетку били за унитарну Југославију. Десница је веома јасна и тражи максимална решења. Због тога је неопходно да се сачини јединствен национални програм српског народа који морају припремити све странке српског народа, а потврдити народ. У тај пројекат треба укључити САНУ, Удружење књижевника Србије, и Универзитет. За овакав процес већ има опредељења, а Савез „Солидарност“ води поступак доношења јединственог програма српског народа.

Јован Гламочанин

председник Савеза „Солидарност“

ВЕЛИКА СРБИЈА! МАЛЕ СРБИЈЕ!

Велики број Срба је за Велику Србију.

Али, није мали ни број Срба који су за мале Србије, за више мањих Србија. Они кажу: Боље је више мањих него једна велика. Боље мање а више, ако већ не може и веће и више.

Немали број Срба, пак, вели: Нека је тако, нека буде више малих Србија, али — само у почетку. А онда — од више мањих ка једној, јединственој, Великој. Нека се, дакле, створе такве, мање, мале српске државе, државице, па нека се затим уједињују. Ако хоће. Ако неће, и, ко неће, нека неће.

Не, каже онај велики број Великих Срба, великосрба, који су за Велику Србију. Одмах, или никад! Или ће одмах бити Велика, или је неће бити!

Неки се, међутим, питају — питају се неки и међу онима коју су за Велику Србију, одмах, и међу онима који су за Њу кад дође време, и међу онима који уопште нису за Велику Србију — колика би требало да буде та Велика Србија ако би требало да је буде, па и ако не би требало? Колика?

Извесно је да се сви слажу (и Срби се у понечем сложе!) једино у томе да је Велика Србија већа од мале.

Али, колико је велика? Колико је Велика — велика?!

Од Драгаша до Хоргоша? И таква је већа од мање, најмање; шира је од уже, најуже.

Не! Много, много већа! Велика, широка!

Колика, каква?! Не слажемо се ни у томе ни какви ћемо и колики ћемо бити, ако се ујединимо. А тек, кад бисмо се ујединили?! Зато: Боље је да се желимо одвојени него да се не подносимо спојени. Да се слажемо разложени него да разлажемо сложени. Уосталом: ако је више малих Србија, више је Српства. Више Србија — веће Српство!

Не! Само у Великој Србији може да постоји право, јако, Велико Српство! Распарчано Српство — слабо Српство. Величина је снага. А снага је предност и вредност. Предност у вредности.

Вредност српства је неупоредива и немерљива!

Мерљива је и те како! Ако ти не мериш, други ће, поготово кад ти узима меру.

На жалост. Али, и свој свога мери. Тек што смо почели да размишљамо и разговарамо о уједињењу, а већ се чује: ко је већи, ко богатији, ко старији?... Ко од нас с ким може равноправно да се уједини?!

Србија и Црна Гора.

Могу ли? Да ли је уопште реч о уједињењу или пак о присаједињењу, припајању?

Свеједно.

Зашто онда и једни и други кажу да су први? Зашто једни кажу: ми смо старији, други: ми смо „сталнији“ трајемо без прекида. Једни: ми смо већи, и по простору и по броју. Други: ми смо славнији и лепши по свему... Имамо житницу!... Немате море!...

А шта ћемо тек имати и какви ћемо бити, кад се ујединимо?!

Али, прво ћемо да се запитамо: ко ће кога вући на грбачи, ко ће чије дугове да плаћа? Ко ће чији газда да буде?!... И сами Црногорци се међу собом не слажу. Једни чезну за Великом Србијом јер се осећају Великим Србима, а други неће ни да чују за Србију јер се не осећају никаквим Србима и неће да славна и поносна Црна Гора постане једна од српских аутономних покрајина.

Боља је добра аутономија него лоша држава.

Они не мисле тако. Држава је држава, каква је да је.

Већина не мисли тако.

Нека сами одлуче. Али, нека најпре одлуче да Црна Гора постане српска држава, Српска Црна Гора... То важи и за друге. Нека све те покрајине и државице прво постану „Србије“, српске државице, па нека се потом уједињују у једну српску државу, Велику Србију, било са аутономијама или без њих, било као савезну државу или као савез српских држава... Било како било, али нека буде: прво да се садашње републике прогласе српским државама; нека се образују и неке нове српске државе; затим, нека оне одлучују шта ће са собом и у какве ће односе да ступе са другим српским државама. Дакле: најпре, српско „конституисање“, па онда српско „унитарисање“, или „федерисање“, или „конфедерисање“... Прво постајање, па постојање, па сапостојање и упостојање...

Зашто не одмах и све?!

Зато што није могуће.

Срби могу немогуће. Они једино и могу оно што нико не може. Као што не могу оно што свако може.

Иду на све или ништа. И дођу ни на шта.

Некад Све, некад Ништа.

Зашто не ићи на Нешто?

Било шта? Којешта!

Прво мало „нешто“, па веће Нешто, па Велико Нешто.

Зашто не одмах Велико Нешто?

Срби су ушли у Југославију с две државе, са Србијом и Црном Гором. Зар

да изађу с једном?!

Једном! Али, вредном!

Зашто да изађу с једном, Великом, двоједном, која би настала од две, кад могу с три, четири, пет..., од којих би с временом настала једна, већа од Велике, двоједне: 1. „Српска“ Србија, од постојеће, овакве каква је данас, 2. Српска Црна Гора, од постојеће Црне Горе, 3. Српска Македонија, од постојеће Македоније, 4. Српска Босна и Херцеговина, од постојеће БиХ...

И Српска Хрватска?

Не српска Хрватска већ Српска Крајина — од српске Далмације, српске Лике, српске Баније, српског Кордуна, српске Славоније и српске Барање.

Српска Крајина је пета, нова српска држава.

А шеста Србија?

Шеста је обновљена стара српска држава, Дубровачка република.

Нека Србија изађе из Југославије онолика колика би, као ратни победник и добитник, била, да није ушла у Југославију (СХС) 1918: од Солуна до Ријеке и од Охрида до Палића. Једна јединствена Велика Србија!

Шест малих Србија!

Велика Србија!

Шест Србија!

Велика!!!

Шест!!!

Ђурађ Ђ. Рашић

СРПСКИ ДНЕВНИК

— Ово је Титова Југославија — Дакле није тачно да код нас друштвена својина није имала титулара

* * *

— Један Југо-Американац инспиративно је недавно причао своју животну причу како је од секире стигао до ланца робних кућа у Америци. Чудна ми чуда знамо ми предатне Југословене који су од ланца робних кућа после рата једва дошли и до секире...

* * *

— Др Будимир Кошутин у јавности је познат по небулози да су минули превентивни избори са једностраначким кандидатима у Србији били најдемократскији за које је он чуо. Говорећи политичком активу Смедерева упозорио је да Српски народ није никада тражио више за себе, а добијао је увек мање. Наравно господин Б. Кошутин нам намерно не каже због чега је српски народ увек добијао најмање, јер је он управо члан партије која је одговорна за то.

* * *

— И дан данас Србијом јури 80. хиљада друштвених аутомобила! Очито није искључено да функционери и њихови возачи у овој ери беспарнице конкуришу и за зајам за препород „Мерцедеса“, пардон Србије!

* * *

— На врхунцу моћи Дража Марковић је изговорио антологиску реченицу: „Ми нисмо демократе, ми смо комунисти.“ Ех где су она времена када су комунисти овако били искрени.

* * *

— Комунисти (социјалисти) нам поручују: „Убудуће без решетака за вербални деликт!“ Наравно, ко данас да нађе толике паре за решетке!

* * *

— У једном од напада идеолошке искрености Лењин је рекао и ово: „У Комунизму ће и келнери и куварице моћи да воде државу“. Наравно, као и увек Лењин је био у праву. Ко не верује нека пита своје куваре и куварице по републикама и покрајинама

* * *

— Временска прогноза: У наредним данима очекују се веће падавине монопола које ће се са севера земље проширити ка источним деловима. Није искључена ни појава црвене кише. Савет! Уместо палица понесите кишобране и личну карту...

МИЛУТИН МЛАЂЕНОВИЋ-ТИНЕ

ИЗДАЈА КАО РЕВОЛУЦИОНАРНА ВРЛИНА

Добар део историјских приказа Октобарске револуције 1917. године урађен је тако као да им је био циљ стварање утиска да су бољшевици победоносно окончали ту револуцију захваљујући, у првом реду, слабостима царског поретка, увећаним ратним невољама, и због појаве снажних револуционарних струјања која су са две претходне револуције (1905. и фебруара 1917.) карактерисале последње деценије живота империје Романових. О одлучујућем значају стављања Владимира Иљича Уљанова — ЛЕЊИНА у службу Немачког генералштаба, коме је у томе послу помогао Централним силама наклоњени Ватикан, може се сазнати само у делима оних историчара који су следили упутство утемелјача модерне историографије Леополда Ранкеа, да историчар треба да пише само истину.

Када је Немачки генералштаб суочен са бесперспективношћу продужетка вођења рата на два фронта, обезбедио пристанак Лењина да се стави у службу исконских непријатеља руског народа и Православља, преостало је само решавање чисто техничког проблема око начина којим би се омогућио повратак Лењина из Швајцарске у Русију да би договорени посао подизања револуције могао да отпочне. Проблем је решен тако што је у пролеће 1917. године Лењин са његовом револуционарном свитом пребачен преко територије зараћене Немачке у блиндираном возу до Шведске, одакле је овај јединствени шверц у повести свих времена, убачен преко Финске у Русију.

Добијени задатак Лењина био је да сакупивши „критичну масу“ пролетаријата ради остварења комунистичких

утопијских циљева, суноврати Русију у вртлоге грађанског рата чији исход није могао са сигурношћу да се предвиди; међутим други циљ који је био главни за Немачки генералштаб и његове саучеснике у томе дијаболничном подухвату да се „Руски ваљак“, који је смртоносно угрожавао Немачко-Аустроугарске армије, избаци из табора Антанте, имајући у себи незнатне авантуристичке елементе, имао је безмало обезбеђен успех. Тако је велики теоретичар и још већи практичар Светске револуције Лењин, истичући своју интернационалистичку пролетерску свест, насупротив „назадном“ родољубљу грађанске класе, у темеље пројекта Утопије уградио и издају свога народа у врлину револуционара. Сигуран пораз своје отаџбине предпоставио је као „мање зло“ него пропуштање прилике да уз помоћ непријатеља потпали ватре грађанског рата и револуције, без обзира каква би преимућства то донело непријатељу. Да би свој поступак бранио послужило се смишљеном дијалектике да је он са својим комунистима-бољшевицима само свесни егзекутор неизбежне пресуде историје.

Пошто је Лењин издају свога народа уврстио у револуционарни вредносни систем као врлину, комунисти западно-европских армија које су се у Другом светском рату супротстављале нацистичким агесијама дезертирајући из тих војски, узимали су за парадигму Лењинов поступак у Првом светском рату. Када су после „вероломног“ раскида Пакта о пријатељству закљученог између Стаљина и Хитлера нацистичке армије упале у „прву земљу социјализма“ 22. јуна 1941. године, Коминтерна као Главни штаб Светске револуције такве издаје превредновао је у најтежи злочин изменивши декретом „империјалистичку“ суштину рата који су Велика Британија и Француска (до пораза јуна 1940. године) водиле против Хитлера.

Комунистичка партија Југославије (КПЈ) као секција Треће комунистичке интернационале (Коминтерна) је дисциплиновано и послушнички следила њену линију и извршавала све постављене јој задатке, претворивши се тако у најбоље организовану Пету колону у Југославији. Окупљање припадника Краљевске југословенске војске око пуковника Драгољуба — Драже Михаиловића од средине маја месеца 1941. године на Равној гори комунисти су све до уласка СССР-а у рат убрајали у облик продуженог „империјалистичког“ војевања, јер су га настављали припадници грађанских друштвених слојева, који су иначе „класни непријатељи пролетаријата“. До изнуђене измене овог става, која је била само привидна, дошло је после масовног бе-

жања комуниста из градова, где им је био угрожен опстанак после раскида пакта Стаљин-Хитлер. Привидност је очигледна из саме чињенице да су обавезујући ставови Коминтерне о карактеру „версаљске“ Југославије и „хегемонистичке“ владавине српског народа у њој, коме су се приписивале и „угњетачке“ склоности, остали уз циљеве рушења буржоаског поретка у Југославији трајно опредељење комуниста. Из овога би се могли извући и неки закључци о етици људи који су овакве ставове о своме народу, усвајали као своје.

Сасвим правилно закључујући да ће им се, овако мотивисаним у остварењу револуционарних циљева, испречити, припадници покрета отпора окупљени око, тада пуковника, Драгољуба — Драже Михаиловића као отаџбинског дела оружане силе Краљевске југословенске владе у егзилу — равноправног члана Антихитлеровске коалиције — комунистима је, у датим околностима, остало једино решење да започну грађански рат коме је, уз друге револуционарне циљеве, требало да буде и рушење друштвеног поретка чије је успостављање после протеривања окупатора био и један од задатака Југословенске војске у отаџбини (ЈВУО)

Прелазак Јосипа Броза са Секретаром месног комитета у Загребу Јанком Лисјаком у Београд демонстрирао је незаинтересованост комуниста за судбину Срба над којима су Усташе започеле извршење геноцида који историја не памти. Грађански рат је преименован у Народно-ослободилачку борбу, ради прикривања револуционарне суштине циљева којима комунисти стреме и да би се лакше протурила апсурдна тврдња како је ЈВУО, а не комунисти револуционари одговорна за настали грађански рат.

Имајући у виду да је у оквиру циљева револуције задатак комуниста усмерен и на сламање „хегемонизма и угњетачког карактера“ Срба, што је вербалним манипулацијама приказано као борба против „великосрпске хегемонистичке буржоазije“, Јосип Броз је, као Лењин, шансу ради остварења ових циљева револуције видео у садејству комуниста са непријатељима Југославије, који су имали о српском народу идентична, па и гора становишта од Коминтерне, јединство интереса које не сме да се преигра. По налогу Јосипа Броза и од њега на витална места револуционарних структура постављених „револуционара у штабове окупаторских и квислиншких војски заређали су ради преговора, договора и заједничких акција, емисари издаје: Др. Влатко Велебит, Маријан Стилиновић, Милован Ђилас, Коча Поповић,

Борис Бакрач и мноштво других са хијерархиски нижих профила. О овим „медаљонима“ револуције до јавности су допрла само оскудна и често извитоперена и измишљена обавештења. Синтагмом „историјска дистанца“ онемогућен је приступ и обелодањивање садржине докумената у архивима под ембаргом, који крију ко зна какве све мракове, а све то, да би службена историја, чији фалсификати је у много чему изједначују са научном фантастиком, по своме примитивизму далеко од Орвела, наставила своју функцију „прања мозга“ српском народу.

Овим настојањима да се не откривају истине о односима партизана са окупаторима, усташама и домобранима послужило је и необјашњиво избегавање службених институција Југославије да буду на руци Документационом центру Симона Визентала у откривању ратне прошлости др Курта Валдхајма у Југославији, иначе раније честог Брозовог госта. Постојао је очигледан страх да се не изазове сриба др К. Валдхајма да као један од најобавештенијих официра у Армијској групи „ЈУГОИСТОК“ отво-

ри своје архиве, пошто није било услова да доживи судбину инж. Ханса Ота, па је ускраћивање помоћи С. Визенталу образложено жељом да се избегне уплићање у „унутрашња питања“ Савезне републике Аустрије (иако се радило о „унутрашњим питањима“ Југославије!)

Колико је неопходно одмах приступити разгоњењу тих мракова уочиће се из једне случајно откривене епизоде у преговорима вођеним марта месеца 1943. године између Врховног штаба НОВ и ПОЈ и немачко-усташких војнополитичких институција у Загребу.

У књизи „ВАРТИМЕ“, публикованој у САД 1977. године, аутор књиге, иначе овлашћени преговарач, Милован Ђилас навео је на 241. стр. да је, на путу у Загреб, од Сарајева до Брода путовао аутом, а одатле до Загреба у компартиману чуваног воза (слично Лењиновом путу преко зараћене Немачке 1917. године!). Писац једне друге књиге о тим догађајима Волтер Робертс (Tito, Mihailović and Allies, 1941 — 1945) учивши неподударност овог Ђиласовог приказа са његовим аутентичним подацима добијеним од саслушаваног пилота

транспортног авиона ЈУ 52 (званог Алте Танте ЈУ), којим је Ђилас превезен из Сарајева до Загреба, замолио је пријатеља, приликом једног ручка на коме су обадвојица били гости, да Ђиласу кога су иначе обојица познавали, укаже на ову нетачност, чим за то улучи прилику. Преневши поздраве и поруку Ђиласу, овај му је у одговору разјаснио ту привидну противречност која је потицала од тога што је Ђилас једном приликом стварно превезен авионом до Загреба, али да он у својој књизи пише о другој његовој преговарачкој мисији.

Сада када су толико скриване мрље те још дубоко контроверзне индивидуе обелодањене, има ли смисла тајити друга зла која је нанео народу што му је као солдату Поћорекског казненог ешалона у саставу јединице којом је командовао потоњи једноруки усташки генерал Штанцл, у самоодбрани задао рану коју у својој осветољубивости није од 1914. године могао да преболи. Ово тим пре, што се ма колико оно сакривено било нечасно, не би изазвало чуђење које би узнемирило јавност.

Милорад Ј. Вукосављевић

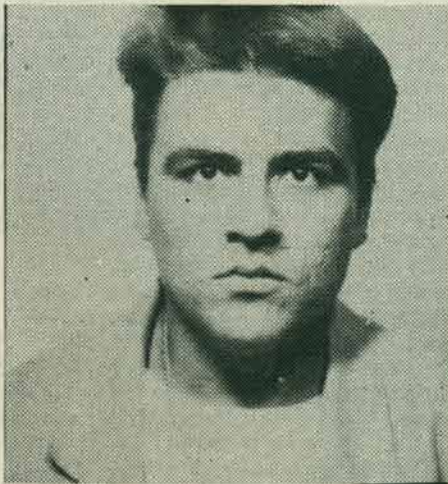
ДВА ИМЕНА ЈЕДНЕ АВЕТИ

Историја комунизма је историја превара, све од дана када су Лењинове групе силом спречиле одржавање слободних избора у Русији 1917. године, до данас — када је змија на Истоку, па и на Балкану, збацила срамну кошуљу, замењујући црвено-крваву боју ружичастом. Ипак, генетика ће тешко моћи да објасни и аргументује лажну метаморфозу која се догодила у Србији, у рано лето 1990. Група људи, која себе већ дуже време проглашава „уставотворцима“, иако су на власт дошли класичним политичким пучем, донела је „Декларацију“ о промени имена, карактера и психологије понашања и „Резолуцију“ о насилном заборављању црвеног терора. Дарвинизам и макијавелизам уједињени приступају решавању свачије будућности, под будним оком Вође, који у срцу носи заклетву Јосипу Брозу.

Психијатрија и физиологија проучавају нову појаву — окаменивање образа српских комуниста. Ништа лакше! Да је злочинац и људождер Андрија Артуковић знао да ће ипак бити изручен, сигурно би променио име и мирно умро у Монтевидеу, као што је, на срамоту демократског дела човечанства, мирно заспао у (тада) комунистичкој Хрватској.

Зар би променом имена избрисао сопствена злодела?

Постоји ли људски ум толико извитоперен, уназађен и отрован, који би у то поверовао?

Такозвана Социјалистичка партија Србије подсећа на ону живуљку која оплођује саму себе, само се не зна да ли је бивши ССРН — глава, а Савез болшевика — реп, или је обрнуто. Сигурно је, ипак, да резултат те оплодне мора бити наказа од идеологије, лажни компромис непомирљивих светова демократије и комунизма.

Комунисти, највећи мутанти нашег доба, остају огољени иза гвоздене завесе која пада. Последњи жижак њихове наде на жалост тиња у Србији. Последње упориште идеологије која је уназадила и осиромашила милионе, уз чију помоћ је Ватикан продро у Јужну Србију (Маке-

донију) — силом бране новокомпоновани српски „социјалисти“. На суморним лицима „авнојеваца“ станују сенке, са њих се може прочитати: „Овај пораз нећемо моћи да претворимо у победу“. Поткопани су темељи демонске зграде. Српски комунисти одиграли су једну од последњих, увек слабих, карата: покушали су да купујући жито — купе српског сељака. Само су га подсетили на време када су после рата долазили камионима у његово двориште.

Пиштољи су им зарђали, чизме им се излизале.

Кажу да су Арнаути на Косову и Метохији „одушевљени програмом нове партије“ и да „масовно ступају у чланство“. Дивног ли програма који привлачи такве чланове!

Српски народ, који је последњих педесет година живео и умирао у мраку болшевизма, показаће на слободним изборима свој анимозитет према идеологији која је покушала да из његовог колективног духа истера Бога.

Српски народ, пред којим стоји велики и свети задатак уједињења српских земаља, оставиће тако иза себе време културне, моралне и материјалне деградације, једном заувек. Као први прави Дан Победи славиће дан укидања болшевичког безакоња, дан коначне смрти комунизма — тог стравичног експеримента са живим људима.

Слађан Крушић

СРПСКА ПЕСМА И ИЗРАЗИ РОДОЉУБЉА У КУЛТУРНОМ СТВАРАЛАШТВУ

Један народ се најбоље пред светом може представити својом културом. Дубина корена народа мери се дужином трајања његове културе. У народне обичаје, архитектуру, народно музичко и литерарно стваралаштво, уткано је све оно што народ носи у својим генима и својој души. Уткане су све победе и порази, сва страдања, национални јунаци, националне лепотице, уткане су границе територије на којој је уметност стварана. Постојање националне културе на неком пространству је један од непобитних доказа битисања народа на том терену.

Музичко стваралаштво је вид културе које најгласније представља ту културу. Музичким народним стваралаштвом се најједноставније и најприхватљивије од стране широких народних маса преносе традиције народа.

Након другог светског рата, изражена је појава сузбијања, потискивања и забране ширења српског музичког народног стваралаштва, односно песама којима се величају српски јунаци, из славне српске прошлости. Та забрана је створена од стране комуниста са намером да се младим српским поколењима онемогући да сазнају ко су били њихови слави преци. Забрана је створена да би се заборавило ко су били јуначки Краљ Петар, Карађорђе, војвода Синђелић, хајдук Вељко; забрана је створена да не би до нашег ума допрла свест о праведној борби генерала Михаиловића и његових четника.

Међутим, и поред свих забрана, међу српском омладином у којој је пробуђена свест о српском националном бићу, појавила се српска четничка песма у свом изворном облику. Дубоко скривана у срцима Срба, песма и легенда о четницима успела је да опстане и преживи полувековни комунистички лов на српско културно стваралаштво.

Као још један доказ комунистичког геноцида и игнорисања српске културе је чињеница да је након рата више пута потезано питање „отварања конкурса за химну Србије“. Међутим, Срби нису постали ни јуче, ни 1945. год. Срби су одувек имали и своју државу и свога Краља, па и своју химну „Боже правде“, коју ни данас нисмо заборавили и која ће и даље то бити докле год је Срба и Србије.

Последњих година, у српску народну музику, од када је шунд почео да је прождире, систематски и смишљено се увлачи ритам исламске музике под фарсом тренда. У српску новокомпоновану музику се као вирус увукао ритам шоте, који озбиљно прети да прогута све што је српско национално у тој музици. Изворна народна песма је при том свесно или несвесно потиснута. Народу се ритам шоте полако увлачи у крв, и верујем да су је бар неки од вас заиграли, фаворизујући је при том над нашим народним колом и пружајући на тај начин руку добродошлице туђој култури уз жељу да се код нас може „осећати као код своје куће“.

Убеђена сам да међу нама има много добрих Срба који су без зле намере, отпевали или радо слушали тзв. „босанску севдалинку“, која говори о јуначењу неког паше Османлије, који је можда Србин пореклом, а који је своје „јунаштво“ показао баш на (незаштитеном) српском народу. При том се у тим песмама као постојбина тог османлије помињу градови српске Босне, српске Херцеговине, и уз помоћ распеваних Срба

ислам на тај начин поставља своје темеље на нашој земљи.

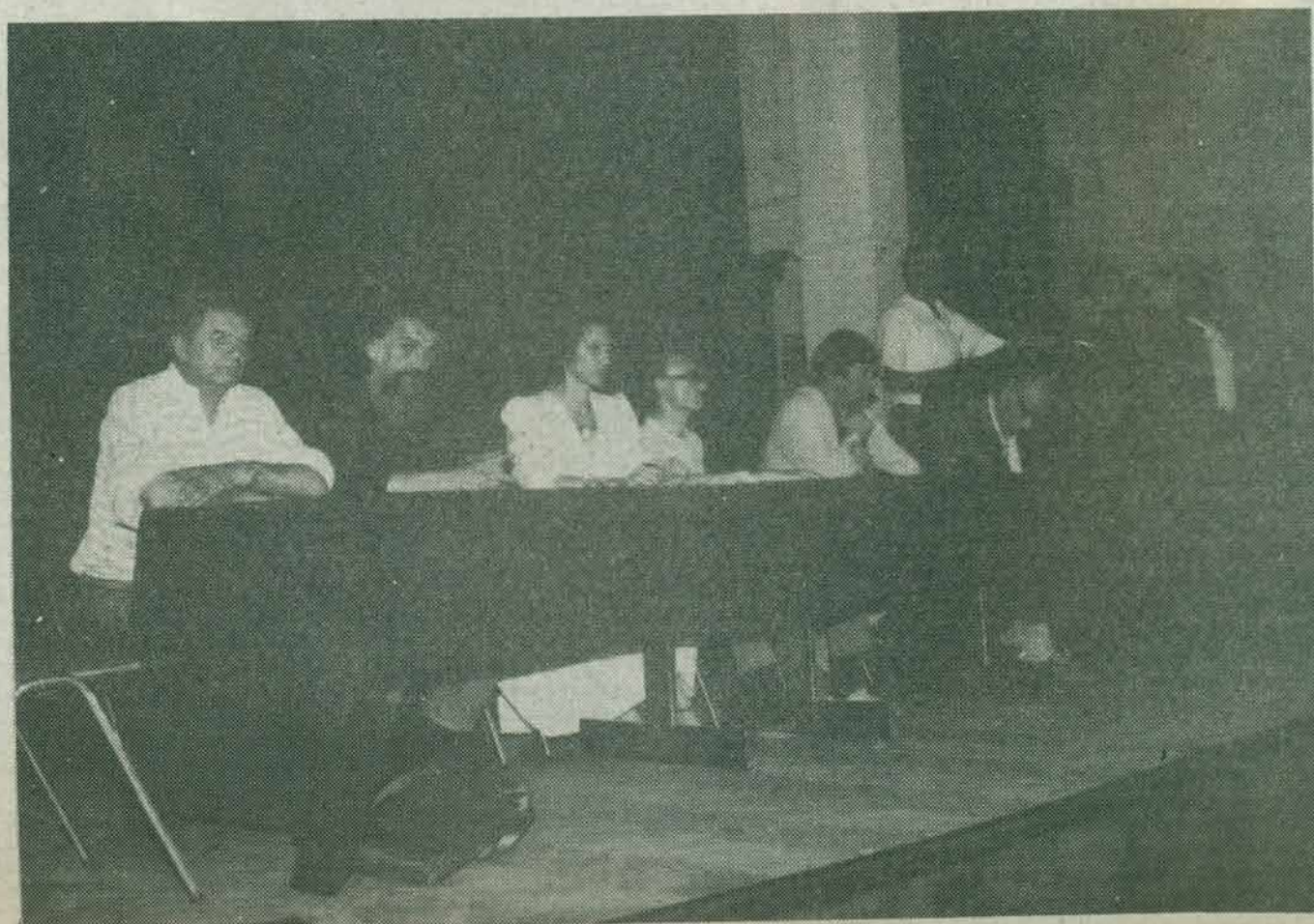
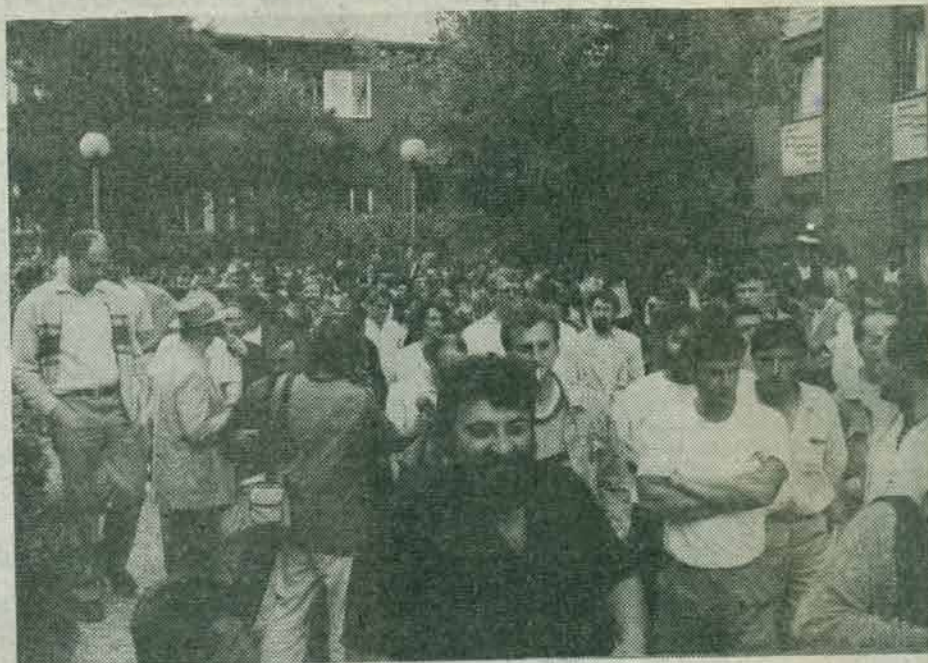
Наша морална обавеза, на овом несрећном географском положају где се сусрећу различите културе је да по сваку цену сачувамо нашу националну културу, да певамо о нашим националним јуначима, да се вратимо нашим националним инструментима, да нашој деци дајемо српска имена. Наша дужност је да бранимо нашу културу од даље исламизације и католизације. Наша света дужност је да славимо нашег Светог Саву који је као стуб Српска још 1221. год. дао своје мишљење о улози Срба и Србије: „А били смо најпре у недоумици. Исток је мислио да смо Запад, а Запад да смо Исток. Неки од нас су погрешно схватили наше место у овом сукобу струја, па су викали: ми нисмо ни једна ни друга страна; а неки да смо искључиво једна или друга страна. А ми смо Срби, судбином предодређени да будемо Исток на Западу и Запад на Истоку, и да признајемо изнад себе само Небески Јерусалим, а на Земљи — никога“!

Оливера Јелкић
адвокат

ПРЕКИНУТО СУЂЕЊЕ ЈОСИПУ БРОЗУ ТИТУ У ВАЉЕВУ

Субота 7. VII 1990. год. пре подне. Неколико стотина људи тиска се у великој дворани хотела „Јабланица“, још толико их је испред дворане, који протестују јер нема спољњег озвучења. Сви ови људи дошли су због једног догађаја о коме се последњих месеци толико писало, а то је суђење Јосипу Брозу Титу.

Најављена скупштина Либералне странке, која служи само као маска за овај догађај и која ће бити упамћена једино по томе да је комплементна странка прешла у Срепски четнички покрет, почиње минутом ћутања којим се одаје пошта невино настрадалим жандарима Драговићу и Лончару, које је на данашњи дан пре 49. год. на зверски начин, са леђа ликвидирао Жикица Јовановић — Шпанац. Био је то уједно дан почетка грађанског и братоубилачког рата у Србији, па стога ми се чини оправдан предлог да се овај дан убудуће обележава као дан жалости у Србији. Само суђење које је морало бити проглашено тајним због одлуке локалне комунистичке

владе да ће „свим средствима“ спречити сам чин суђења, почиње тиме што се формира Високи народни трибунал правде у саставу: Оливера Јелкић (председник) адвокат из Сремске Митровице, др Ђорђе Николић из Београда, др Велибор Стефановић из Београда, Војин Вулатић из Београда и Александар Стефановић из Ваљева. Место браниоца узима адвокат др Радисав Целић из Краљева, а за говорницу излази опуномоћени јавни тужилац војводе др Војислав Шешељ. После бурног аплауза којим је праћен његов излазак за говорницу доктор Шешељ почиње читање оптужнице коју је промовисао у овом граду још 25. марта ове год. После прочитаних неколико пасуса на вратима се појављује патрола милиције чији командир у рукама држи мегафон, преко кога је окупљеном народу наређивао да напусте просторију јер, наводно, скупине пријављен. Маса света, од које већина има непријатно искуство са полицијом, бар кад су у питању овакви скупови, напушта халу, али остаје на платоу испред хотела чекајући даљи расплет догађаја. Доктор Шешељ се не обазире на упозорења милиционара него наставља читање оптужнице, а својим громким гласом надјачава полицијски мегафон. У сали остају само они најхрабрији, група од око стотинак четника који узвицима „бандо црвена“, и „излазите напоље“, изражава своје незадовољство. Један од чланова већа поклања да уразуми разјарене полицијце,

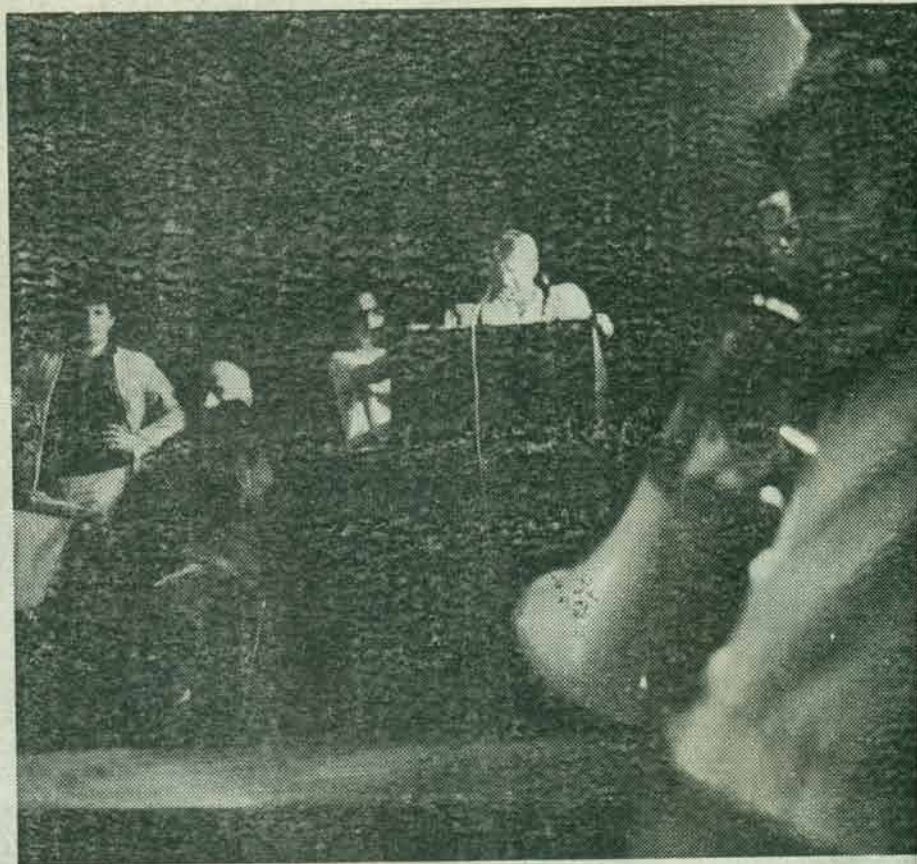
који делују и видно уплашено. Међутим сваки разговор са њима је безпредметан. Они се слепо држе „одозго“ добијеног наређења да скуп прекину.

На крају високи народни трибунал правде доноси у овом тренутку једино могуће исправно решење: Да се процес највећем зликовцу и злочинцу одложи на неодређено време. Услед немогућих услова за одржавање процеса. Приликом изласка војвода доктор Војислав Шешељ обраћа се народу који га је чекао на платоу речима: „Поново нас је комунистичка полиција онемогућила да спроводимо наше акције, међутим ми због тога нећемо одустајати од наших планираних активности, а што се Јосипа Броза тиче он је у срцима свих Срба већ осуђен тако да ће га српски народ памтити само по злу које му је нанео као ни један досадашњи непријатељ“.

На импровизованој конференцији за штампу, која је два пута прекидана од стране полиције, доктор Војислав Шешељ углавном је изнео исти став што се суђења тиче, а на молбу присутних новинара укратко је изнео програм Српског четничког покрета, као и прокоментаришао недавни разлаз на српској десници.

Ивањданско суђење је прекинута, а да ли у овом тренутку треба заказивати ново суђење већ од стране народа „осуђеном“ Брозу то ћемо тек видети.

Александар Стефановић

Отворено писмо војводи Војиславу Шешељу

Господине опуномоћени јавни
тужнице

Пре него што „у име истине, у име човечности, у име међународног права...“ поново подигнете, од стране комунистичких власти прекинуту, иницијалну оптужницу против „ЈОСИПА БРОЗА“, молимо бих Вас да ми, употребљене доказима, дате неке податке о оптуженом.

А. Како се звао?

Реците ми његово право име и презиме. Средње слово С, по вођи свих сила зла и господара пакла, знам.

Да ли се звао Јосип или Фридрих Валтер или Лебедев или Т.И.Т.О. (тајна интернационална терористичка организација) или Тито (Веспазијанов син, рушитељ храма), јер је ревнијо, када су у питању биле православне богомоље то чинио или инжењер Бабин или Спиридон Мекас или...?

Б. Када и где је рођен?

У којој земљи или подземљу?

Да ли је, репризирајући Штепана малог, преварио кербере и дошао из Хадовога царства? Да ли га је донео белоглави суп прерушен у роду или се излегао из пегавог змијског јајета?

В. Да ли је имао девет или десет прстију?

Г. Да ли је и ако јесте колико је пута био ожењен?

Извесно је само да није био ожењен Далилом, јер га није постригала и одузела му „револуционарну“ снагу.

Д. Пошто под „Г“ немате прецизан одговор, не могу да поставим питање колико је и ако јесте имао деце рођене у браку, а колико ванбрачне. Тога ради, само питам колико је, као помахнители Ирод, и чије деце упокојио, тражећи, по престо му опасне, јеретике и „контрареволуционаре“?

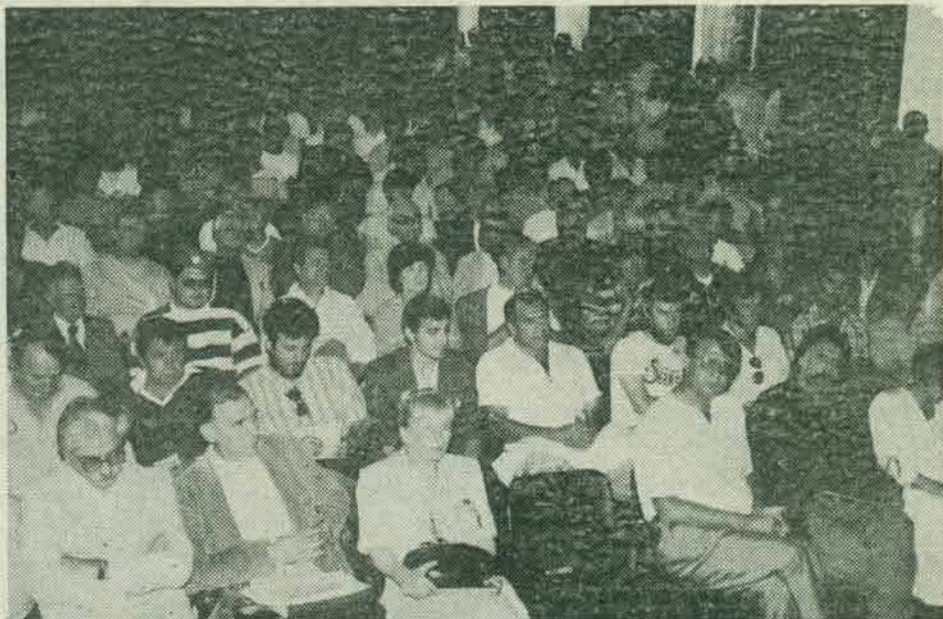
Ђ. Колико је српских матураната, будућих Скерлића, Цвијића, Дучића, Тесли..., на сремском фронту, жртвовао Сатанаилу?

Е. Шта је био по занимању?

Ако је, како наводи оптужница, био металостругар, да ли је учећи занат, стекао навике да иде у лов, путује јахтама, ужива у винима добрих годишта? Ако је и био металостругар и радио у свом занату, да ли је, после целодневног рада, милујући клавирске дирке, од машинског уља масним рукама, и користећи ножну педалу, научио да свира класичну музику?

Ж. Да ли је, осим партијских, војних, полицијских, штедних (банке швајцарске конфедерације) и ко зна све још каквих књижица имао и радну књижицу?

З. Када је сам себе прогласио за „МИ, по милости Божјој“ да ли је био бела или плава љубичица?

МНОГО ПИТАЊА БЕЗ ОДГОВОРА!

Несрећно рођен у то време и кажњен да му будем савременик стекао сам сопствену слику и мишљење о њему и зато не исистирам на одговорима које, ионако, нисте у могућности да ми дате.

По мени, оптужени је био слика свог бездушног оца, украшен црвеним рошчићима, које је, у случају потребе, замењивао ореолом. У случају потребе назувао је и козја копита или се украшавао анђоским крилима. У случају потребе певао је умилне песме или ригао клетве које је остваривао.

Имао је једно свевидеће око.

Био је киклоп Полифем који се, поред свих народа и народности које је сам измишљао и промовисао, хранио искључиво Србима.

Био је зидар, који је себи слободно зидао резиденције, а „неподобнима“ стубове срама и зидове уз које их је постављао.

Шетајући од „Версаја“ до „Версаја“ био је Луј XIV, краљ сунца, који је пожедео потоп после себе.

Туђе је хтео, а своје није лао.

Украо нам је баљак и варзилон обојена јаја, и литургије, и славске колаче. Украо нам је историју и победе и химну и белог орла, а запатио црне орлушине. Украо нам је, Божјом вољом, за све векове најсавршеније срочено, хирилично писмо. Украо нам је Косово и Метохију.

Украо нам је Европу.

Украо нам је имена градова и улица. Због свега, претходно набројаног,

никада није поцрвенео! Негде иза Урала, поцрвенео је на други начин. У хотелу „Лукс“ поцрвенеле су му руке. У Шпанији је Паровићу и интербригадистима сдео лестве за небо. У нашем горју се борио бежећи, окићен туђим перјем.

Када су минуле војне и утихнуле ратничке трубе, постао је морепловац; открио је Брионе и Голи оток.

На велико „задовољство“ и „честитим“ нашег рода, дружио се са „честитим“ и одабраним људима као што су: Енвер Хоџа, брачни пар Чаушеску, Иди Амин Дада, негус Хаиле Селасије, Моамер ел Гадафи, император Бокаса и њима сличне протуве. (Чуди ме да са Чомбеом, који је био пун злата и дијаманата, није имао добре односе).

Да је живео у римско доба учествовао би на Калигулиним и Нероновим баханалијама.

Од Либије и Албаније начинио је велике силе.

Од Србије је, уз помоћ изрода и послушника, начинио пародију. Наше обезвређивање му је било опсесија.

Као једна од жртви његових вивоексперимената и члан милионске пороте изјашњавам се, без намере да прејудицирам исход суђења и изјављујем КРИВ ЈЕ!

Господине опуномоћени јавни тужиоче затражите, у име народа казну за оптуженог Јосипа Броза која би укључила и постхумно пробадање глоговим колцем, А ЈА ЋУ САМО ДА ГА ЗАБОРАВИМ!

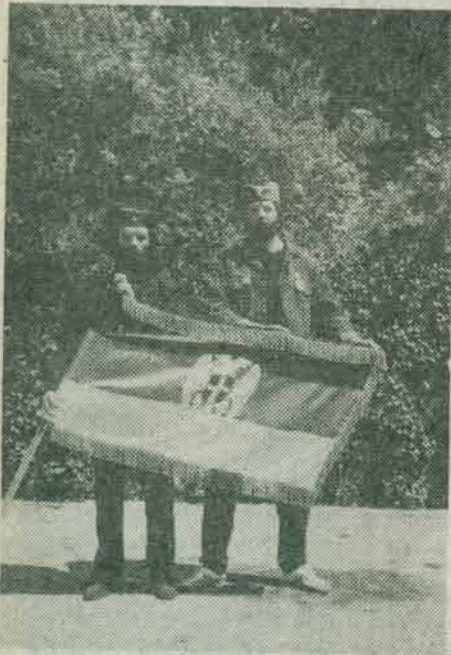
Синиша Аксентијевић

Наше вјерују

У оно доба, на нашем почетку, иза седам гора и мора временских, у првопрестолном Расу изгрејао је, од неба најављен, леп и уман принц који нас је

ним снагама, пожелели су да:
Точе мир и побеђују крстом,
да свака Српкиња породи девет синова,
да се не рађају Кајини,
да рађају жито и бадњаци,
да рађају свадбени венци,
да пуцају сватовске а не војничке пушке,
да насеља миришу на децу и славске колаче,
да се пчеле роје и кошнице умножавају,
да буде меда и воска за свеће упаљене живима,
да на црквама певају звона, а на ливадама меденице,

да нам цркве не окрећу наопако,
да се седам дебелих крава напаса на нашим имањима,
да се реке меда и млека уливају у Мораву,
да пресуше све криве Дрине,
да утихну црне птице и нарикаче,
да се заставе не вију на пола копља,
да нас не походе мали Шћепани,
да Саси опет раде у Србији,
да судије не суде у страху од царства им,
да се ћирилицом пише мисли и моли и.....
ДА БОГ ЧУВА СРБЕ,

Синиша Аксентијевић

разлучио од горских и језерских племена и дајбогових врачева и уздигао у устројена друштва и небеско постојање.

Влаларско жезло и мач, који су му били намењени, заменио је књигама и молитвама и постао крма нашем чуну, луча виду, утеха у безнађу, нала и молитва кад је све било изгубљено.

Нераскидивим нитима повезао је себре са небом и олтарима, честитост са нашим опредељењима и ларујући разум и Богољубље својима, а хлеб и со инима, запалио је духовну ватру која и данас, испод рђе, гори.

Постригавши се на Светој Гори и добивши монашко име Сава, по Светом Сави Освећеном, који је седам векова раније живео у Јерусалиму, загрнут подвижничким одрицањима и миром, прешао је свој Рубикон и, за све векове, постао извор наших источника и корен наших стабала.

Подарио нам је пуна недра аутокефалне цркве са типичима и државе са крмчијама и пуна недра вилара да травама исцељују и дијака да лече књигама.

У време петстолетне пустоши и зеленог дажда и потоњег педесетлетног црвеног дажда, његова мисао је као дуга грлила Србију и светлела наду, исконску и топлу, потребну као дисање.

Под светом небеском појавом његовог знамења и тробојног епитрахила, на оволетни Васкрс, окупили су се људи добре воље, заклетни да се против свих аждаха и зала и рушитеља и ругалица боре до истраге.

Молећи Господа и свог Светог архијереја да их испуни духом и потреб-

СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ ОДРЖАО ПРОМОЦИЈУ СТРАНКЕ У МАЛОМ ЗВОРНИКУ

– 4. августа ове године, делегација Српског четничког покрета је дошла у Мали Зворник, на позив Месног одбора СЧП из Малог Зворника

– српски четници још једном показали своју одлучност и неустрашивост, не наседајући на провокације и агресивност тамошњих муслимана

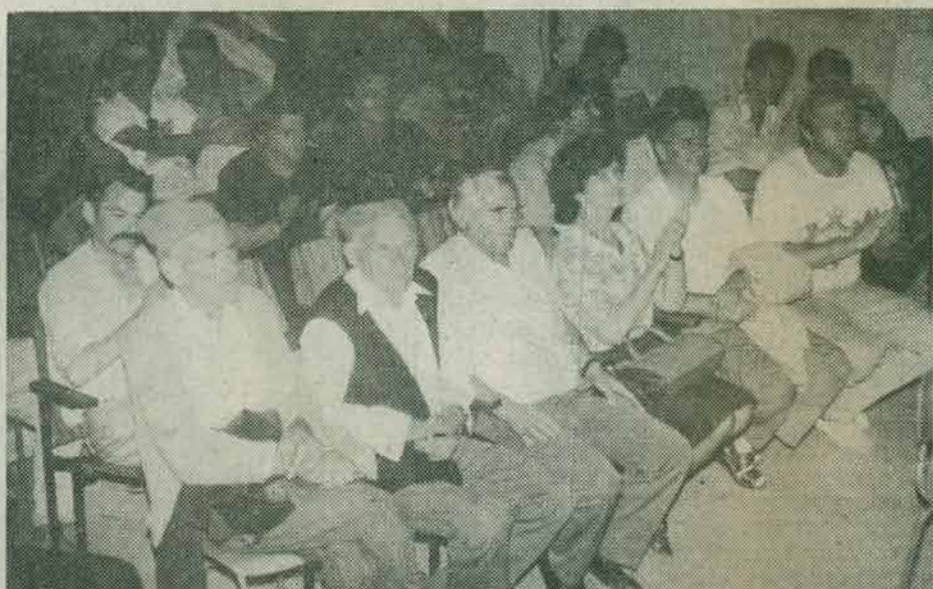
– Српски четнички покрет овом промоцијом однео још једну велику победу

Десетак чланова Српског четничког покрета на челу са војводом др Војислав Шешељем, посетила је 4. августа Мали Зворник, где је одржала величанствену промоцију странке. Месни одбор СЧП Мали

Зворник нас је срдачно дочекао. Испред велике зграде Дома културе, у којој је требало да се одржи промоција, стајала је маса тамошњих четника, која је, видевши војводу Шешеља, изазвала праву еуфорију одушевљења, скандирајући из све снаге: ВОЈО-ВОЈВОДО. ВОЈО-ВОЈВОДО. СРПСКИ ЧЕТНИЦИ. СРПСКИ ЧЕТНИЦИ! СРБИЈА! СРБИЈА! Гласови из стотина грла, стопили су се у јединствену симфонију, која се, својом громгласношћу одбијала од околних брда и планина, тако да се чинило да цело Подриње одјесује.

Али и непријатељски настројени муслимански фундаменталисти су почели да се окупљају. Видевши све те Србе, младе, одлучне момке,

којима је патриотизам и неизмерна љубав према свом народу и својој отаџбини просто сијала из очију, само су ћутали и „стрелили“ нас својим отровним погледима, пуним мржње, али и страха.

Ушли смо у салу, а Војвода је остао у предворју Дома културе, да би дао кратак интервју новинарима Гласа Подриња и Радио Шапца.

Интервју новинара Гласа Подриња и Радио Шапца са Војиславом Шешељем текао је на следећи начин:

– Па, како сте тако брзи? Ево, јуче Македонија, данас Мали Зворник...

ШЕШЕЉ: Која Македонија, бре?

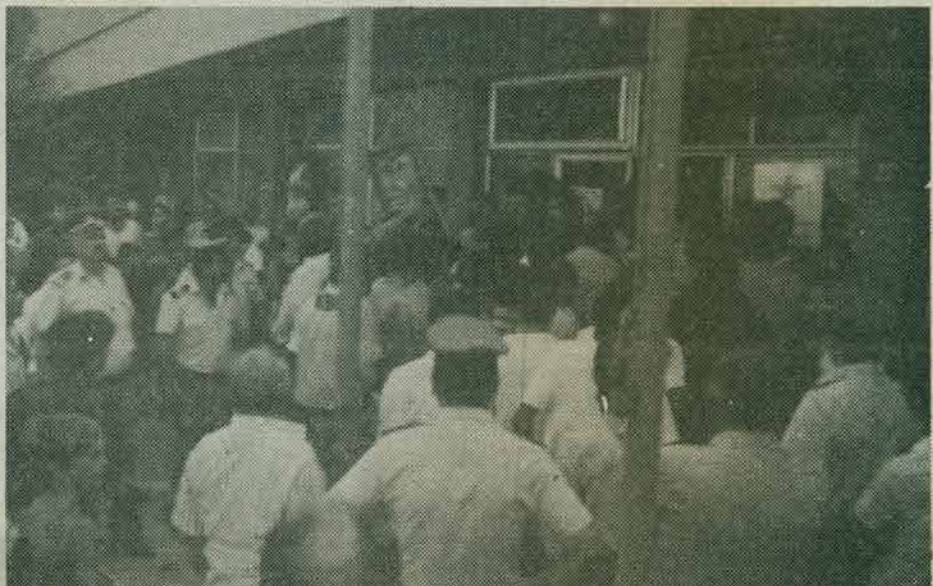
– Па, ако сте Ви Војислав Шешељ, онда...

ШЕШЕЉ: Ма, која Македонија, бре? Нема Македоније. Ми смо били јуче на северу Јужне Србије, у Прохору Пчињском.

– Аха, значи на северу Јужне Србије...

ШЕШЕЉ: Да.

– Значи и мала средина је важна.

ШЕШЕЉ: Свакако. Где год живи српски народ.

– А, Мали Зворник Вас је позвао, или сте ви сами...?

ШЕШЕЉ: Да. Наш месни одбор из Малог Зворника, месни одбор Српског четничког покрета, данас држи промоцију странке овде. Делегација Српског четничког покрета од 46 људи јуче је била у славном српском манастиру Прохору Пчињском. Тамо смо срушили оно што је представљало велико светогрђе, срушили смо паганске плоче које су биле причвршћене за зидине храма и сведочиле о наволном оснивању првог парламента те вештачке македонске државе и вештачке македонске нације.

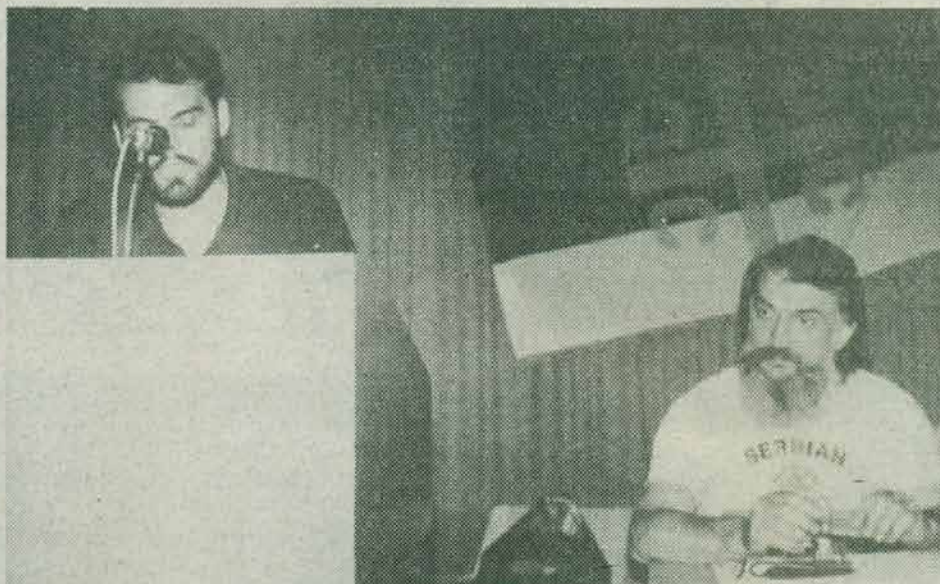
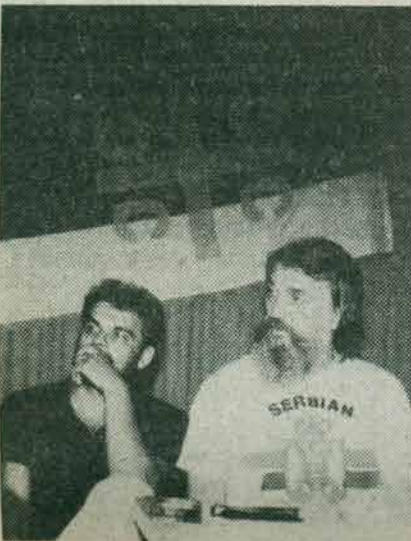
– Шта се у међувремену тамо догодило?

ШЕШЕЉ: После је интервенисала милиција, мене су ухапсили, стражарно су спровели нашу делегацију 50–60 км од Бујановца.

– Да ли ћете поново тамо отићи?

ШЕШЕЉ: Отићи ћемо сигурно. Отићи ћемо свугде где живе Срби. И увек ћемо стати на браник своје отаџбине, своје нације и српске Православне цркве.

– Да ли сте већ били у неком од места у Босни и Херцеговини?

ШЕШЕЉ: Па, још као страка нисмо били, али спремамо се да илемо. Сад смо у Београду регистровани, сад ћемо и да обелоданимо све своје месне одборе по Босни и Херцеговини. До сада смо те месне одборе држали у тајности, зато што смо се бојали да би ти људи били изложени тамо великим провокацијама и да би били узнемиравани од полиције, али данас, када смо регистрована странка, када сасвим легално делујемо, обелоданићемо све своје одборе у унутрашњости.

– Видимо шта се ово овде догађа. Каква је Ваша прогноза у вези са одржавањем овог скупа, шта мислите, да ли ће ипак све бити у најбољем реду и да ли ће бити одржана промоција странке?

ШЕШЕЉ: Ја сам убеђен да ће све бити у најбољем реду и да ће се одржати промоција странке, а ови напољу што арлаучу, они су навикли, они већ неколико векова арлаучу, они су одушевљено дочекивали и аустроугарску војску, они су

и Немце одушевљено дочекивали, њима највише сметају српски четници. И нека им сметају. Тек ће се бојати српских четника!

– Да Вас питам: кажете за македонску нацију да је вештачка.

ШЕШЕЉ: Да.

– А којим онда народом Македонце сматрате?

ШЕШЕЉ: Тамо живе углавном Срби. А има и Бугара.

– Значи, сматрате их или Бугарима или Србима.

ШЕШЕЉ: Да, да...

– Па, добро. Значи, нема Македонца...

ШЕШЕЉ: Не, не... Такве нације нигде на свету нема.

– Дакле, Ви мислите и сматрате да је то вештачки створена нација?

ШЕШЕЉ: Да. Као и муслиманска, уосталом, што је вештачка, као и црногорска што је вештачка. То су све измишљене нације, које ћемо ми укинути.

– Мало пре сте рекли да је манастир на северу Јужне Србије.

ШЕШЕЉ: Да, да. Јужна Србија је негде ту од Прохора Пчињског до Бевђелије.

— А шта све сматрате Србијом?

ШЕШЕЉ: Све тамо где живи српски народ и територије које су биле у саставу српске државе. Значи, садашња сужена Србија, Македонија, Црна Гора, Босна, Херцеговина, Дубровник, Далмација, Лика, Банија, Кордун, Славонија и Барања. То је Србија.

— Добро, кажете Дубровник...

ШЕШЕЉ: Да.

— А Дубровник је одувек имао неку своју аутономију.

ШЕШЕЉ: Јесте, ал и никад није био хрватски. Његов је живаљ етнички српски. То је мешавина српског становништва и затеченог романског. Са Хрватима никаквог додира никад нису имали.

— Добро, хвала.

ШЕШЕЉ: Хвала вама.

Са нестрпљењем смо очекивали да чланови Централне отаџбинске управе Српског четничког покрета заузму своја места на подијуму, у чијој се позадини видела огромна четничка застава. У ишчекивању почетка промоције, маса у сали је сложено певала:

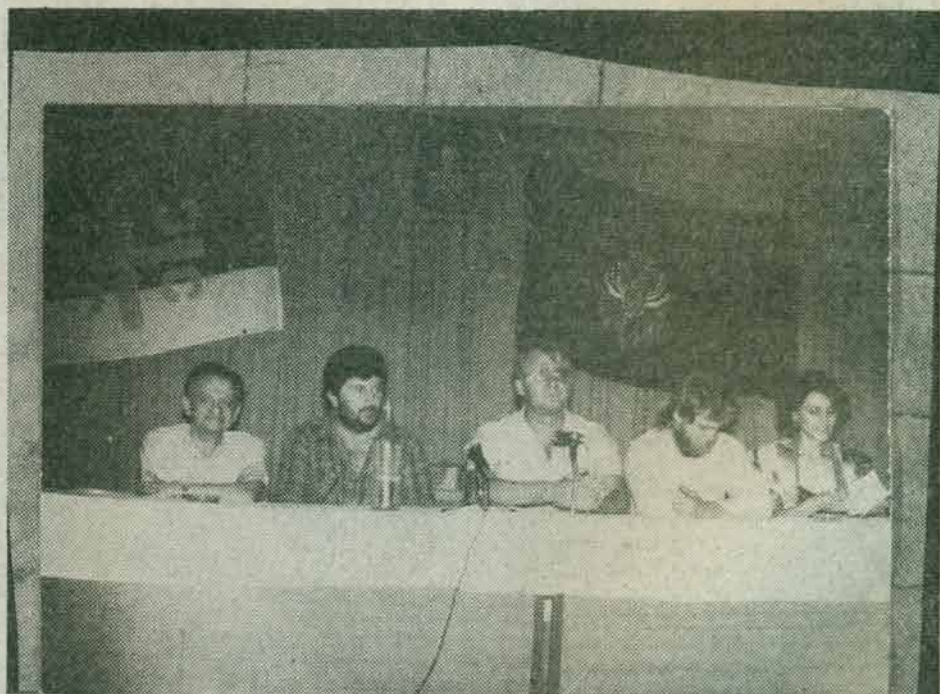
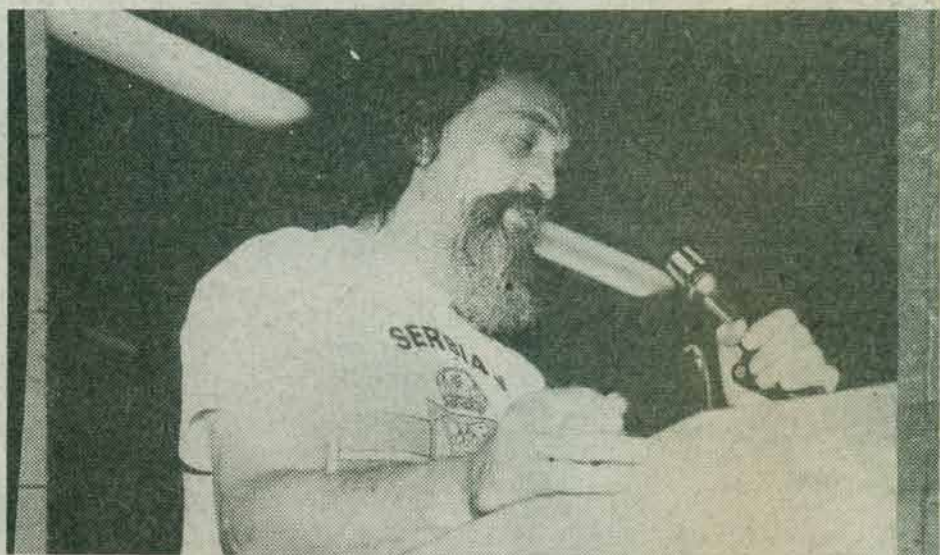
„Од Тополе, па до Равне Горе, свуд су страже ђенерала Драже...”

„Српска ми труба затруби из тога села Дренова.

Срем’те се, срем’те, четници, силна ће борба да буде...”

„И Зворник ће ове ноћи, у четничке руке доћи...”

Утом су у салу ушли чланови Централне отаџбинске управе.

Са нама су данас чланови Централне отаџбинске управе, председник, војвода др Војислав Шешељ (сви устају, опет скандирање: ВОЈО-ВОЈВОДО! — председник „Младих четника”, господин Срђан Гламочанин аплауз, повици: ЖИВЕО!)

— председница Кола четничких сестара, адвокат Оливера Јелкић (аплауз, повици: ЖИВЕЛА!)

— потпредседник Централне отаџбинске управе СЧП, адвокат

Проломио се аплауз, а присутни су опет почели да кличу: ВОЈО-ВОЈВОДО! Еуфорија је без престанка трајала скоро десет минута. Тада се присутнима обратио председник Месног одбора Српског четничког покрета из Малог Зворника:

„Браћо и сестре! Месни олбор СЧП из Малог Зворника позвао је делегацију Српског четничког покрета да данас одржи промоцију своје странке овде.

Милорад Вукосављевић (аплауз) потпредседник Централне отаџбинске управе, господин Александар Стефановић (аплауз) — генерални секретар Српског четничког покрета, господин Војин Вулетих (аплауз)

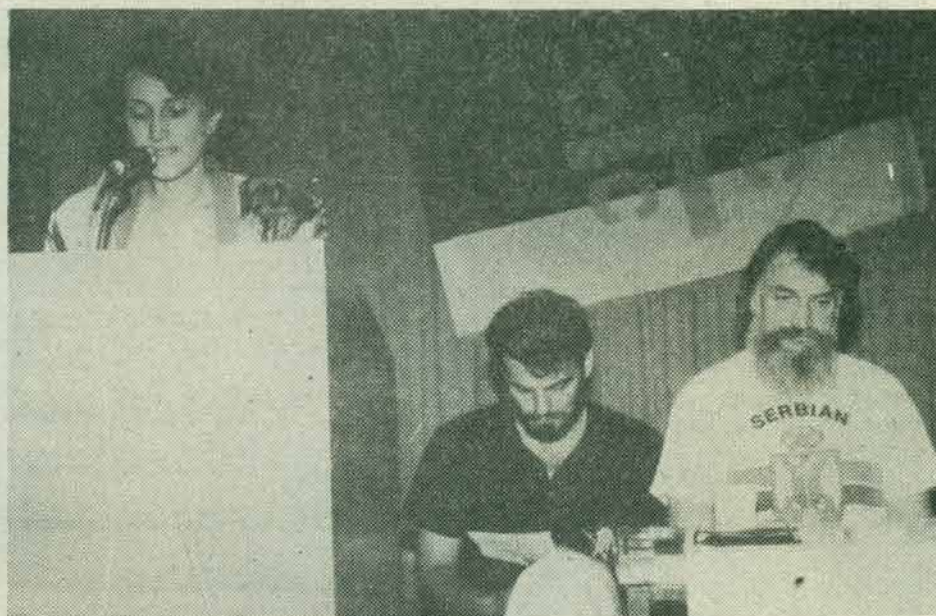
— Говори Александар Стефановић, подпредседник Српског четничког покрета:

„Срби и српкиње, ја ћу вам рећи неколико речи о биографији генерала Дра-

же Михаиловића чије идеје и дело наш покрет следи. Генерал Драгољуб — Дража Михаиловић рођен је 27. априла 1893. год. у Ивањици. Његов отац Михаило, пореклом из Пожаревца, у време његовог рођења службовао је у Ивањици као срески полицијски писар. Мати му је Смиљана, рођена Петровић, била из угледне породице, из села Тисовице. У војсци је имао два стрица — официре Драгомира и Велимира.

Као мали губи оба родитеља и бригу о њему преузима стриц Велимир, ветеринарски мајор, који је са службом у Београду, где мали Драгољуб завршава шест разреда гимназије и након тога ступа у 43. класу Ниже школе Војне академије. По избијању балканског рата Дража Михаиловић, као питомац, у чину поднаредника, бива мобилисан и постављен на ађутанта Првог батаљона Четвртог прекобројног пука Другог позива. По заузимању Скопља унапређен је у чин наредника 13. октобра 1912. год. У Бугарском рату показао је изузетну храброст, којом је стекао Сребрну и Златну медаљу за храброст, а потом је произведен у чин потпоручника 18. јула 1913. год. У току I светског рата налази се у Трећем прекобројном пуку Дринске дивизије. За храброст у борбама против Аустријанаца у Мачви стиче још једну Златну медаљу за храброст. После реорганизације српске војске на Крфу, Михаиловић ратне дане проводи у рововима Солунског фронта и учествује у борбама на Острвском језеру, на Горничеву, код Жинове, на котима 1050 и 1368 на Соколцу, Зеленом брду, Говедарском камену и Добром пољу. Био је тешко рањен 24. септембра 1916. год. у борбама код села Неоказе. Приликом пробијања Солунског фронта Дража је учествовао у чувеним и крвавим биткама на Козјаку, Црној реци, код Кавалара и Богословца. За храброст и верност отаџбини, поред армијских постава, задобио је два ордена Белог орла с мачевима 5 и 4 реда и Карађорђеву звезду с мачевима 4 степена. По завршетку I светског рата Дража Михаиловић службује на Албанској граници, да би 1921. год. — 1923. год. ступио у вишу војну академију, што му је био услов за прелазак у ђенерал — штабну струку, у коју је преведен 1926. год. Време од 1927-35 год. провео је на положајима помоћника начелника Штаба Дунавске дивизије, помоћника и начелника Штаба Краљеве гарде. Време од 1935-1937. год. проводи као војни изасланик у Софији и Прагу. Напад Немачке на Југославију затекао је пуковника Михаиловића са трупима II армије код Добоја у Босни. Одбија да призна капитулацију и са групом официра, подофицира и војника упућује се у журбаним маршем ка Руднику и 13. маја 1941. год. освиће на Равној гори, на којој формира свој ратни штаб. То је био почетак прве герилске војне у поробљеној Европи, а за пуковника Михаиловића почетак успона на лествицама славе и мучеништва.

У току четворогодишњег војевања, које се, на жалост српског народа, окончало издајом савезника, а и саме владе у изгнанству на челу са др Иваном Шубашићем Дража Михаиловић се кроз цели

свет прославио као вођа трећег српског устанка. После ове срамне издаје, Дража прелази целу босанску голготу враћа се на тло Србије, где бива ухваћен од стране комунистичких злочинаца 13. марта 1946. год. На монтираном суђењу бива осуђен на смрт, а у праскозорје 17. јула 1946. год. бива ликвидирао. Његов непојани гроб комунистички тирани и данас крију од српског народа. Уништили су његово тело, али је његов слободарски дух остао да вечно светли у његовом српском народу, у његовој отаџбини и целом човечанству.

— дозволите ми да најавим Срђана Гламочанина, председника Младих четника.

(аплауз)

„Браћо и сестре, Срби и Српкиње, помоз'бог!“

— БОГ ТИ ПОМОГ'О!!!

„Два највећа зла у овоме веку су задесила српски народ. Та два највећа зла су Југославија и комунизам. Српски народ је извојевао величанствену победу у I светском рату. И тада, 1918. године, краљу Александру су савезници понудили да „реже“ колику хоће Србију. Међутим, он тада чини велику грешку: уједињује се са Хрватима и Словенцима, уместо да створи Велику Србију. Српски народ, велики народ, са великом и величанственом историјом, са богатом традицијом, са Светим Савом, Светим Лазаром, косовским опредељењем, Карађорђевићем, Његошем и бесмртним генералом Дражом у својој души, уједињује се са народом који нема ни историју, ни традицију, и самим тим није ни за шта друго способан, осим да чини злочине и зло.“

(аплауз)

То уједињење са Хрватима нас је скупо коштало. Коштало нас је милион и по побијених Срба у II светском рату, и то побијених на најзверскији и најсвирепији начин. Коштало нас је Јасеновац, Јадовна, безбројних јама и стратишта, зала које су Хрвати починили над српским народом, над српским женама и над српском децом. То велико зло је повезано и са овим другим злом које нас је снашло, а то је комунизам. Наиме, када су усташе у првом налету побиле колико су могле српског народа, српски народ се гада организује у четничке одреде, сврстава у војску генерала Драже, и сатерује усташе у градове. Усташе нису могле да привири из градова, нити да улазе више у српска села. И тада се појављују партизани и забијају српском народу и српским борцима нож у леђа. 1943., када се видело да ће Хитлер да пропадне, усташе масовно прелазе у партизана, и као што каже народна песма:

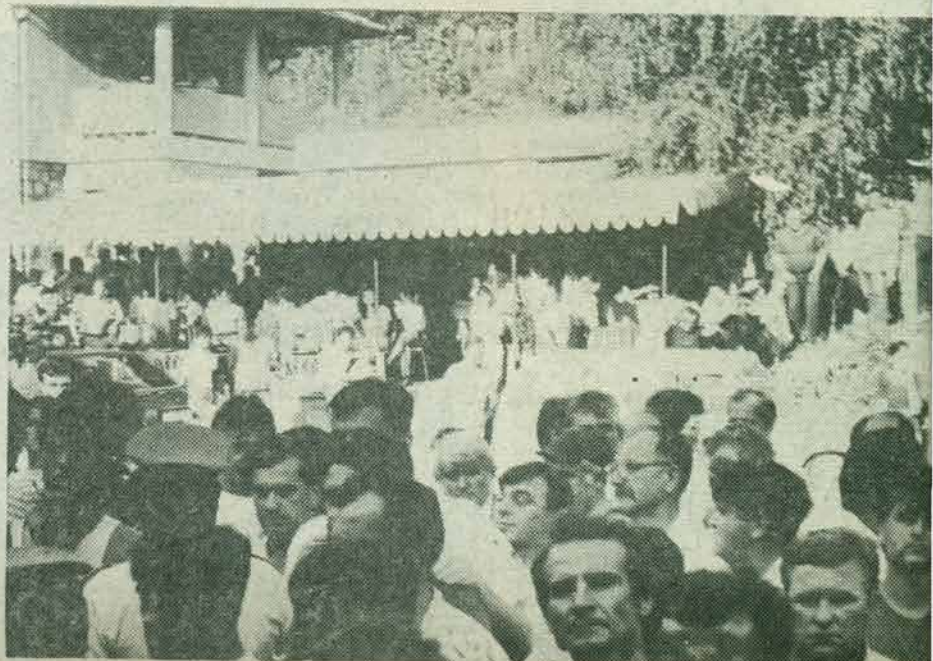
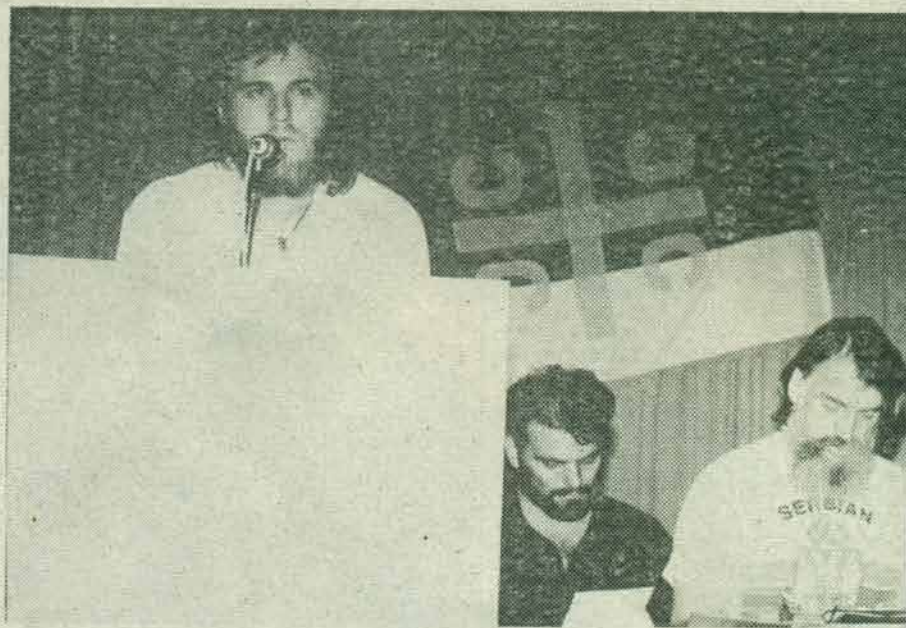
„Гад усташку преврнуше значку,

и ставише на њу петокраку.

Продужише своје зверство исто, јер то им је одобрио Тито...“

(аплауз)

28 Доласком безбожних комуниста

и комунистичког система на власт у Србији 1945., српски народ је задела највећа несрећа у историји. На власт су дошли хохштаплери, лопови, јајаре, највећи бедници и зликовци. Они су починили небројене злочине. Свако ко није хтео да им се покори и прода, затваран је и убијан. Уништили су привреду. Довели су народ на ивицу беде, а најгоре од свега је што су извршили духовни геноцид. Усташе су физички заклале српски народ у II светском рату, а комунисти су после рата духовно заклале српски народ. (аплауз — повици: Доле комунисти! Доле црвена банда! Доле комуњаре!)

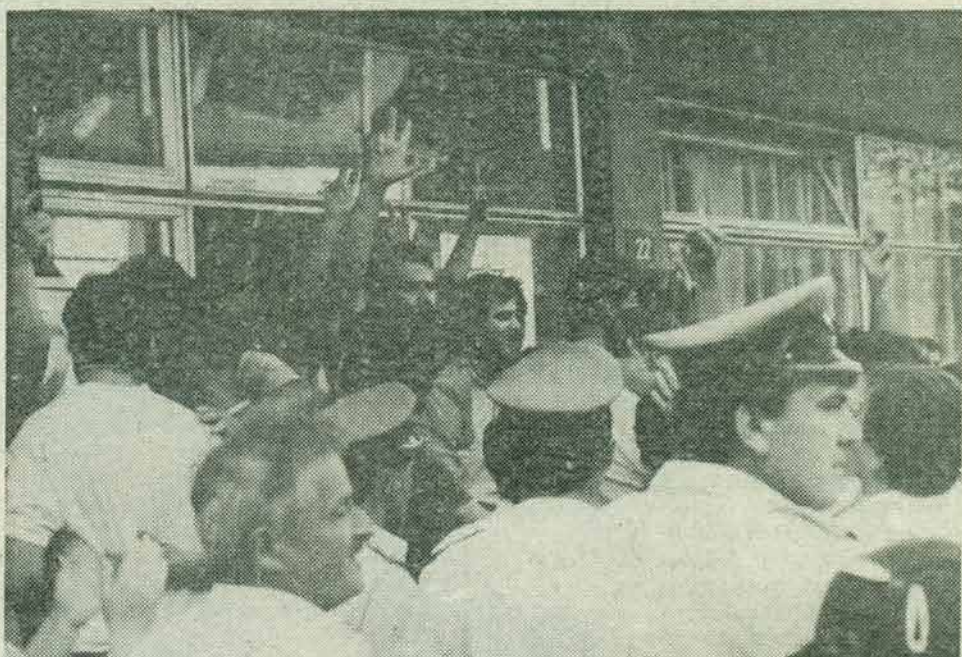
Све су учинили да убију светосавље, да убију Лазара, да убију Карађорђа у нашим душама, да отерају Христа из наших душа и да униште Цркву православну. (аплауз — повици: Неће више!)

Међутим, у томе нису успели. Комунизам у свету се руши као кула од карата, као и све, уосталом, што је на злу и лажи засновано, а не на богу, и не на правди и истини. Комунизам није био дугог века. Стасале су и генерације нове српске омладине, која је оријентисана ка правди, ка слободи и ка демократији, и која се сада, када је војвода Војислав Шешељ развио поново четнички барјак и поново започео свету четничку борбу, масовно сврстава у редове Српског четничког покрета!

(аплауз — повици: ВОЈО-ВОЈВОДО!)

Комунисти би нас најрадије побили, као што су радили и 1945. године. Међутим, они више те силе немају. Они су у свету пропали и зато сада прибегавају другој тактици: маскирају се у социјалисте, цркви враћају неке мрвице од онога што су јој одузели, позивају се на српство и на Косово. Комунисти, стари лажови и преваранти, познати су по томе што једно мисле, а друго говоре. Тако, када они кажу: Косово, мисле-власт. Када кажу: српство мисле — комунизам, а када кажу: правна држава, мисле — пендрек! (аплауз) Они су довели свог лидера који треба опет да заводи народ комунистичком идеологијом, Слободана Милошевића. У њега још многи људи верују и многи људи му тапшу, али углавном га сада воле они, који подржавају и сваку другу власт. Овај сатански комунистички план, с обзиром на то да имају и телевизију, и новине, и радио, војску и полицију у својим рукама, ми не смемо дозволити да успе. Ми морамо да се изборимо за демократију, за слободу, да ујединимо све српске земље у једну јединствену, слободну и независну српску државу на Балкану. (аплауз)

И зато вас позивам све, да се сврстамо у српски четнички покрет, који у свом програму ово нај-

јасније изражава и који ће све дати, па и своје животе, да оствари идеале свете четничке борбе. Живели!" (аплауз – повици: ЖИВЕО!!!)

– Позивам адвоката Милорада Вукосављевића, потпредседника Централне отаџбинске управе Српског четничког покрета.

„Хвала браћо Срби и сестре Српкиње, Помоз' бог!"

– БОГ ТИ ПОМОГО!!!

„За мене је позив да дођем у ову вашу средину један пријатан и у мом животу ретко леп догађај. То је резултат више околности, а једну ћу посебно поменути: ваша висока патриотска свест, која се показала кроз читава историју српског народа, а нарочито се истакла у овом последњем несретном II светском рату, када код вас није било никаквога лутања у оријентацији где и с ким треба да се нађете и на којој страни. Последице су биле, услед несрећног завршетка II светског рата такве, да из ове средине ниједан човек није могао у животу да успе, јер, ко се нашао на јединој исправној страни у II светском рату, морао је да трпи последице до краја. Изузев једног случаја, који не могу, а да га не поменем, а то је ваш некадашњи свештеник, који је излађући прво своју цркву, издао после и свој народ и постао тзв. „поп-Влала“, који ће потписати један од најпрљавијих аката у историји српског народа, забрану да се Срби који су прогнани са Косова, врате кући. То је у овоме крају једини непријатан догађај. Међутим, све друге успомене које се везују за овај крај имају далеко лепши и већи значај у историји српског народа, а међу њима и погодност да је први пут овде 1914. године када је са хорлама Похорек Јосип Броз Тито дошао да кажњава Србију, добио први метак. Прво рањавање Јосипа Броза Тита било је баш овде, у вашој близини и сама та околност показује да је баш овде отпор имао своје историјске корене и због тога ви нисте могли да се удружите с њим у походу против српскога народа. То је један од разлога због којих сам се ја нашао у вашој средини и због којих сам дошао да вас поздравим и да вас подсетим на ову околност која, можда, није свима ни била позната, али онај ко се колико-толико интересовао за биографију тога човека за којег се ни дан-данас не зна ко је, ништа је, видео је у овој службеној биографији, која је публикована, да је први отпор у виду првога српскога метка Броз добио овде баш, у близини овога места. (аплауз – повици: ТИТО-УСТАША! КУЋА ЦВЕЋА НАПОЉЕ!)

Други разлог који ме је посебно обрадовао када сам позван да се вама обратим је тај, што сте ви, народ, живи доказ ординарне лажи да је Југословенска војска у отаџбини

била геноцидна у односу на Муслимане. Ја мислим да је у вашој средини могла већи део од половине муслимана српског порекла. Неки се сећају из прича својих предака да су некада били део српског народа. Неки се тога не сећају, неки чак мисле да су Турци. То све скупа није у овом моменту околност о којој треба да расправљамо. Врло је тешко дефинисати шта су ваши суграђани по националности. Они су Срби који су изгубили своју свест и континитет у памћењу и њих је било врло лако, а нарочито њихову, како они кажу „фукару“, навести да 1941. године, када им је понуђена српска имовина, безобзирце и сурогатно гурну у братоубилачки рат, односно у покољ недужних својих комшија и пријатеља дојучерашњих. Према томе, ваша дужност овде, поред свега, што ме је посебно у моменту када сам одлучио да дођем овде подстицало да вам кажем, је и да покушате да им објасните, а они ће вероватно, уколико се ради о здраворазумним људима, то прихватити; да им објасните и да их на неки начин разуверите да у вама они немају непријатеља. Да сте ви њихови пријатељи, али да то пријатељство захтева узјамно узвраћање. Ако њима приђете као пријатељима, очекује се да и они узврате тако. Ми не смемо дозволити да их злоупотребљавају, као што су их злоупотребљавали, као што су их злоупотребиле усташе 1941. године на разне начине. Они не причају о жртвама. Они су их имали, али они о њима не причају, пошто су то нечасне жртве. Нису они прошли онако како је то, можда, по једном правичном систему правосуђа требало да буде. Како је малопре претходни говорник рекао, када су видели како се рат губи, они су се одједном нашли у партизанима. Ја знам, 1943. године ту, код Тузле, једна велика скупина усташа и домобрана је успела у овој нашој несрећеној историјској збрци да неопажено прође са својим неделима. Исти усташе и домобрани формирали су 16. муслиманску бригаду у којој је било више Хрвата католика, него Муслимана, али у том тзв. програму симетрије, требало је да буде један број имена оваквих, један број имена онаквих. По националностима испало је да ту већину, која ће после овамо по Босни, а нарочито, ако сте то скоро читали, у околини Фоче код оне чувене јаме, извршити и то у свом скоро усташком саставу покољ над омладином, углавном у овим деловима Подриња и Мачве. И да се такве ствари не би десиле, свакако код вас свих сада постоји једна друга свест о опасности, а и они су ваљда тога свесни, па се с њима може и нормалније разговарати и да се може у случају поновљених околности ко-

је су они искористили, десети обратна ствар: да они, иако су делимично кажњени, сада то буду далеко правичније, за недела која су починили. Ја мислим да је ваш задатак овде врло деликатан, да ви њима својим ставом саопштите да се неће моћи десити оно што сада замишља Туђман, који је пустио сада из затвора криминалце, њих око 4,5 хиљада у Градишки, који су одговорни за тешка крвна дела, убиства, и да их сада после аболитије, после помиловања, упуту у ове нове „постројбе“, како они то кажу на овом новом хрватском језику... (ДОЛЕ ТУЂМАН!!!)

Ја бих вас сада поздравио и захвалио вам се.

(аплауз)

Реч има адвокат Оливера Јелкић, председница Кола четничких сестара:

„Полувековна диктатура комунизма, свој програм систематског уништавања Срба, заснива великим делом на уништавању српске породице као темељу српства. Методама стварања социјалне и духовне кризе, доводи се до стања да је наталитет Срба, односно природни прираштај, из године у годину све мањи, што представља најозбиљнију претњу опстанку нације.

Наша странка Српски четнички покрет, има у свом саставу организацију жена, под називом „Коло четничких сестара“, која има за задатак да се залаже за спровођење политичког програма странке „Српски четнички покрет“, са акцентом на делове програма који се односе, између осталог, на рехабилитацију српске породице као основне јединице друштва.

Спроводећи 50-годишњи геноцид над српским народом, као егзекутори по налогу Ватикана, комунисти су до савршенства разрадили методе његовог спровођења у мирнодопским условима. Схватили су да се геноцид најнеприметније може спровести, разбијањем српске породице. Под паролома о равноправности, породици је одузета жена и мајка, и постављена у прве бојне редове, фабричке хале, ноћне смене, и друге самоуправљачке састанке. На тај начин породица полако, али сигурно губи своје основне функције: репродуктивну и васпитно-образовну. Уништавањем репродуктивне функције, уз деловање и других фактора, као што су немогућност решавања стамбеног проблема, висока незапосленост, нерешено питање смештаја деце, ниска примања, доводе до катастрофалне ситуације да се код Срба најчешће срећу породице са једним дететом што не представља ни просту репродукцију. У моменту када је породица све више губила свој значај и снагу, када је из својих руку испуштала васпитање деце и бригу о њима, ради неког обећаног економског благостања, социјалистичко друштво није било спремно да преузме бригу о деци,

те су деца из тако ослабљених породица, као „деца социјализма“, често била препуштена улици, а себе су налазила у дроги, алкохолу, деликвенцији, што је свакако доводило до биолошке и моралне дегенерације једног дела младих људи. Такви људи престају да буду корисни и себи и друштву. Социјалистичко друштво се отарасило морала предратне Србије, које се заснивало на Светосављу и које је вековима функционисало и било заштитни знак Српства. Нови морал, социјалистички морал, никада није изграђен као замена за оdbaчени. Тако је створена провалија, вакуум, који је прогутао генерације Срба.

Наша странка „Српски четнички покрет“ ће се посебно залагати за рехабилитацију српске породице, обнову српске националне духовности засноване на Светосављу, враћање икона у српске куће, враћање крсне славе и свих верских православних обичаја. На тај начин ће се Србима вратити свест о националном бићу, и рехабилитовати морал којег су комунисти пола века газили.

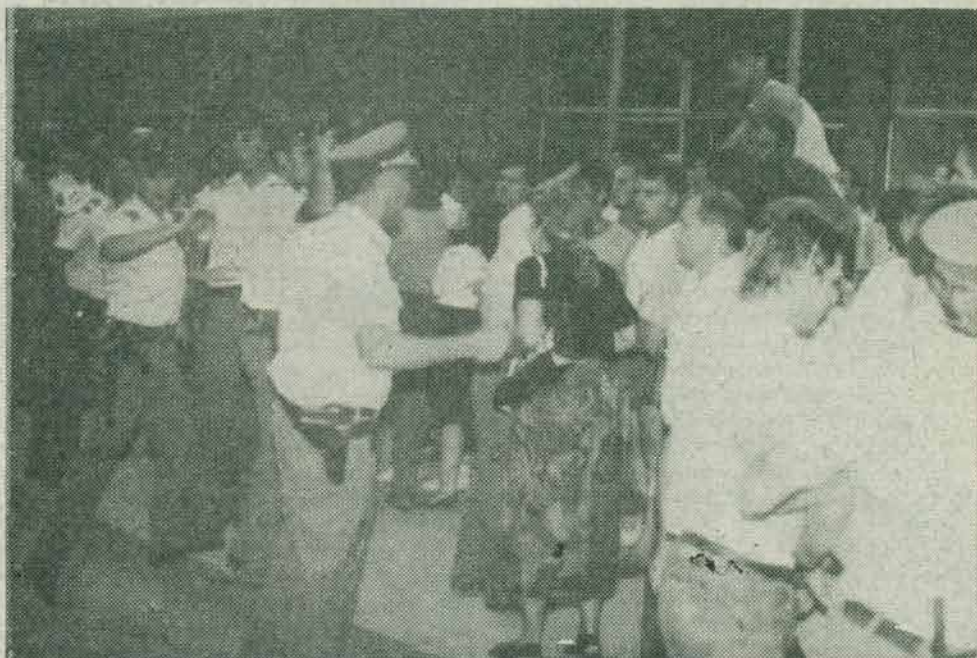
Наша политичка странка „Српски четнички покрет“ се залаже за стварање услова за повећање natalитета, јер се у колевци чува и негује Српство. Залагаћемо се за доношење закона који стимулишу повећање natalитета.

Наша политичка странка се залаже за социјалну сигурност свих грађана, са акцентом на социјалну заштиту мајки са већим бројем деце.

Наша политичка странка се залаже за трансформацију васпитно-образовног система у складу са највишим светским достигнућима на том пољу.

Залажемо се за стварање друштвено-политичког система који ће човека ставити у центар пажње, а Србију направити државом благостања. Залажемо се да Србија излечи све ране које је задобила за задњих 50 година разарања и експериментисања од стране комуниста на челу са Ватиканом. Наша политичка странка „Српски четнички покрет“ се залаже да створи јаку Србију у бројчаном и економском смислу, која ће ући у Европу равноправна са другим развијеним европским земљама.“

„Није обичај да се на представљању политичког програма неке странке даје критички осврт на рад председника друге странке. Дозволите ми, ипак, да данас то културно правило прекршим, из једног разлога, који ће те, надам се разумети. Као што је Вук Караџић, јездећи кроз поља корова, остављао за собом поља цвета, тако је и Вук Драшковић, јездећи кроз пробужену српску десницу, остављао за собом раздор, хаос и пустош. Поражавајући биланс вуковог шестомесечног пословања бисмо му и опростили тим пре што нам је познато да је он политички дилетант. Међутим како нам је познато да је Вук Драшковић само пуки извршилац једне вешто вођене политичке игре, у коју се својевољно

укључио, и то добро наплатио, разуме се, то смо ми на српској десници, слажући коцкицу по коцкицу Вуковог мозаика, коначно сложили лик римског бога Јануса. То је дволично митско биће које се код нас певади као: „Мица са два лица.“

Поставља се питање, зашто је од толиког броја Срба изабран баш Вук Драшковић, кога је режим, уз помоћ средстава масовних комуникација, хтео да наметне као спаситеља, да би га већ након окончања те вешто вођене политичке игре, искључио и ускратио му све оно с чим га је непрекидно шест месеци обасипао. Поставља се и питање шта је заједнички именитељ тих наизглед супротстављених страна? Комунистичког режима с једне и бога Јануса, тог спаситеља српских душа, с друге стране. Одговор на сва ова питања није ни мало једноставан, али да ипак покушамо.

Трагајући за погодном личношћу, која ће бити способна да уз одговарајуће услуге изврши тај одавни припремљен, а за српску десницу паклен план, специјализоване режимске службе, после килограма и колограма прекопаних досијеа, литара попијених кафа и ко зна колико кутија цигарета, су се системом селекције и елиминације задржале на досијеу Вука Драшковића. Истине ради, ваља рећи да су у комбинацији за погодну личност били не само Вук Драшковић већ и многе знане и незане личности нашег јавног и културног живота. У веома јакој конкуренцији Вук је ипак задржао прво место на топ листи будућих разбијача пробуђене српске деснице. Досије Вука Драшковића је изгледа подебљи, што не значи да су досијеи његових конкурената скромнији, а датира још из далеких 60-их година, када је, као што знате, избио револт студената на београдском универзитету. Пошто су денунширањем својих колега заслужили пуну пажњу па и љубав специјализованих режимских служби, Вук Драшковић и његов идеолошки истомишљеник, иначе данашњи директор РТБ Београда, Душан Митевић, су почели да се вртоглаво пењу по лествици успеха. Вук Драшковић је за цинкарење студента добио заслужно место шефа кабинета обућара Мике Шпиљака, па пошто се и ту прославио добио је место новинара у Танјугу, где се такође прочуо рубриком „Народ пише Титу“, те је након те рубрике награђен местом дописника из неке афричке земље.

Овакав развојни пут Вука Драшковића је награђен од режима и тако што му је полиција ладно спаковала досије да чека одговарајућа политичка времена.

Познавајући прилике на српској десници и истину да је основни садржај српског духа православље, режим је уз помоћ вешто вођене пропаганде, а пре свега знајући за слабе тачке Вуковог карактера (лакомост за славом, публицизмом и, изнад свега, новцем), наметнуо Вука Драшковића као вођу српске опозиције. Оно што је неке странке било незамисли-

во то је Вуку било доступно. Била су му отворена врата свих новинских кућа, у које је улазио као у своју, а коју је добио од режима за 20-огодишње верно служење.

Последице разорног дејства Вукових активности прво је осетила странка СНО која га је и искључила из својих редова и успела, на жалост режима и Вука, да се убрзо консолидује, те данас представља озбиљну снагу српске деснице.

Пошто од налогодаваца није добио пелазну оцену из предмета „Како дефинитивно разбити српску опозицију“, Вуку је пружена шанса да, спајањем дела СНО, који су сачињавали породица Драшковић и пријатељи и Српског слободарског покрета, оконча посао на задовољство малопре поменутих налогодаваца. Пошто су му били потребни сарадници, Вук је у странку кооптирао одговарајуће послушнике и учеснике у деоби колача, парадера Милана Комненића, и прву тачку Баната и околине Илију Живковића, као и довољан број небријајућих Срба који му и дан данас купују буреке и цигарете. Вуку Драшковићу недостаје само још један јачи конвертит, па да слика о његовом политбироу биде комплетна.

Позоришна представа „Свети Сава“ у извођењу чланова Зеничког позоришта дефинитивно је скинула маску са лица Вука Драшковића и показала његово право лице. Лице једног лицемера који је Светосавац таман онолико колико је то био и Синан паша. Захваљујући томе што је по други пут спалио мошти Светог Саве, Вук Драшковић је и добио надимак Синан-паша Драшковић.

Зарад истине треба рећи и то да је за напад на сопствену странку, која је на културан начин прекинула ту срамну представу, Вук Драшковић добио мир не само од налогодаваца, већ и од доброг дела анти православног расположење београдске интелигенције, окупљене и око Удружења књижевника Србије и око Српске академије наука.

Пошто је направио хаос и у СПО, поставља се само питање колико ће још странака Вук Драшковић да формира и да расформира до почетка првих послератних вишестрачких избора. Но, будући да је српска десничарска опозиција довољно уситњена, искрено треба веровати да ће се Вук Драшковић вратити четничкој идеолошкој конјунтури, која га интимно занима колико и лањски снег, или тачније речено, колико може новаца на њој да заради.

Ово су само неки детаљи срамне приче, која би, кад би ишла у шире излагање, била много дужа. Када се буде писала историја о пионирском подухвату српске опозиције да се консолидује после полувековног сна, Синан-паша Драшковић и његов политбиро добиће одговарајуће место. Подсетимо се и на то да историја ником не прашта.

Говори председник Српског четничког покрета војвода др Војислав Шешел:

„Браћо и сестре, Срби и Српкиње, помоз'бог!“

— БОГ ТИ ПОМОГ'О!!!

„Данас смо се окупили у српском Малом Зворнику на промоцији странке Српски четнички покрет. Требало је да прође готово пола века да се обнови српско четништво у нашем народу. Пола века српски народ је живео у ропству које је било попут турског ропства. И српски народ је трпео то ропство. Српски народ за протеклих пола века није личио на оне јунаке Србе какве знамо из српских епских песама, није личио на оне Србе који су ратовали с Турцима, који су извојевали два балканска и први светски рат. Српски народ је углавном личио на народ улизица и полтрона. (аплауз)

Зашто је то било тако? Зато што је све оно што је било најбоље у српском народу, изгинуло у два балканска и два светска рата, после другог светског рата избегло у емиграцију или страдало у Титовим логорима и робијашницама.

Српски народ је био биолошки унакажен и требало је да прође неколико деценија, да стасају нове млађе генерације, да се почињу усправљати и да почињу враћати стару славу српског народа, српски национални понос и достојанство. И ми управо живимо у том периоду наше историје. И управо у том периоду наше историје посебно српска омладина, млађи људи, стају на ноге, усправљају се против комунистичке диктатуре и свих традиционалних српских непријатеља.

Данас, када напоскон стајемо крај антисрпској комунистичкој диктатури, видимо да као народ морамо фактички испочетка кренути. Комунизам је уништио скоро све српске традиционалне вредности. Морамо обнављати и своју српску државу.

(аплауз — повици: ТАКО ЈЕ!!!)

Ми, српски четници, не желимо више, не само комунистичко уређење, него ни Југославију. Ми видимо да је Југославија била махеча српског народа, да је српски народ посебно у комунистичкој Југославији изгубио скоро све што је имао. (ТАКО ЈЕ!!!)

Зликовац и злочинац Јосип Броз Тито по налозима комунистичке интернационале и Ватикана, учинио је све што је било у његовој моћи да унакажи Србију и готово да је у томе и успео. Из српског националног бића измишљене су три вештачке нације: црногорска, македонска и муслиманска. Српске земље су подељене и поцепане. Од српских земаља створен је већи број посебних федералних јединица. Заваљао је Србе самеса собом. Унио је немир и неслогу у српски народ. Српски народ никада кроз своју историју готово да није био разбијен, онако како је данас. Међутим, српски народ се буди у свим српским земаљама. Ми, српски четници, развијали смо старе барјаци славе. Ми, српски четници се боримо

за обнову слободне и независне српске државе на Балкану.
(аплауз — повици: СРПСКИ ЧЕТНИЦИ!!!)

Ми никада нећемо да се задовољимо са оваквом Србијом каква данас постоји, са овом суженом Србијом, малтене сведеном на Београдски пашалук. Ми, српски четници, признајемо само ону Србију, у коју ће ући и српска Македонија, српска Црна Гора, српска Босна, српска Херцеговина, српски Дубровник, српска Далмација, српска Лика, српска банија, српски Кордун, српска Славонија и српска Барања.

(ТАКО ЈЕ!!!)

Ми, српски четници, нећемо стати док тај свој основни циљ не остваримо. Ми, српски четници, на свим странама, по свим српским земљама, развијамо своју политичку активност. Мало пре смо видели напољу ову руљу, ову гомилу, која је дошла да нас спречи у нашим намерама.

(НЕЋЕ!!!)

Ми, српски четници, и српски народ у целини, православни Срби, имамо испружену руку према нашој браћи Србима муслиманске вероисповести.

(ТАКО ЈЕ!!!)

Увек је кроз српску историју било великана нашег српског народа муслиманске вероисповести. Сетимо се само Меше Селимовића, једног од наших највећих књижевника. Ми никада нећемо заборавити да је подпредседник Националног комитета Драже Михаиловића, био јуначки Мустафа Мулалић. Ми никада нећемо заборавити да је један од четничких војвода Драже Михаиловића, био јуначки Исмет Пуповац, под чијом је командом било 2 000 Срба муслиманске вероисповести. Али, ми никада ни ову руљу нећемо заборавити. Такви исти су као шуцкоре пре и у току I светског рата убијали српски живаљ широм Босне, Херцеговине и у овој садашњој, суженој Србији.

(ТАКО ЈЕ!!!)

Ми никада нећемо заборавити да је оваква руља 1941. године прва обукла усташке униформе и упутила се у клање Срба!

(ТАКО ЈЕ!!!)

Ми такође никада нећемо заборавити да је таква руља увек кроз историју била спремна да служи до краја свим српским непријатељима, и Аустријанцима и Немцима и свима онима који су насртали на Србију. И с таквом руљом ми никада нећемо преговарати!

(ТАКО ЈЕ!!!)

Ми, српски четници, боримо се за српску државу, која ће бити демократска и слободарска. Држава грађана са пуном грађанском равноправношћу, са верском толеранцијом, али нећемо ни по коју цену дозволити да широм српских земаља вршљају исламски фундаменталисти, да сањају о успостави панисламске државе која би се простирала и на Балкану. Опет ће видети колико је јуначки српски народ и колико је непоколебљив у својој намери да обнови српску државу, слободу, демократију и

стару славу. Ми, српски четници, развијајући ове године српски четнички барјак у нашој слободарској престоници, Београду, ставили смо се у службу српском народу и за нас нема одустајања. Српски четнички покрет је странка која у своје редове прима само најхрабрије, најодлучније и најоданије српском народу.

(ТАКО ЈЕ!!!)

Српски четнички покрет као странка настао је још у јануару ове године формирањем Српског слободарског покрета, који је мењао име у Српски покрет обнове, да бисмо у јуну месецу закључили да нема више никаквог разлога да кријемо своја основна идеолошка и политичка опредељења, нити да идемо на компромисе са било каквим политичким снагама и ми смо се прозвали оним именом које у потпуности одговара нашој идеологији и политици коју водимо.

(ТАКО ЈЕ!!!)

Браћо Срби и сестре Српкиње. Данас су вам овде говорили људи који су познати по неким великим делима, учињеним ове године. Господин Александар Стефановић, подпредседник Српског четничког покрета, формирао је прву политичку странку у Србији под комунистичким режимом, Либералну странку из Ваљева, и та странка је недавно у целости приступила Српском четничком покрету.

(френетичан аплауз — повици: ЖИВЕО!!!)

Срђан Гламочанин, председник Младих четника, који је 31. јануара ове године, на првим антикомунистичким демонстрацијама, први скинуо црвену петокраку звезду са српске заставе.

(одушевљење, аплауз)

Адвокат Оливера Јелкић, председница Кола четничких сестара, једна од ретких која је прихватила да буде председник Судског већа, које је судило зликовцу и злочинцу Јосипу Брозу Титу!

(громогласан аплауз)

Подпредседник Централне отаџбинске управе Српског четничког покрета, адвокат Милорад Вукосављевић из Београда и генерални секретар Српског четничког покрета Војин Вулетић, људи који су у свим акцијама од почетка с нама.

(одушевљење у публици, срдачан аплауз)

Они се никада нису бојали полицијских палица, они се никада нису бојали кордона и режимских забрана. И ми смо управо с таквим људима, одлучним, храбрим и паметним, успели да изборимо легитимитет своје странке. Комунисти су нас у почетку забрањивали. Недавно су хтели да нам забране комеморативни скуп поводом годишњице смрти генерала Драже Михаиловића. Нису успели, јер смо 10.000 људи извели пред споменик кнезу Михаилу Обреновићу у центру Београда.

(аплауз — повици: ДОЛЕ КОМУНИСТИЧКИ РЕЖИМ! ЖИВЕО ЂЕНЕРАЛ ДРАЖА!)

У уторак је наша странка званично регистрована...

(војводу прекидају дугим, јаким аплаузом и повицима: СРПСКИ ЧЕТНИЦИ!!!)

Режим није имао куд, него да нас региструје. Испуњавамо све услове, користимо само мирољубиве методе политичке борбе, а делујемо у складу са интересима и циљевима српског народа.

(аплауз)

Као такав, Српски четнички покрет се ставио у службу своје народу. Српски четнички покрет се залаже за обнову демократског политичког система, за вишепартијски систем, успостављање правне државе која подразумева легитимитет власти и легалност њених одлука, за независно судство и јавно тужилаштво, за онемогућавање било које политичке странке да у своје редове врбује војску и полицију. Српски четнички покрет се залаже за напуштање политике несврставања, савеза са тим дивљачким, варварским народима и државама, међу чијим лидерима има и неких буквалних људождера, као што су били најближи Титови пријатељи, самозвани угандски председник Ен Хау Фелдмаршал Иди Амин Дада и самозвани централноафрички цар Жан Бадел Бокаса Први. (смех, аплауз)

Ми, српски четници, залажемо се за повратак наше отаџбине у Европу, у заједницу цивилизованих и демократских народа и држава.

Ми, српски четници, боримо се и за успостављање слободне тржишне привреде, обнову приватне својине, слободне иницијативе, за економско уређење попут најразвијенијих земаља данашњег света, јер само на тај начин можемо изаћи из економске кризе. И оно што је најболнија рана на српском националном бићу данас, проблем албанске сепаратистичке побуне на Косову и Метохији. Ми, српски четници, са сигурношћу то могу тврдити данас овде, једини имамо програм који може довести до гушења те албанске сепаратистичке побуне!!!

(ТАКО ЈЕ!!! скандирање: ВОЈО — ВОЈВОДО!!!)

Ми сматрамо да албанска национална мањина у нашим границама нема права ни на какву територијалну или политичку аутономију. Залажемо се за моментално укидање козовско-метохијске аутономије.

(аплауз — ТАКО ЈЕ!)

Даље сматрамо да треба обуставити сваку економску помоћ албанској националној мањини, а до данас сваког дана 1,5 милиона долара из тог фонда за помоћ неразвијеним републикама и покрајинама иде на Косово за финансирање албанског прекомерног размножавања.

(ТАКО ЈЕ!)

Даље, ми сматрамо да одмах треба укинути универзитет на албанском језику!

(ТАКО ЈЕ!)

Да одмах треба затворити све тамношње фабрике које нерационално

послују, па ти Албанци који су примали плате, а ништа нису радили, нек иду широм света и нек траже умешено, па обешено. Ми их више нећемо издржавати!

(ТАКО ЈЕ! НИКАД ВИШЕ!)

Даље, ми сматрамо да у једном појасу од 50 км уз албанску границу треба иселити сво албанско становништво!

(ТАКО ЈЕ!)

Треба га преселити у друге делове данашње Југославије. Решимо, у данашњу Хрватску или у Словенију, пошто се показало да их тамо највише воле! (смех, аплауз)

Претпостављамо да ће овај наш предлог зато раширених руку дочекати. А показало се већ одавно да прави центар албанске сепаратистичке побуне нису ни Приштина, ни Тирана, већ Загреб и Љубљана!

(ТАКО ЈЕ, ВОЈВОДО!!!)

Данас такође у ово време буђења српске националне свести, поноса, части и достојанства, ми посматрамо успостављање нове НДХ. Појавио се нови усташки поглавник у лицу Титовог генерала Фране Туђмана и запретио српском народу новим јамама и новим кланицама.

Ми, српски четници, никада то нећемо дозволити. Ми смо неки дан марширали у Србу и тиме показали своју одлучност да са српским четничким и другим националним обележјима пркосимо новоуспостављеној усташкој власти.

Ми, српски четници, немамо ништа против да Хрвати и Словенци изађу из Југославије и формирају своје самосталне државе. Што се тиче Словенаца, било би најбоље и за Словенију и за Србију, да се Словенија што пре отцепи. Нека своју бољу и срећнију будућност потраже на некој другој страни. Ми немамо никаквих нерешених територијалних питања, само што ће морати да сносе већи дио укупних југословенских дугова, јер су њихови политичари највише учествовали у задуживању и мораће да плате српске фабрике, које је Тито преселио из Србије у Словенију!!!

(ТАКО ЈЕ!!!)

Сматрамо да и хрватски народ има право да се отцепи и формира своју самосталну државу. Али их упозоравамо да никада ни по коју цену нећемо дозволити да се та хрватска држава успоставља над српским живљем. Ми никада нећемо дозволити да се иједна српска територија иједно српско насеље, порушена црква или спаљено село, да се иједна српска масовна гробница, логор, јама, кланица нађу ван граница српске државе.

(ТАКО ЈЕ!!!)

Ми увек полазимо од тога да је управо хрватски народ обележио границе српске државе. Обележио их је српским масовним гробницама.

(ТАКО ЈЕ!!!)

А победа Фране Туђмана на недавним изборима у Хрватској говори да усташки покрет никада није обу-

хватао само мањину хрватског народа. Показала је та победа да је огромна већина хрватског народа уз усташки покрет, као што су Хрвати масовно поздравили и подржали Павелићев режим у току II светског рата, све до капитулације Италије, кад се већ знало чијом ће победом окончати II светски рат. Ми немамо никакве илузије о хрватској националној природи, ми немамо никаквих илузија о њиховим крајњим циљевима. И зато, ми с њима нећемо ни преговарати. Јер, увек ти преговори и трули компромиси иду на рачун српских националних интереса. Ми око својих територија и око својих гробова, немамо ни с ким у овом белом свету да преговарамо!

(опет френетичан аплауз — повици: **ТАКО ЈЕ! ДОЛЕ УСТАШЕ! ВОЈО-ВОЈВОДО!**)

Комунистички режим у Југославији у целини, а и у појединим федералним јединицама, покушава изазвати раздор у српској опозицији. Посебно у српској десници, у овој српској опозицији која је исправно национално усмерена, која се бори, пре свега, за част и достојанство свога народа. Комунистички режим је делимично у томе успео, али ми смо такође успели да се опоравимо и анулирамо све ове комунистичке политичке потезе. Данас покушавају да формирају и неке нове политичке странке, чији је циљ да окупе што више Срба. Није пало Анти Марковићу на памет да иде у Хрватско Загорје или у усташке крајеве да тамо промовише!...

(ТАКО ЈЕ, ВОЈВОДО)

... да тамо промовише ту своју назови југословенску странку. Него иде у крајеве где је чисто српски живаљ насељен. Што му је циљ? Циљ му је да се Срби што више поделе. Циљ му је да мобилише што више српских гласова, како би и он из потаје могао да помаже остварење Туђманових циљева. Зато позивамо целокупни српски народ да на предстојећим изборима искључиво гласа за српске националне странке.

(ТАКО ЈЕ!)

Ми, као Српски четнички покрет, имамо развијену политичку сарадњу са српским националним странкама у салашњој суженој Србији. Решимо, са Српском народном обновом и са Српском светосавском странком.

(аплауз)
Ми имамо врло добре односе са Српском демократском странком на подручју данашње Хрватске, а Народном странком на подручју Црне Горе. Ми сматрамо да и те странке у условима у којима живе и делују тамошњи Срби, постижу максималне резултате. Лако је нама у Србији србобовати, српством се личити и отворено испунати. Тамо, под влашћу усташа у Хрватској или у другим деловима наше земље, где још увек постоји туђинска, комунистичка власт, тамо је још увек тешко Србин бити! (аплауз — повици: **СРБИЈА! СРБИЈА!**)

Мени је врло јасно да су данас и на овај скуп само најхрабрији дошли. Посебно када је реч о нашој браћи с оне стране Дрине. Ми, српски четници...

(... војводу прекида буран аплауз)

... по цену својих живота никада нећемо дозволити да Дрина буде граница српске државе!

(аплауз: **ТАКО ЈЕ!**)

За нас је Дрина река, која протиче кроз центар Србије!

(ТАКО ЈЕ!!!)

Ми никада нећемо дозволити да наша браћа, Срби Пречани с оне стране Дрине, Саве или Врбаса, буду таоци у нечијим рукама. Нећемо о њиховој судбини да се цењамо. Нећемо да их изламо и продамо, као што су то радили српски комунисти од рата наовамо!

(аплауз)

Ми немамо ништа против тога да Хрвати формирају нову албанску државу на територији данашње Југославије. Али под условом да је формирају у хрватском Загорју!

(ТАКО ЈЕ!)

Косово и Метохија су света српска земља. И српски народ је више пута кроз своју историју ратовао за Косово и Метохију, пролио реке крви и море људских живота, и ми, данашњи Срби, знаћемо да то ценимо и пролићемо нове реке крви ако буде требало, ал'ће Косово и Метохија остати српска земља.

(аплауз — повици из стотина грла: тако је! **СРПСКИ ЧЕТНИЦИ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ! ВОЈО-ВОЈВОДО!**)

Ми, српски четници, немамо ништа против да се било ко у овој земљи изјашњава било каквом националном припадношћу. Може неко да се изјашњава и као Македонац, и као Јапанац и као Марсовац. Али, Македонија је била у саставу српске државе пре стварања Југославије и остаће ако Југославија престане постојати.

(ТАКО ЈЕ!)

Јер Македонија је по свим међународним, још увек правно важећим уговорима, дио српске државне територије. Јер Југославија је била правни наследник краљевине Србије. Даље, што се Хрвата и Словенаца тиче, бусају се у прса неким својим правима. Кад су Словенци кроз историју имали своју државу? **НИКАДА!!!**

(НИКАДА! ТАКО ЈЕ!)

Данас Словенијом називају само оне територије где је крв лио српски војник.

(ТАКО ЈЕ!!!)

За те њихове територије српска војска више никада неће гинути. Нек се договарају са Аустријом и Италијом. Нек се с њима договарају, нек с њима преговарају. С нама више немају о чему да разговарају.

(ТАКО ЈЕ!!!)

Данас, ми, српски четници, организујемо велике политичке манифестације по свим српским земљама. Јуче смо били у старом српском манастиру Прохору Пчињском и тамо смо уклонили она паганска обележја,...

послују, па ти Албанци који су при- мали плате, а ништа нису радили, нек иду широм света и нек траже умешено, па обешено. Ми их више нећемо издржавати!

(ТАКО ЈЕ! НИКАД ВИШЕ!)

Даље, ми сматрамо да у једном појасу од 50 км уз албанску границу треба иселити сво албанско станов- ништво!

(ТАКО ЈЕ!)

Треба га преселити у друге делове данашње Југославије. Решимо, у да- нашњу Хрватску или у Словенију, пошто се показало да их тамо најви- ше воле! (смех, аплауз)

Претпостављамо да ће овај наш предлог зато раширених руку дочека- ти. А показало се већ одавно да пра- ви центар албанске сепаратистичке побуне нису ни Приштина, ни Тира- на, већ Загреб и Љубљана!

(ТАКО ЈЕ, ВОЈВОДО!!!)

Данас такође у ово време буђења српске националне свести, поноса, части и достојанства, ми посматра- мо успостављање нове НДХ. Поја- вио се нови усташки поглавник у ли- ку Титовог генерала Фрање Туђмана и запретио српском народу новим ја- мама и новим кланицама.

Ми, српски четници, никада то нећемо дозволити. Ми смо неки дан марширали у Србу и тиме показали своју одлучност да са српским чет- ничким и другим националним обе- лежјима пркосимо новоуспоставље- ној усташкој власти.

Ми, српски четници, немамо ни- шта против да Хрвати и Словенци изађу из Југославије и формирају своје самосталне државе. Што се ти- че Словенаца, било би најбоље и за Словенију и за Србију, да се Слове- нија што пре отцепи. Нека своју бо- љу и срећнију будућност потраже на некој другој страни. Ми немамо ни- каквих нерешених територијалних питања, само што ће морати да сно- се већи дио укупних југословенских дугова, јер су њихови политичари највише учествовали у задуживању и мораће да плате српске фабрике, које је Тито преселио из Србије у Слове- нију!!!

(ТАКО ЈЕ!!!)

Сматрамо да и хрватски народ има право да се отцепи и формира своју самосталну државу. Али их упозоравамо да никада ни по коју це- ну нећемо дозволити да се та хрват- ска држава успоставља над српским живљем. Ми никада нећемо дозволити да се иједна српска територија иједно српско насеље, порушена цр- ква или спаљено село, да се иједна српска масовна гробница, логор, ја- ма, кланица нађу ван граница српске државе.

(ТАКО ЈЕ!!!)

Ми увек полазимо од тога да је управо хрватски народ обележио гра- нице српске државе. Обележио их је српским масовним гробницама.

(ТАКО ЈЕ!!!)

А победа Фрање Туђмана на не- давним изборима у Хрватској говори да усташки покрет никада није обу-

хватао само мањину хрватског наро- да. Показала је та победа да је огромна већина хрватског народа уз усташки покрет, као што су Хрвати масовно поздравили и подржали Па- велићев режим у току II светског ра- та, све до капитулације Италије, кад се већ знало чијом ће победом окоу- чати II светски рат. Ми немамо ника- кве илузије о хрватској националној природи, ми немамо никаквих илузи- ја о њиховим крајњим циљевима. И зато, ми с њима нећемо ни преговара- ти. Јер, увек ти преговори и трули компромиси иду на рачун српских на- ционалних интереса. Ми око својих територија и око својих гробова, не- мамо ни с ким у овом белом свету да преговарамо!

(опет френетичан аплауз — повици: **ТАКО ЈЕ! ДОЛЕ УСТАШЕ! ВОЈО- ВОЈВОДО!**)

Комунистички режим у Југосла- вији у целини, а и у појединим феде- ралним јединицама, покушава иза- звати раздор у српској опозицији. Посебно у српској десници, у овој српској опозицији која је исправно национално усмерена, која се бори, пре свега, за част и достојанство сво- га народа. Комунистички режим је делимично у томе успео, али ми смо такође успели да се опоравимо и ану- лирамо све ове комунистичке поли- тичке потезе. Данас покушавају да формирају и неке нове политичке странке, чији је циљ да окупе што ви- ше Срба. Није пало Анти Марковићу на памет да иде у Хрватско Загорје или у усташке крајеве да тамо про- мовише!...

(ТАКО ЈЕ, ВОЈВОДО)

... да тамо промовише ту своју назови југословенску странку. Него иде у крајеве где је чисто српски жи- ваљ насељен. Што му је циљ? Циљ му је да се Срби што више поделе. Циљ му је да мобилише што више српских гласова, како би и он из потаје могао да помаже остварење Туђманових циљева. Зато позивамо целокупни српски народ да на предстојећим изборима искључиво гласа за српске националне странке.

(ТАКО ЈЕ!)

Ми, као Српски четнички покрет, имамо развијену политичку сарадњу са српским националним странкама у садашњој суженој Србији. Решимо, са Српском народном обновом и са Српском светосавском странком. (аплауз)

Ми имамо врло добре односе са Српском демократском странком на подручју данашње Хрватске, а На- родном странком на подручју Црне Горе. Ми сматрамо да и те странке у условима у којима живе и делују та- мошњи Срби, постижу максималне резултате. Лако је нама у Србији ср- бовати, српством се личити и отво- рено иступати. Тамо, под влашћу усташа у Хрватској или у другим де- ловима наше земље, где још увек по- стоји туђинска, комунистичка власт, тамо је још увек тешко Србин бити! (аплауз — повици: **СРБИЈА! СРБИ- ЈА!**)

Мени је врло јасно да су данас и на овај скуп само најхрабрији дошли. Посебно када је реч о нашој браћи оне стране Дрине. Ми, српски четни- ци...

(... војводу прекида буран аплауз)

... по цену својих живота никад нећемо дозволити да Дрина буде гр- ница српске државе!

(аплауз: ТАКО ЈЕ)

За нас је Дрина река, која протиче кроз центар Србије!

(ТАКО ЈЕ!!!)

Ми никада нећемо дозволити да наша браћа, Срби Пречани с о- стране Дрине, Саве или Врбаса, б- ду таоци у нечијим рукама. Нећемо њиховој судбини да се цењкамо. Нећемо да их издамо и продамо, к- што су то радили српски комуни- од рата наоивамо!

(аплауз)

Ми немамо ништа против тога да Хрвати формирају нову албан- ску државу на територији данашње Југ- славије. Али под условом да је фе- мирају у хрватском Загорју!

(ТАКО ЈЕ!)

Косово и Метохија су света ср- ска земља. И српски народ је ви- пута кроз своју историју ратовао за Косово и Метохију, пролио реке кр- и море људских живота, и ми, да- шњи Срби, знаћемо да то ценимо пролићемо нове реке крви ако бу- требало, ал'ће Косово и Метохи- остати српска земља.

(аплауз — повици из стотина гр- тако је! **СРПСКИ ЧЕТНИЦИ! СР- СКИ ЧЕТНИЦИ! ВОЈО-ВОЈЕ- ДО!**)

Ми, српски четници, немамо ни- шта против да се било ко у овој земљи изјашњава било каквом на- ционалном припадношћу. Може неко се изјашњава и као Македонац, и Јапанац и као Марсовац. Али, Ма- донија је била у саставу српске др- ве пре стварања Југославије и ост- ако Југославија престане постојати

(ТАКО ЈЕ!)

Јер Македонија је по свим ме- народним, још увек правно важећим уговорима, дио српске државне те- рорије. Јер Југославија је била пр- ни наследник краљевине Србије. Ј- ље, што се Хрвата и Словенаца ти- бусају се у прса неким својим пра- ма. Кад су Словенци кроз истори- имали своју државу? **НИКАДА!** **(НИКАДА! ТАКО ЈЕ!)**

Данас Словенијом називају се оне територије где је крв лио срп- војник.

(ТАКО ЈЕ!!!)

За те њихове територије срп- војска више никада неће гинути. И се договарају са Аустријом и Ита- јом. Нек се с њима договарају, не- њима преговарају. С нама више мају о чему да разговарају.

(ТАКО ЈЕ!!!)

Данас, ми, српски четници, ог- низујемо велике политичке мани- стације по свим српским земљама. Јуче смо били у старом српском настиру Прохору Пчињском и да смо уклонили она логорна обележја,...

(поново маса прекида говор жесто-ким аглаузом)

... која су нас срамотила неколико деценија. Ми ћемо свугде стићи, и ниоткуда нећемо утећи. Јер ми смо спремни дати за свој народ и за своју отаџбину све што имамо, не жалећи ни своје животе!!!

(ТАКО ЈЕ! СРБИЈА! СРБИЈА! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ!)

Ми, српски четници, све ћемо учинити да се у јавности до краја представимо као верни следбеници и верни настављачи др Слободана Јовановића, генерала Драже Михаиловића, Драгише Васића и Стевана Мољевића. Живели!"

(сви присутни устају, аплаудирају и у ритму аплауза, скандирају: **ВОЈО-ВОЈВОДО! ВОЈО-ВОЈВОДО!!!!!!!**)

Председник Месног одбора

Захваљујемо делегацији Српског четничког покрета на посети. Предстојећи вишестраначки избори за српски парламент је прилика да нас посете још који пут. У име Месног одбора Српског четничког покрета Мали Зворник, још једном се захваљујемо представницима Централне отаџбинске управе на посети. Други део ове наше промоције намењен је вама. Можете постављати питања члановима Централне отаџбинске управе Српског четничког покрета, на која ће они одговарати. Изволите.

1. Ја бих само хтео да питам докле ће онај аустроугарски каплар и уништавалац српског народа лежати више на Дедињу, и зашто се више спомиње социјализам и федерација у Србији?

ВОЈВОДА ШЕШЕЉ: Ми смо били међу првима који су устали против култа личности Јосипа Броза Тита. И то у време кад је то било веома опасно. И први смо начели култ личности Јосипа Броза Тита. Први смо јавно скидали његове фотографије са јавних места, установа, организовали демонстрације против Јосипа Броза Тита. Ми ћемо и даље чинити све што је у нашој моћи, укључујући и даља заказивања овог суђења највећем злочинцу и зликовцу у нашој историји. Даље, у Србији су се комунисти ујединили сами са собом. Социјалистички савез и Савез комуниста, две организације са потпуно истим чланством, глумили су да се уједињавају једна са другом. Они нам и даље обећавају социјализам, али ми смо убеђени да је српском народу сваког социјализма преко главе, да српски народ више неће социјализам. (буран, дуг аплауз, повици: **ТАКО ЈЕ!**)

2. Браћо Срби и сестре Српкиње, желим прво да вам се представим. Ја сам Ратко Цвјетковић, члан Српске народне обнове из Милића. Интересује ме само једно: да ли је Српски четнички покрет регистрован на целој територији данашње Југославије и да ли може легално да дјелује? Јер ми се сусрећемо са огромним проблемом у Милићима. И то не од Мусли-

мана, или од Хрвата, него од наших Срба који су на високом партијским функцијама и на директорским функцијама. Имамо страхан терор. Прогласили су нас зликовцима, силеџијама, насилницима. Довели у милицијски motel оружане страже и подјелили конобарима пиштоље, зато што смо ми, браћа, Срби, православни, две вечери у Милићима пјевали српске, четничке и народне пјесме. Ето, то 'оћу да кажем. Хвала—.

ВОЈВОДА ШЕШЕЉ: У уторак ове недеље, регистрацијом у Секретаријату за правосуђе и управу Србије, Српски четнички покрет је постао легална странка са аспекта данашњих законодаваца. То значи да смо ми постали правно лице, да имамо сва права на територији читаве данашње Југославије. Међутим, ми смо свесни да ће остати босанских, српских комуниста, да ће босанскохерцеговачки панисламисти, да ће усташе по Хрватској, чинити велике сметње и тешкоће нашим активистима на терену. Нама је јасно да они ризикују и своје животе, учлањивањем у наш покрет и деловањем у нашем покрету. Али, браћо Срби и сестре Српкиње, сваки од нас приступајући, улазећи у Српски четнички покрет, био је свестан и каквим се опасностима излаже: потенцијалним и стварним. Зато, још једном наглашавам оно што сам малочас рекао, Српски четнички покрет учлањује само оне који су најхрабрији и најодлучнији. Оне, који су спремни да пркосе и Туђману и исламским фундаменталистима и овим Македонцима, који би на српској земљи да нову нацију и државу формирају.

(аплауз, повици: **НЕЋЕ НИКАД!**)

3. Дош'о сам данас овде. Велике ћу компликације сутра имати због овога. Два сина имам. Оба су тешки Срби. Шта ја сад да радим? И како да се заштитим?

ВОЈВОДА ШЕШЕЉ: Ми смо свесни свих ваших проблема. Ако вам праве компликације на послу, слабо вам ту можемо помоћи, јер многи од нас већ годинама никаквог посла немају и не могу га добити. Многи од нас су и у затвору били. Многи од нас су и батине добили. Али, ако вам живот буде изложен опасности, ви зовите, ми ћемо сигурно доћи. Све што ми можемо да урадимо, је то, да дођемо и поделимо вашу судбину. И ми ћемо сигурно доћи. А сви од вас, који имају неких проблема, због своје српске националне припадности или чланства у нашој странци, Српски четнички покрет, напишите. Објавићемо у нашим новинама, у „Великој Србији“. У понедељак већ други број излази. Број, који је пун приказа наших политичких акција, успешних политичких акција. О свему ћемо писати. Имамо сада једно моћно оружје у рукама, то су новине, „Велика Србија“.

(аплауз)

4. Шта је са положајем сељака? Шта ваша странка каже о томе?

ВОЈВОДА ШЕШЕЉ: Да, сада ћемо нешто рећи и о положају радника

и сељака. Ја не знам колико је вас било у ситуацији да види први број наших новина, „Велике Србије“. Ми смо тамо објавили комплетан програм и статут Српског четничког покрета, као и сва наша програмска документа од јануара месеца до данас. Што се тиче положаја радника, ми се залажемо за то да радницима буду загарантована сва права, која имају радници, рецимо, у једној Француској. Дакле, слободно синдикално организовање, радне уговоре којима ће се гарантовати висина надница, социјално и пензионо осигурање, заштита од малтретирања на послу, обезбеђење адекватних услова рада... Даље, што се тиче сељаштва, ми смо за то да се сељаштво заштити, да се сељацима пре свега врати олудета имовина, олудета земља где год је то могуће. А где није могуће због изграђених фабрика, да им се исплати правична новчана надокнада. Ми смо за то да се свим оним Србима који су страдали под комунистичким режимом, који имају адекватне доказе о свом страдању, исплати правична накнада. Имамо и одакле да наплатимо. Конфисковаћемо имовину свих високих комунистичких функционера, све оно што су они опљачкали на народној грбачи и то ћемо поделити народу. Ако не можемо да им дамо новац, даћемо им удио у власништву над фабрикама. Ако не можемо да им обезбедимо ни то, као правичну надокнаду штете, даћемо им неколико највећих фабрика, нека им то буде колективна имовина, па нека раде с њима шта хоће. Могу их продати у старо гвожђе, а могу организовати и производњу и убеђен сам да ће управу то и радити, и да ће добитком из тих фабрика, надокнадити сву штету.

(**ТАКО ЈЕ!!!**)

5. Другови и другарице, да не буде више к'о прије „другарице и другови“. Ја сам данас дош'о овдје можда први. Дошао сам у копорану, у рајтозним панталанама и са шајкачом. Кад сам пролазио колима, малтене је атентат извршен, јер вичу: „Ево, стиже Шешел!“ Војводу Шешела и не знам, а они вичу: „Ево га, војвода!“ Ја сам преко Дрине. Мени је ђедо имао 37 година када је 41. погинуо од усташа. Ево и сад на споменику пише. Њему је Бошко било име, и мени је Бошко било име. И сад ми је Бошко име. И ја се не стидим тог имена и не жалим погинути сутра ако треба. Ал'ме интересује то, што ни су надлежни органи службе ове још увек, пропале, Југославије који владају њом, кад је било оснивање СДА у Зворнику. Ја сам био пред спорском халом нико им није смет'о да улазе, нико им није звижд'о, смет'о, тамо није било 4 000 људи, а нас је овде кад се пребројимо једва можда петсто. Али, 500 и више нас има тамо који стојимо и не смемо да уђемо овамо. Ја сам морао отићи кући да се пресвучем, да обучем фармерице и ову мајицу, да ми не би каменовали ауто. Ја се не бојим ни тог. Нек каменују једно, неће друго. Нек каменују

и друго, остаће у Бошка глава и не мора у Бошка остат' глава. Ми се боримо за то да сви будемо исти. Шта њима смета то што смо ми српски покрет четника? Па да није било тих четника, не би ни моја баба покојна остала. Лако је бити Србин у Србији, а и бедно је од неких бити Србин у Србији. Јер Бошко пече печеницу од малих ногу, сваке године печем је на Бадњи дан. У мене је кућа крај самог асфалта, ја је печем на бедему. Нећу да је печем иза куће. Печем је на бедему да сви виде да је печем. Ја сам данас друга смена, радим, изаш'о сам с посла. Знаш да ћу имат' великих перипетија. Ал' ћу имат' перипетија не само од Хасе, од Мује, од Хусеина, него и од Петра и од Јована... Они су били данас прва или трећа смена, стоје сад напољу, тај сад стоји са Шабаном и виче: „Не смемо ући! Ето, нећемо!“ А ја сам сад дош'о овде да видим ко шта нуди. 'Оћемо ли заједно — 'оћемо. Нећемо ли заједно — треба нас све побит'. Ето, толико.
(аплауз)

УМРЕЋУ ЗА СРБИЈУ

Када смо већ помислили да је промоција завршена, зачуло се урлање побеснеле масе Муслимана, који су у огромном броју стајали напољу. Маса у сали се ускомешала. Тада се салом проломио војводин громки глас: — Браћо, људи, ова руља напољу... Она бежи кад јој се зуби покажу! То је руља! Што нису ушли овде, у салу?! Је'л неком било забрањено да уђе у салу?! НИЈЕ! Ја сам поуздано убеђен да овде, у овој сали има и људи муслиманске вероисповести. Је ли их неко угрозио?! НИЈЕ НИКО!!! Је ли тако?! ТАКО ЈЕЕ!!! Према томе, сви су могли да дођу! Нашој браћи муслиманске вероисповести никада длака с главе неће фалити, уколико се часно и поштено односе пема Србима православцима.

У сали одушевљење, непрестани аплауз. Према говорници се пробија један човек. Починје да говори, али га од френетичног аплауза, маса испрва не чује. Војвода умирује присутне:

— Браћо, молим вас да сачекате само овог господина да каже шта хоће, па ћемо онда заједно напоље, да видимо од кога нам то прети опасност!!!
ТАКО ЈЕЕ!!!

Помоз' бог, браћо Срби и сестре Српкиње!

— БОГ ТИ ПОМОГ'О!

— Ја сам Муслиман. Кавазовић Сакиб из Семберије. '51. године ме наћералода пређем у Србију. И у Србији живим од '51. године. Једну сам кућу направио био тамо, и нисам могао да останем. Отиш'о сам сад међу браћу Србе. Живео сам у Новом селу, мачванском, пет година. Четири године у Лешници. Ево живим овде 25 година, нисам миран. И не бојим се никог. Овдје сам дјецу изродио, сина сам оженио из Ваљева, живим с

Ваљевцима, борим се за Србију и умријећу за Србију!!!
(Сви устају, ватрено поздрављају брата муслимана аплаузом. Војвода прилази и љуби се с њим. Овај гест, маса је још бурније поздравила.)

Скupu се поново обраћа председник Месног одбора Српског четничког покрета Мали Зворник:

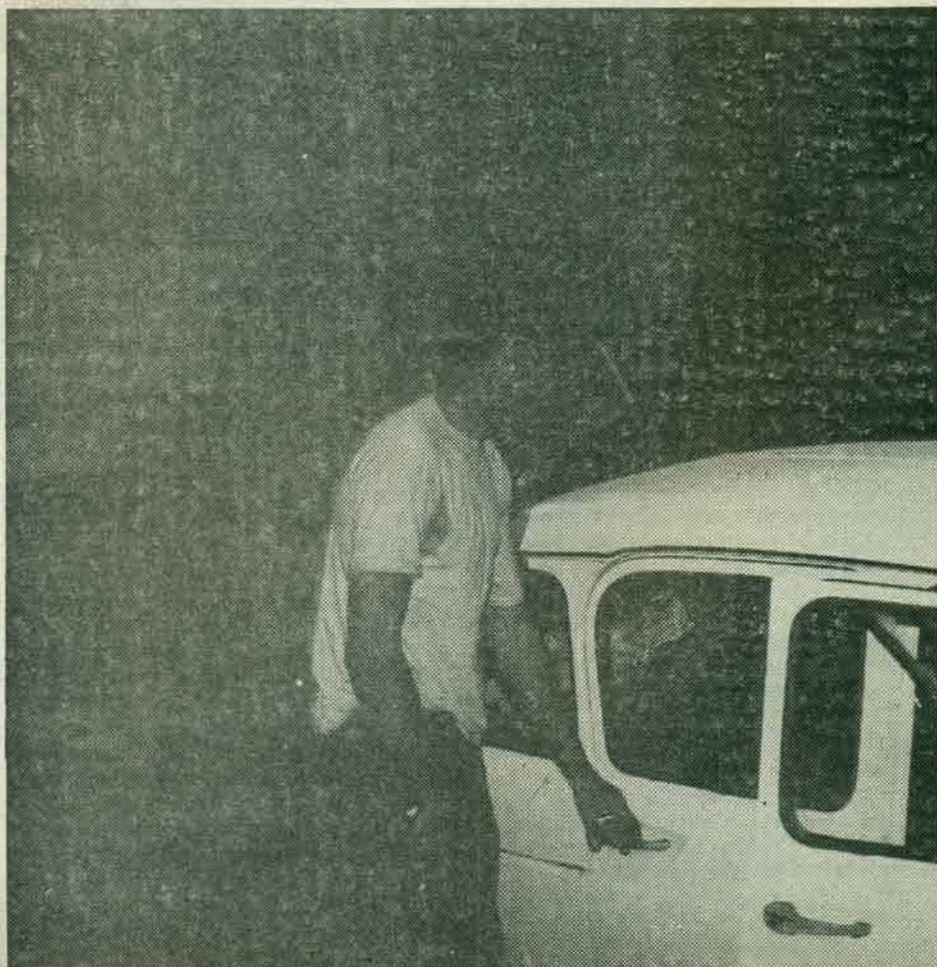
„Ако нема више питања, молио бих вас да сви изађемо, достојанствено и без провокација.“

Сви устају и мирно излазе из сале. Ни не слутимо шта нас чека напољу. Наиме, у међувремену је стигла милиција и направила „живи зид“, а све у циљу да нас „заштити“ од побеснеле масе муслиманских фундаменталиста, која је урлала напољу. Убрзо смо схватили да би много боље било да милиција уопште није ни долазила. Та њихова „заштита“ нас је само још више угрозила. Ратоборни фундаменталисти су се борили на само њима својствен начин: буквално заштићени милицијом, бацали су на нас велике каменице, плували нас и викали на сав глас, псујући нам „мајку каурску и влашку“. Личили су на разјарене животиње. Али, ми им нисмо побегли нити одговорили на њихов „лавеж“. Нисмо им хтели приуштити то задовољство. Нисмо хтели оставити своју браћу, православне Србе из Малог Зворника. Нисмо хтели побећи са своје, српске земље. Сви заједно, са војводом на челу, стајали смо онако незаштићени, трпећи мирно, како само православни Срби могу, увреде, каменице и понижења.

Охрабривши се заштитом милиције, окупљени муслимани су још више подивљали и почели да бацају камење на кола тамошњих Срба, која су била паркирана у близини. Поломљена су скоро сва стакла на њима, а Миладина Тодосијевића, члана Централне отаџбинске управе, погодила је каменица у главу, начинивши тиме велику посекотину из које је крв почела да липти. Када су то видели, момци из СЧП из Малог Зворника, дохватили су неке дрвене мотке и, у самоодбрани, кренули ка маси која је (о, чуда!), почела да бежи главом без обзира. Опет су показали да су способни само да се боре с ханџаром, маљем или чакијом у руци, да се боре са везаним и заробљеним Србима, женама, децом, старцима... Жалосно их је било видети како беже, али то им је у крви и то се, изгледа, никада неће ни променити.

Када се све утишало, сви смо ушли у кола и колона је кренула ка Бањи Ковиљачи, где су нам домаћини приредили мало весеље. И у том весељу, војвода Шешељ је нашао времена да поразговара са сваким од тих храбрих, младих Срба, да саслуша њихове проблеме, тешкоће и муке са којима се свакодневно сусрећу, да их посаветује. На њиховим измученим лицима, видело се велико олакшање, а у речима се осећао и благи тон захвалности. И поред свега, они ће да сада мирније спавати, због сазнања да нису сами. Српски народ и српски четници су уз њих.

Винета Н. Мариновић

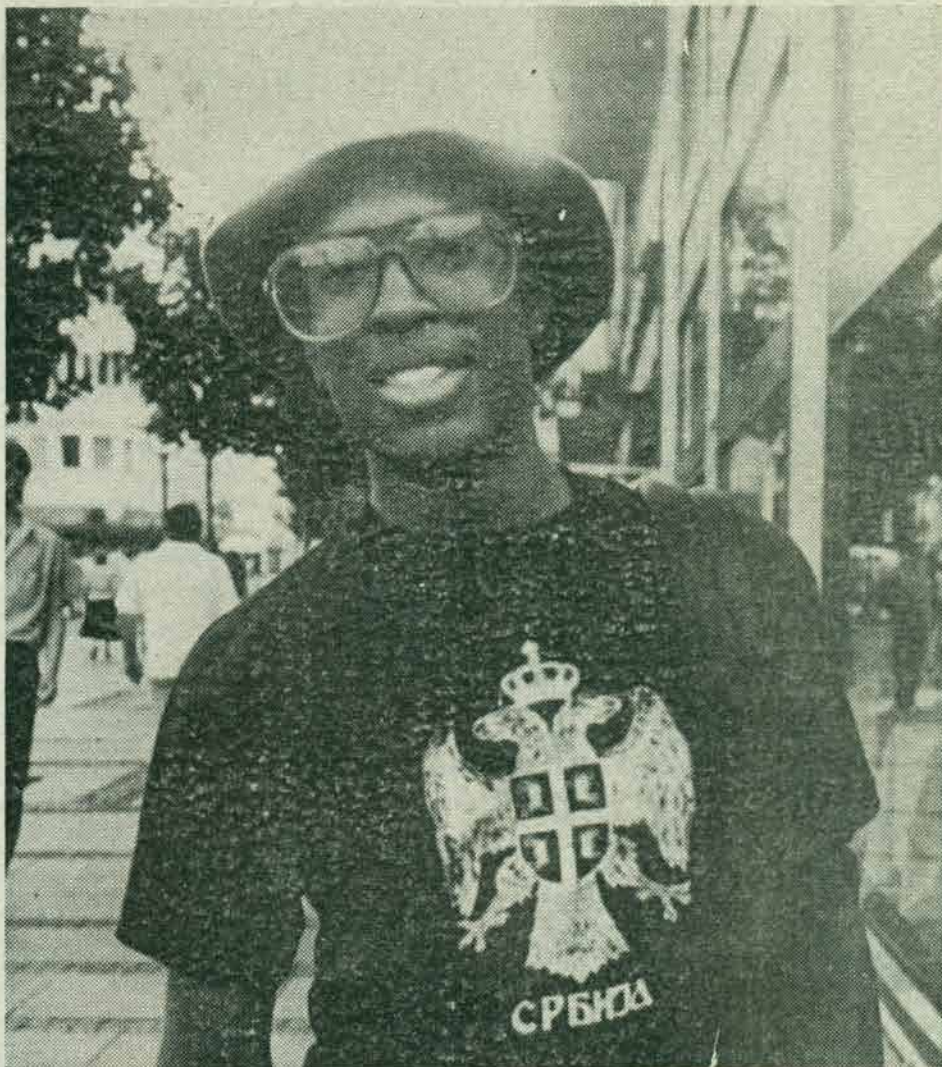
На бранику националне части

Није прошло такорећи ни 24 часа од већ историјског јутра на Илиндан, 2. августа ове године, када су припадници Српског четничког покрета на крајњем истоку Србије, у манастиру Прохор Пчински морали да бране националну част и територијални интегритет Србије од македонских шовиниста из ВМРО-а и МААК-а, а у Малом Зворнику, на другом крају Србије, на Дрини где се толико пута бранила и чувало српско име и слобода, војвода Војислав Шешељ и припадници Српског четничког покрета енергично су се супротставили муслиманским екстремистима, који су уз помоћ домаћих комуњара и уз благонаклоност „демократски“ оријентисаних чувара реда хтели да растуре промоцију Српског четничког покрета. То је био један од најуспешнијих политичких скупова који се у овом крају одржао у последње време, а интересовање за њега је, из много разлога, било огромно са обе стране Дрине.

Као што се зна на овој српској територији већ деценијама се насељава муслимански живаљ и Срби се одавно осећају угрожени. У тзв. босанском Зворнику је српски живаљ одавно у мањини, а слична судбина прети и Малом Зворнику. О тој пенетрацији најбоље сведочи чињеница да је после рата, под комунистичком влашћу, у српском, Малом Зворнику, подигнута и цамија за новодошле муслимане, а све до данас власти нису омогућиле Србима да на својој територији подигну православну цркву. Тек недавно (како су нас обавестили представници цркве) дошло је до срамежљивог наговештаја од стране властодржаца да су вољни, наравно, пре свега због својих рачуница, да дозволе подизање православне цркве у Малом Зворнику, и то, како су рекли, „ако је могуће, што пре“.

Само овај детаљ указује на сав значај промоције јасног српског националног програма који има Српски четнички покрет, поготову од када је у Малом Зворнику целокупни месни одбор и чланови Српског покрета обнове прешао на страну Српског четничког покрета. Организатори промоције указивали су не само на велики значај и интересовање народа овог краја за активност Српског четничког покрета, у коме гледају доследног борца за српске националне интересе, него су указивали и на опасности и претње провокацијама, којима ће сигурно екстремни муслимани прибећи, уз пуну сарадњу комунистичких титовских слугерања из српских редова.

То се наравно и обистинило, али је истовремено њихов покушај да спрече или бар ометају националну промоцију Српског четничког покрета остао без успеха, захваљујући достојанственом, али и енергичном држању стотинама чланова и симпатизера наше организације који су се тога поподнева, трећег августа ове године, окупили не само у сали Дома културе у Малом Зворнику, него и великом броја грађана који су по улицама и са околних вишеспратница поздравили окупљање око Српског чет-

ничког покрета. Оно што је при томе највише импресионирао је чињеница да су у првим редовима ове акције у читавом Подрињу били омладинци и махом млађи људи чиме се недвосмислено показало колико је била неуспешна индоктринација омладине од стране комунистичке бирократије, која није жалила средстава и снаге да деценијама лажним „историјским“ документима посеје страх и мржњу према четништву, које је баш у овом крају имало своје пуно историјско оправдање и достојне представнике, чија се имена и данас са поносом помињу.

Још пре него што су бројни гости из Београда и других места тога дана дошли у Мали Зворник створена је гужва око Дома културе коју су монтирали провокатори. Они су носили Титове слике и комунистичке симболе, галамели и псујући сваког ко је улазио у салу. Неславну улогу у свему томе имала је и милиција, јер двадесетак милиционера који су „правили ред“ око Дома културе направили су само уски шпалир, кроз који се улазило у салу уместо да су провокаторе (њих око педесетак) одстранили са тог простора. Пре свега зато што је промоција Српског четничког покрета на време била пријављена и одобрена, док је гомила муслиманских екстремиста и комуниста у ствари организова-

ла непријављен скуп. Та иста милиција је у безброј прилика знала да онемогући сваки скуп Српског четничког покрета и осталих опозиционих странака, под изговором да није пријављен и одобрен, али се овога пута скоро постарала да провокатори, такорећи, спречавају улазак у Дом културе, изазивају и вређају свакога ко је долазио на промоцију. То се одржавало и цело време док је трајао скуп у Дому културе, да би кулминирало кад је народ излазио са промоције. Тада су провокатори користећи гужву бацали камење и изазивали панику, док су чувари реда касно интервенисали, да би спречили отворени физички обрачун народа и муслиманских екстремиста. Било је и лакше повређених и разбијених аутомобилских прозора.

Иначе сама промоција протекла је у одушевљеним поздравима свим говорницима, Александру Стефановићу, Срђану Гламочанину, Војину Вулетићу, Милораду Вукосављевићу, Оливери Јелкић и посебно др Војиславу Шешељу. Присутни су, уз бурне аплаузе и песму која се орила салом, одобравали програмске циљеве и средства којима ће се Српски четнички покрет борити за интересе српског народа и рушење комунистичке власти.

ТАКО ЈЕ ГОВОРИО ЧИЧА

УСКРО — ПРВИ ПУТ ПОСЛЕ СКОРО ПОЛА ВЕКА

На сваком вашем кораку и пред вашим очима појавиће се досад скривена документа

ТАКО ЈЕ ГОВОРИО ЧИЧА

Збирка оригиналних ратних говора, изјава и порука генерала Драже Михаиловића са предговором и у рецензији војводе др Војислава Шешеља

У ОВОЈ КЊИЗИ ТАКОЂЕ:

— Аутентична РЕЗОЛУЦИЈА усвојена на великом Народном Конгресу на Савиндан 1944. године у селу Ба (ткзв. Башка резолуција) као одговор народних представника на резолуције и документе Другог заседања АВНОЈ-а

— Опширна биографија првог герилца Европе ген. Драже Михаиловића

Ова књига демантује лажну историју о генералу Дражи Михаиловићу и његовом ослободилачком покрету за време рата

У ОВОЈ КЊИЗИ

— Дража Михаиловић америчким авијатичарима: „Пренесите истину о нама. Боримо се истом мером против нациста и комуниста...”

— 1945. године у Босни, пред муслиманским четничким јединицама: „Брат је мио ма које вере био...”

— Последња порука упућена у иностранство пред заробљавање марта 1946. године: „Комунисти покушавају да ме заробе... Руски специјалисти им помажу. ОЗНА тражи издајнике међу четницима у намери да ме ухвате... Ја могу погинути у овој светој борби, али сам потпуно сигуран да ће једнога дана синути сунце слободе над слободном и јаком Југославијом...”

КЊИГА О ИСТОРИЈИ И ЗА ИСТОРИЈУ

ТАКО ЈЕ ГОВОРИО ЧИЧА

ИЗДАВАЧ: АЛЕКСАНДАР СТЕФАНОВИЋ
ПОПАРСКИ ПУТ 11
14000 ВАЉЕВО

ЦЕНА КЊИГЕ У ПРЕТПЛАТИ 70 ДИН.

Иза вође трећег српског устанка, армијског генерала Драгољуба Драже Михаиловића, остало је веома мало политичких списа. Архива његовог штаба углавном је пала у руке комунистима и још увек није, у потпуности, доступна јавности. С друге стране, Дража Михаиловић је био, пре свега, војник, борац за слободу и Отаџбину. Говори, које је држао, углавном нису могли бити благовремено забележени и сачувани као драгоцен историјско сведочанство о јуначкој борби српских четника. Многи писани трагови те херојске епопеје, брутално угушене савезничком издајом и успостављањем комунистичке диктатуре, намерно су уништени, како би се сузбила историјска истина, а други су, опет, сакривени од стране Дражиних сабораца и често заборављани од њихових потомака, суочених са крајње нељудским условима опстанка под Титовом тиранијом.

Пола века комунистичких лажи и клевета ипак није био довољан временски период да се избрише из колективног сећања једна од најлепших и најславнијих страница српске националне историје. Истина о јуначкој ратној улози и заслугама генерала Михаиловића и његових ратника поново пробија у јавност, рушећи дотрајале наслаге комунистичких пропагандних измишљотина и идеолошких предрасуда. Оцена Краља Петра Другог Карађорђевића, изречена у поруци америчкој војсци од 1. новембра 1942. године, и данас је итекако актуелна, у условима поновног буђења родољубиве свести и четничког духа широм српских земаља: „Генерал Михаиловић са својом невидљивом војском понос је Мог народа и симбол духа слободе који — и поред свега притиска и свих зверстава — веје неодољиво целом Европом. Он је заиста заслужио да се име његово и његових бораца помиње само са дивљењем и захвалношћу.”

Генерал Михаиловић је био еloquentан говорник, способан да држи политичке говоре и у најнеповољнијим условима. Ади, његове речи су, углавном, остајале незабележене. Врло мали број говора, изјава и порука је сачуван, а у Отаџбини деценијама није било никаквих могућности да се тај материјал публикује. Тај недостатак је покушала, бар делимично, надоместити српска политичка емиграција, расејана широм Европе, Америке, Канаде и Аустралије. Централна управа Удружења бораца Краљевске југословенске војске „Дража Михаиловић” издала је у Чикагу, 1966. године, брошуру „Говори и изјаве генерала Драже Михаиловића”, и то је, до сада, колико нам је познато, једино издање те врсте.

У приликама мукотрпног обнављања слободе и демократије у нашој отаџбини, оживљавања националног

поноса и четничких традиција, sazre-
ли су услови да се и код нас објаве
списи Драже Михаиловића и тако
начини нови помак у сазнавању праве
истине о његовој личности и делу.
Књига „Тако је говорио Чича“ садржи
шеснаест говора, порука, изјава, ин-
тервјуа и чланака генерала Михаило-
вића, којима се са различитих аспеката
осветљавају сви видови четничке бор-
бе и циљеви општеномлавног устанка.

Генерал Михаиловић је бриљантно
сагледавао и узроке и последице недо-
вољног степена војне спремности и
политичке стабилности Краљевине
Југославије у предвечерје другог свет-
ског рата. Његова дијагноза, у нај-
краћем, гласи: „Ми смо у овај рат ушли
војнички потпуно неспремни. Пораз је
изгледао неминуван. Али до пораза
ипак није дошло. Поражена је само по-
грешна двадесетогодишња државна и
војничка политика; поражен је дух ау-
стро-угарске војске, који је у нашу вој-
ску био унесен; поражен је бирокра-
тизам, који је био последица тога ау-
стро-угарског духа и који је ометао
сваку слободну мисао, која је ишла за-
тим да се и наша војска и њена спрема
саобрази у духу времена и техничком
напредку у свету.”

ЦКОВНИК ДРАГОЉУБ — ДРАЖА МИХАИЛОВИЋ
У ПОЧЕТКУ ДРУГОГ СВЕТСКОГ РАТА

Таквим ставом, одлучношћу и хра-
брошћу једино је и било могуће спаси-
ти част српског оружја у крајње непо-
вољним историјским условима. Про-
тив непријатеља нису устајали само за-
рат способни него целокупан народ, и
жене, и деца, и старци. У поруци „Аме-
ричком народу и јуначкој америчкој
војној сили“ Дража Михаиловић је на-
глашавао: „Вама је свима познато да
наш народ већ пуну годину и по дана
непрекидно се бори, везујући за Југо-
славију стално преко тридесет осовин-
ских дивизија. Вама је свима познато
да југословенске мајке и жене

одржавају морал наших бораца. Тај мо-
рал никада није био виши но данас код
људи који се боре под најтежим рат-
ним околностима, без обуће, без одеће,
гладни, без оружја и муниције.”

Генерала Михаиловића није било
могуће поразити на бојном пољу јер је
већина Срба здушно била уз њега.
Међутим, шира међународна завера
антисрпски настројених снага насто-
јала је његове војне напоре и ратне
успехе обезвредити, подвиге његових
борца приписати српским неприја-
тељима и издајцима. Официјелни
фактори савезничких земаља, насто-
јећи да се додворе Стаљину и Совјет-
ском Савезу, који су подржавали Тита
као свог директног експонента, као и
Ватикану као заштитнику хрватске ге-
ноцидне политике према Србима,
оглушили су се на српске патње и
страдања, настојећи пре свега своје се-
бичне интересе задовољити. Спремни
су се били борити против Хитлера до
последњег живог Србина, само да би
сопствену живу силу путо беле
сачували. Тим поводом, у поруци аме-
ричкој јавности, као одговору на изја-
ву министра Лоа, генерал Михаило-
вић пише: „Досадашње операције југо-
словенске војске не само што нису
наишле на правилну оцену код на-
длежних савезничких фактора, него су
остале потпуно непознате савезничкој
јавности из простог разлога, што им је
у целости ускраћен публицитет. Са
жаљењем констатујем да су многи
успеси Југословенске војске приписи-
вани партизанима и да се потпуно
прешло преко сталних напада парти-
занских формација на југословенске
јединице, често пута у моменту врло
замашних акција против окупатора.”
Савезничка перфидност је правдана
начелом потребе непрекидне борбе на
свим теренима, без обзира на жртве у
цивилном становништву и бруталне
немачке одмазде. Михаиловић је све то
благовремено увиђао и није се дао ма-
нипулисати од оних због којих су
читав један век Срби дуже остали у
турском ропству него што је то объек-
тивна империјална снага Турске нала-
гала. „Захтевати од Југословенске вој-
ске да се ангажује више него што јој
дозвољавају границе разумне мо-
гућности саобразно утврђеном плану
— било би исто тако као кад би поро-
бљени народи захтевали од Велике
Британије да пре отвори западни
фронт или убрза своје операције на
другим фронтима — не водећи
рачуна о фактичним могућностима и
унапред утврђеном плану.”

Слика правих савезничких намера
је била потпуно јасна. „Оно што се ди-
ректно и индиректно захтева од југо-
словенског народа, који је до сада под-
нео пропорционално више жртава него
и један други народ у Европи, не захте-
ва се ни од једног другог савезничког
народа који се налази под немачком
окупацијом.” Дража Михаиловић овде
непрекидно говори о југословенском
народу, што је термин саображен зви-
ничној политици владе чији је мини-

КРАЈИНА РЕПУБЛИКА
МОСКО, 15 маја 1966 година

ПРЕ двадесетогодишњица Европска је стварала под тежим
историјским околностима. Мислио је изгледало да је сва на-
дворно изгубљено. Зато је и овај српски генерал Дража Михаило-
вић и његова борба за ослобођење државе Није отворила изгледала као
српска легенда. Но, то је само тако изгледало. Јер, на она, која зна-
ју историју, и она, која не зна да их упознају, и генерал Михаиловић и
његова борба, поред све своје легендарности, су ствар, била и хрватска
кошачка и отворило. Генерал Михаиловић је легенда нашег народног
кад: он је трагична стварност тогословенског духа тогословенског народа, једна
културног и једна политичког и ослобођења југословенског народа на којима
су савезни Краљева, Турска и Југославија.

ЈУНАК тако горачки историјски личност, као што је генерал Дра-
жа Михаиловић, једна историјска војска, којима је и заједничко, не-
бути, не може да буде у потпуности схваћена и сви историјски ан-
дај прилично ошале, ако се не да она и шта је он говорио и про-
вадио, и у шта је он заправо веровао.

УБИТИ смо зато, да ће ова збрка, која је и поред гене-
рала Михаиловића, никоме била непозната, изјучило последице на
уопштењавање његове историјске личности: учинити легенду о њему ошам-
ом и савезничкој јавности, историјској јавности и јавности ошамом и
савезничкој јавности у коме ошамом ошамом и јавности да своје
намерно капањем и ошамом пријемним историјским историјским
смо често историјским, да је својим ошамом историјским историјским
за слободу и протакли своје историјске историјске историјске историјске
историјским, генерал Дража Михаиловић заједничко, да он је своје ошамом
са историјским, историјским историјским историјским историјским историјским
и од историјским историјским историјским историјским историјским историјским
историјским историјским историјским историјским историјским историјским историјским

Писао је

стар, био али и зато што се ту обраћао
иностраним јавном мислењу које уо-
бичајено идентификује државе и на-
ције. Неупућеним људима није једно-
ставно да улазе у југословенска
међуетничка збивања, осим што су
хрватски злочини под усташким бар-
јацима представљали разлог за грађава-
ња и ужасавања читавог света, чак и
немачких окупатора.

Удварајући се Стаљину Черчил је
подржавао Тита, да би опет с Титом
улазио у тајне аранжмане, у којима је,
напослетку, био до краја изиграи. Уза-
лудна су била Михаиловићева упозо-
рења о правој природи комунистичког
герилског покрета: „Морам да конста-
тујем да је партизански експеримент у
Југославији, који се изводи искључи-
во у циљу завођења диктатуре мањине,
упркос свих спољних декорација и
камуфлажа, проузроковао страховита
уништења становништва поред
уништавања невиног живља,
извршеног од стране хрватских
усташа и окупатора.” Јасно је било до
чега једино и може довести партизан-
ски револуционарни ангажман, саздан
на изразито антисрпској платформи,
па је зато било немогуће с комунисти-
ма постићи било какав компромис о
сарадњи у борби против окупатора. У
говору одржаном члановима Комите-
та спасених америчких авијатичара
на Равној Гори, јула 1944. године, гене-
рал Михаиловић је истакао: „Прекор
чујемо сваког дана, а он се своди на
питање: зашто нема заједничког фрон-
та између нас, југословенских патрио-
та, и комуниста, кад се оба крила боре
против окупатора, а ослобођење
Отаџбине заједничка је ствар. То је
заиста трагедија, али за њу нисмо кри-
ви ми, већ они. Ја сам лично с Титом
потписао уговор о заједничкој борби,
без тражења икаквог потчињавања,
већ само лојалну сарадњу.

Али, комунисти су тај уговор иско-
ристили да би се у многим местима
домогли власти, завели терор и поби-
ли хиљаде невиних, чији је грех био

само у томе што не воле комунизам и што за њих људи нису мрави већ браћа. Како су за мртве бирали највиђеније домаћине, то им је, поред њихових унакажених или изрешетаних тела, било лакше остале убедити да ће и они проћи исто тако као што су прошли већи, ако не буду слушали и душу продали.

Ја не кажем да је то био једини поцао комуниста, али им је био и остао најглавнији. Где год дођу, они наш национални отпор претварају у грађански рат, јер, док ми мислимо на ослобођење Отаџбине, они мисле на освајање власти. Не може им се оспорити ни борба против окупатора, и то само, откада их је, у њу позвала првена интернационала. Али, та је борба сведена само на одбрану живота, свог, а не народног, а главна њихова борба састоји се у сталним нападима на моју војску и националне људе. За време сваке борбе с Немцима или њиховим савезницима, нађемо их иза себе, те тако целу њихову борбу осећамо на својој кожи, много теже ми, него окупатори."

Мада се већ више пута у пракси показало да је борбена сарадња с комунистима немогућа, Михаиловић никада тако нешто није категорички одбијао, разуме се, под условом да обе стране буду дојалне садржају међусобног договора. „Један јединствени борбени фронт свих који желе добра својој отаџбини, наша је жеља и потреба. Ако га још нема, то није наша кривица, већ кривица оних који се не боре за Југославију, већ за своју интернационалу, и који су својим терором посејали страшне трагове, свуда где су дошли, те их се народ плаши, као и окупатора. Али, ако наши моћни савезници могу да их уразуму, ми смо спремни за такав план, на свакој разумној и правилној основи, која обезбеђује, не наше посебне жеље и програме, већ интерес заједнице и слободу Отаџбине."

Насупрот комунистичким властољупцима и шпекулантима, идеолошки индоктринисаним авантуристима које уопште нису интересовале недаће и трагедија сопственог народа, циљеви четничке борбе били су морално сасвим чисти и патриотски артикулисани, о чему је и сам генерал Михаиловић говорио: „Наш покрет има пред собом два главна циља: прво, да сачува нашем народу пуну слободу у погледу избора његовог унутрашњег политичког и социјалног уређења; друго, да уједини српски народ као засебну целину у новој Југославији и да не дозволи да му његови непријатељи повлаче границе на Дрини, Сави и Растовцу. То треба данас да буде јасно сваком Србину."

Савезничку оријентацију на потпору Титових партизана нико није могао оправдати неким рационалним аргументима. „У француском покрету отпора не постоји посебни комунистички фронт, који би национални рат претворно у грађански, и место Фран-

цуске мислио само на – комуно. Зашто онда све то у Југославији, кад се рат води за слободу и демократију, и кад је савезник – Југославија, а не њена комунистичка или теористичка мала партија.

Добро је мобилисати све борбене снаге, али је зло једном ништавилу дати цену, које нема, или ребелу слати високе емисаре и тим га куражити на братоубијство и рушење верног савезника. Зло је још веће, што ти емисари не проверавају вести које шаљу, нити то могу, јер су комунисти вешти цензори и велики агитатори, да не кажем лажови."

Све оно што су комунисти спровели након другог светског рата било је препознатљиво као пролитички програм још у ратним условима. Комунисти су фактички штитили усташки режим на простору такозване „независне Државе Хрватске". Штитили су га тако што су углавном ратовали против српских четника, изазивали идеолошке раздоре и братоубилаштво у српском народу, измишљали нове нације и припремали правнополитичку платформу за цепање српских земаља. „У међувремену, Титов партизански покрет, појачаван прилажењем у његове редове усташких целата и компромитованих чланова католичког клера, добијао је све више противрски карактер. Покушај цепања српског народа на четири федеративне јединице у Титовом уставу, бесомучна кампања партизанске пропаганде против тобожње српске хегемоније, прогањање и убијање истакнутих Срба у целој нашој земљи, као и отворена сарадња усташких одреда са партизанима против четника, све то показује да тежиште партизанске акције није у борби против окупатора, у спровођењу социјалне реформе, него у разбијању српства и у тежњи да се нашем народу наметне окрутна диктатура једне клике, којој је мање стало до идеологије него до спасавања усташких злочинаца и до рушења наших народних установа."

Као изразито уман и храбар човек,

вођа трећег српског устанка Дража Михаиловић се истицао и изванредним моралним својствима, достојанством личности и пожртвованошћу.

Није му падало на памет да, ни у тренуцима савезничке издаје, напусти своје ратнике или положи оружје. У последњој поруци, коју је упутио српској емиграцији пред своје заробљавање, 13. марта 1946., генерал Михаиловић пише: „Никада ни под којим условима нећу напустити своју отаџбину, своје пријатеље и присталице... Ви знате моју намеру – да се борим до краја за постизање задатка. Ја могу и погинути у овој светој борби, али то неће значити да ће наш народ, који се бори за ову праведну ствар, умрети са мном! – Ја само радим да бих извршио вољу свога народа. У истом духу у коме сам руководио отпорима против нациста, ја сада водим борбу против комуниста."

Генерал Дража Михаиловић се јуначки борио и мученички пао у борби против комуниста. Српски народ је снашло полувековно комунистичко ropство. Али, дух четништва у њему никада није замирао. Назирао се у сваком појединачном отпору титоистичкој диктатури, у свакој колективној грађанској непослушности. Хиљаде и хиљаде најбољих српских националиста и патриота брутално је побијено, засуђено или протерано да се потуца по белом свету, али, из тешко рањеног српског народа стасале су нове, млађе снаге, спремне да обнове традиције српског четништва и гордо се усправе у борби за слободу и демократију. Данас када је у нашој отаџбини већ обновљен Српски четнички покрет и истина о херојским подвизима равнаторских бораца незадрживо се шири и потискује перфидне комунистичке лажи и клевете. Зато и ова збирка говора и порука великог српског војсковође и родољуба, под насловом „Тако је говорио Чича", има изванредан значај за све Чичине следбенике, српски народ у целини.

Војвода др Војислав Шешељ

ПОЛИТИЧКА АКТИВНОСТ СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА

ПЕНДРЕЦИ СПРЕЧИЛИ ПРОМОЦИЈУ У ЛАПОВУ

Напокон је разбијена и последња илузија о владајућем режиму. Још једном су доказали да људска глупост, пакост и властољубље могу бити неограничени. По добро познатом сценарију (сценаристи и режисери познати!), одиграла се 8. августа 1990. године у Лапову права драма. Наиме, делегација Српског четничког покрета позвана је у Лапово да би, због великог интересо-

основних начела наше странке да треба поћи свугде, где нас НАРОД позове, без обзира на забране, на пендреке, каменице, провокације и многе друге увреде и непријатности којима смо због свог српског родољубивог опредељења, бивали изложени. Осећамо да ће нас, по четништву чувен народ Лапова, дочекати од срца, и то нам је дозвољено. То нас води ка одредишту. Да је

бисмо то и очекивали као логичну последицу наших намера. Међутим, као и увек до сада, пошли смо у свој, српски град, код свог, српског народа, чистог срца, мирно и са добрим намерама. А доживели смо пресретање, пендреке, батине, погрдне речи од стране тамошње милиције. Додуше, ми смо и навикли на такве и слична режимска шиканирања, па смо својим достојанственим понашањем и не одговарајући на њихове провокације, изазвали још веће огорчење припадника безбедности. Али, није то била највећа победа Српског четничког покрета у Лапову, без обзира на забрану скупа. Највећа победа је био народ Лапова који је хтео да нам се придружи, али, после жестоке интервенције милиције, преплашени Лаповчани су се смирили, и тада су настали најпотреснији моменти, који су нам се свима урезали у сећање: на највећем тргу у Лапову, стоје кордони милиције. С једне стране кордона ми, српски четници, с друге – српски народ, огорчени Лаповчани, који кришом, милицији иза леђа, показују три прста у знак поздрава српским четницима, машу нам, смееше се... Милиција их претећим погледом упозорава да на томе мора и да остане, да ОНИ не смеју да се прикључе НАМА, иако

вања народа, одржала промоцију у нашим срцима икада било имало Странаке. Непосредно пред полазак из мржње, рушилачких намера или

**Милиционери
у Лапову батинама
спречили грађане да се
придруже српским
четницима**

Београда, сазнајемо да је скуп забрањен. Ипак одлазимо, јер је једно од

мрачних страсти, могли бисмо да претпоставимо шта нас чека у Лапову, јер

сви знамо да је сав тај народ срцем и душом за нас. За пример осталима, ми-

лиција је једног члана делегације СЧП, ни кривог и дужног почела да бије пендрецима. Нису гледали где га ударају: по глави, по леђима... Овај је поступак изазвао згражавање и ужас присутних, измамио и неке сузе и неке звиждуке, али општи утисак је следећи: режим је за ових педесетак годи-

духовно и физички. По мом мишљењу, за "повратак коренима", Србима ће требати најмање око 100 година... Ето, толико су нас уназадрили..."

Шта више рећи? Нама је све више него јасно. Милошевићу и социјалистима, изгледа, није. Није им јасно или, једноставно, не желе да схвате да

на чули да је један од њих пензионисани радник СУП-а, а да други ради у општинском војном одсеку. Све се једном дозна, зар не?

Војвода др Војислав Шешељ је, ипак, покушао да се обрати народу:

– Данас је режимска полиција покушала да бије српски народ. Покушала је да га спречи да се придружи српским четницима...

У том тренутку зачуо се глас преко мегафона:

– Овај скуп је забрањен! Никакви говори нису дозвољени! Понављај!!!

Војвода је, не обазирећи се на милицијску "упадицу", наставио још снажнијим гласом:

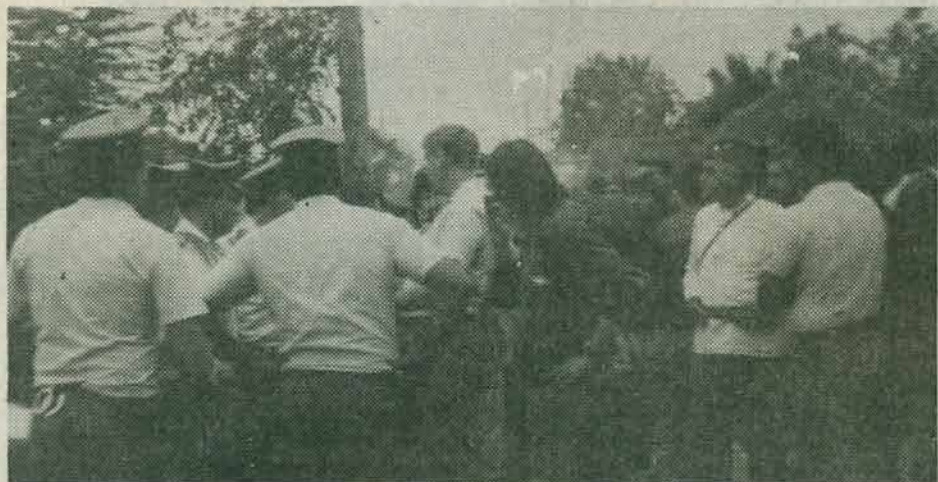
– Ми, српски четници, никада нећемо посустати и дозволити да се наши скупови прекидају на овакав начин!...

Милиционер опет, овога пута оштрије и агресивније, понавља упозорење:

– Овај скуп је...

Милиционер јаче – војвода још јаче.

Милиционер на крају, одустаје, али је онда настало право комешање. Војводу одводе у страну и покушавају да га, виком и галамом, заплаше. Али, на само њему својствен начин, војвода их је

на учинио своје. Људи се плаше, али су уз нас. Свему је допринео и Милошевић, које је, видевши у Српском четничком покрету јединог озбиљног конкурента, покушао да најдрастичнијим методама спречи овај скуп. О страху, који се увукао људима „под кожу“, причају и сами Лаповчани. На разговор су, наравно, пристали само они најхрабрији, најодважнији. Ево шта каже Драган Поповић из Лапова:

– Редовно имамо проблеме са милицијом. Нису то неке крупне ствари, али, стално нам дају до знања да су ту, да су присутни. Ево баш скоро, једног мог пријатеља су легитимисали и привели због певања српских четничких песама. Овде је народ већином за четнике, али то не смемо да кажемо. Ова је општина цела четничка и због тога више није општине у Лапову, већ је пребачена у седиште Баточину. Али, ако Бог да, вратићемо је. Иначе, проблеми са овлашћом милицијом датирају одавно. Сваке године, за Божић или Ускрс, народ се окупи, слави, пева, и сваке године исти проблеми: долази милиција, легитимиса, приводи... Не туку нас, али се сви своди на то малтретирање по станицама милиције, ти "васпитни" разговори са нама... Разумем ја и њих... То је 50 година комунистичке диктатуре... Предраг Аламовић, Лапово:

– Научени су да мрзе. Ови људи углавном раде свој посао из мржње. Комунисти су учинили своје. Обасипали су нас лажима 50 година, употребљавали силу, све су учинили да обезглаве српски народ, да га натерају да верује у комунизам и у партизанску војску, а зна се добро ко је био ко у II светском рату. Зна се да су четници били једини родољуби, а да је већина партизана била састављена од зликоваца и злочинаца. Само су они и могли да оволико унаказе српски народ – и

се ниским ударцима само још више компромитују у очима српског народа, који је, већином, оно што је увек и био:

Докле ће „црвени терор“ силом бранити људима да се прикључе Српском четничком покрету?

пре свега храбар и родољубив народ, четнички настројен. Режиму није јасно ни то, да се народ Лапова оградио од оних неколико убачених провокатора, који су највише "лајали" против четника. Касније смо од неких мешта-

"примирио", тако да је овај гест милиције остао без резултата.

На крају, изгледа да нам је преостало само једно: СВИ УЗ ХРИСТА – ПРОТИВ КОМУНИСТА!!!

Винета Н. Мариновић

ЛАПОВО — ПЕНДРЕК ВАРОШ

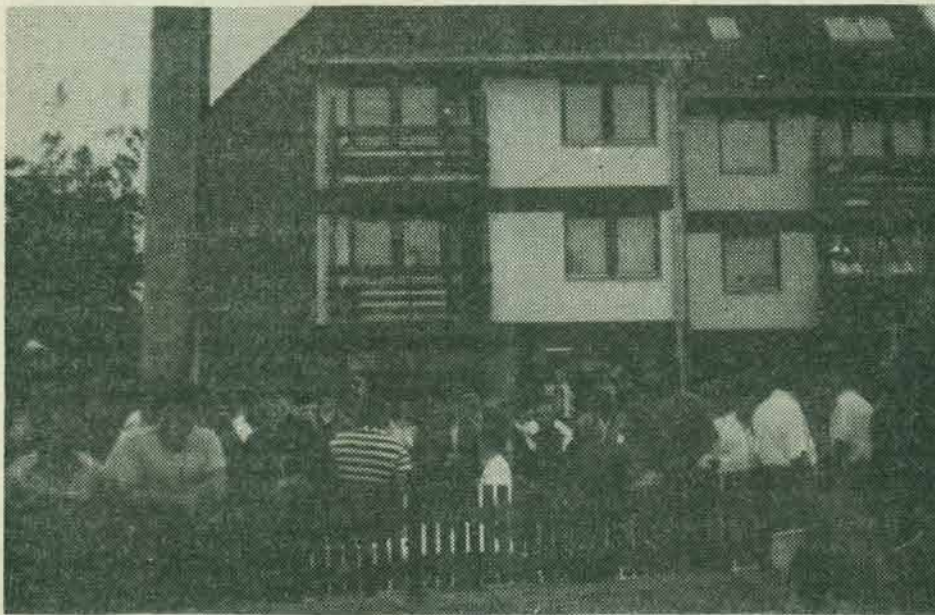
На оснивачкој скупштини Демократске омладине академик Никола Милошевић навео је једну од нај-

јаци али је овог младића башио на асфалт, што је за више од десетак милиционара у униформи био сигнал да

сутних грађана и милиционари су кроз шпалир грађана повели чланове СЧП према аутобусу са којим су чланови СЧП приспели у Варош Лапово.

Члан наше странке адвокат г. Славиша Павловић, заједно са још неколико чланова странке отишао је до станице милиције, представио се и затражио информацију о приведенем г. Иванковићу и од стране службеног лица, које се представило као Жика Јанићијевић из СУП-а у Крагујевцу, добио обавештење да је г. Иванковић саслушан и пуштен, што је у том тренутку није било тачно јер је исти био малтретиран у станици милиције, па је нешто касније пуштен.

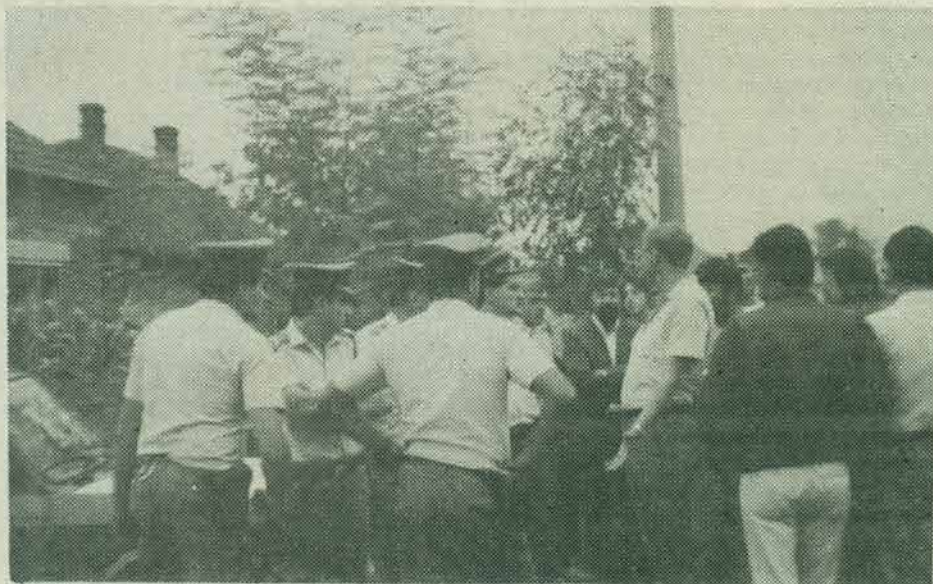
По доласку у Велику Плану и г. Михајловић и г. Иванковић извадили су лекарска уверења о нанетим телесним повредама, па ће покренути поступак против милиционара код Републичког СУП-а, а нама, члановима Демократске странке не преостаје ништа друго него да реагујемо и осудимо вандалски поступак крагујевачке милиције према мирним грађанима који ничим нису дали повода да се овако брутално поступи према њима. То нас је, на врло драстичан начин, уверило да су комунистичке прокламације, па чак и одредбе Закона о политичким организацијама једно, а стварност нешто друго. То говори и у прилог томе колико су комунисти, преко своје милиције, постали социјалисти. Потврдила се

краћих дефиниција комунизма која гласи: „Комунизам то су батине“. У тачност ове дефиниције имали су прилике да се драстично увере чланови Демократске странке из Велике Плана на недавно неодржаном представљању странке Српски четнички покрет у Вароши Лапову.

На Св. Петку, 8. августа лета господњег 1990. била је путем плаката најављена промоција странке СЧП у Лапову Вароши, па је један број чланова ове странке, заједно са члановима Демократске странке и СНО из Велике Плана отишао да чује програм и види лично господина Шешеља. Доласком у Варош Лапово у центар код споменика обавештени смо били од присутних милиционара (касније се испоставило да су исти из Крагујевца) да јавни скуп није одобрен и да се неће одржати. Ову информацију примили смо мирно као и више од 1.000 присутних грађана. Милиционери су издвојили физички чланове СЧП од грађана. Чланови СЧП су певали своје песме и један од присутних грађана Лапова који је стајао непосредно уз нас почео је да псује мајку четничку и да позива милицију да побије четнике. Непосредно поред њега један од младића у жутој мајици обратио се том господину и рекао му да не реагује тако већ да треба чути шта имају г. Шешељ и остали да нам кажу, па кога занима нека слуша, а кога не занима нека иде својим путем. Овај грађанин је после тога насрнуо на овог младића псујући и њему мајку четничку. Један од присутних милиционара у цивилу раздвојио је ову дво-

човека који је беспомоћно лежао почну да туку пендрецима и шутирају ногама по свим деловима тела. Како је ово батинање потрајало наш члан г. Власта Михајловић је гласно реаговао да не туку више дечака јер га могу убити на шта су пет-шест милиционара без речи почели да туку г. Михајло-

вића. На батинање г. Михајловића реаговао је примедбом и г. Мирослав Иванковић и одмах зарадио ударац пендреком у главу, и ударе ногама по телу. Одмах је био приведен у локалну станицу милиције, као и претучени младић.

Све ово је изазвало преакције при-

она народна изрека: „Вук длаку мења, а не ћуд“. Грађанима Барош Лапова обратићемо се писменим путем, преко њихове Месне заједнице, да им се место убудуће зове Пендрек Варош.

Бранислав Љ. Арсић,
председник МО ДС из Вел. Плана 43

СРПСКИ МАНАСТИР „СВЕТИ ПРОХОР ПЧИЊСКИ“

„Само неук и неразумни људи могу да сматрају да је прошлост мртва и непролазним зидом заувек одвојена од сутрашњине. Истина је, напротив, да је све оно што је човек некад мислио, осећао и радио, нераскидиво уткано у оно што ми данас мислимо, осећамо и радимо. Уносити светлост научне истине у догађаје прошлости значи служити садашњости“

(И. Андрић)

Манастир „Св. Прохор Пчињски“ налази се на 10 км југоисточно од села Кленика, недалеко од Врања, на левој обали горњег тока реке Пчиње, у шумовитом подножју планине Козјак. Народ овај манастир назива „Свети Отац“ или само „Старац“.

Манастирска црква посвећена је старосрпском светитељу и пустиножителу Прохору, који је, према легенди, живео у првој половини XI века. Заједно са анаторегама Св. Јованом Рилским, Св. Гаврилом Лесновским и Св. Јоакимом Сардапарским (Осоговским), Прохор

Пчињски се сматра за једног од четири најстарија српска испосника и пустињака.

Легенда о постанку манастира

По традицији, манастир је подигао византијски цар Диоген IV Роман (1068-71) из захвалности према светитељу који му је прорекао да ће постати цар. Легенда каже да су Прохорови родитељи, Јован и Ана, божјом помоћи добили сина у позним годинама, а он се, када је одрастао а родитељи му умрли, решава да посвети богоугодним делима и одлази да живи у једну пећину у пустој планини где проводи усамљенички живот у посту, молитви и размишљању о богу. Хранио се корењем и дивљим медом, а једино друштво била му је једна срна коју је припитомио. Једног дана је ради лова у планину дошао Диоген, тада управник Тријадичијске области. Гонети лепу срну, Диоген угледа Прохора и, уплашивши се од његовог изгледа, поче да бежи. Прохор га позва: „Диогене, Диогене, не бежи, и ја сам човек“, а потом, када се Диоген вратио, Прохор га благосиља и прориче да ће ускоро поста-

ти цар:“ Иди Диогене у Цариград и тамо ћеш бити изабран за цара, али кад будеш сео на царски престо сети се старца од пророштва великог“. Прохорово пророчанство се заиста и остварило, али се нови цар сетио старог пустињака тек после једног јављања у сну након много година. Немајући више мира, цар се реши да посети Прохора, али када је стигао у место, старца више није нашао живог. У пећини где је Прохор умро, међутим, цар је затекао светитељеве мошти које нису биле иструлеле, а читаву пећину је одисала угодним мирисом, светим миром. Диоген је одлучио да на том месту подигне храм посвећен видовитом старцу, Св. пророку Прохору којег прозваше Пчињски по реци Пчињи, поред које се налази манастир, а у чијим пределима је светитељ живео, подизао се и престабио Господу.

Милутинова обнова

Даља историја манастира је неизвесна све до Милутиновог времена (1282-1321) када се ови крајеви ослобађају и припајају српској држави, а стара, вероватно порушена манастирска црквена грађевина, обнавља у живописе. Конзер-

ваторско-рестаураторски радови на цркви предузети 1981. г. открили су богату керамопластичку декорацију на фасади олтарске апсиде у стилу црквеног неомармарства Милутиновог раздобља и његових задужбина какве су оближња црква св. Ђорђа у Старом Нагоричину, Грача-

најистакнутијих велможа, деспот Јован Оливер, а непосредно пред Душанову смрт ово подручје на име мираза уз своју жену, Душанову сестру Теодору, добија Оливеров рођак, севастократор Дејан. Успомена на Дејанову владавину

сачувало предање о кнезу Лазару као ктитору цркве.

ница или Богородица Љевишка у Призрену.

Манастир за време Дејановића и кнеза Лазара

Народно предање каже да је српски кнез Лазар, у време када се манастир св. Прохор Пчињски налазио на његовој територији, о свом трошку подигао нартекс (припрату) са западне стране при улазу у цркву, а нешто касније његова жена, кнегиња Милица, даје да се дозидани део храма и живописе. У народу се такође сачувала прича да је кнез Лазар пре поласка у бој на Косово у овој цркви причестио војску. Извесно је, међутим, једино то да је у време цара Душана власт над овом облашћу (Ђустендил, Штип, Струмица, Велес, Радовиште и Тиквеш) имао један од његових

очувала се у имену села Дејанца у околини манастира св. Прохора Пчињског. После Дејанове смрти, за време владавине цара Уроша Нејаког, Душановог сина, пчињска област је у поседу два Дејанова сина, деспота Драгаша и господина Константина (Констадина) Дејановића. По окончању Маричке битке (1371) и деобе Душановог царства, браћа се сматрају за наследнике Немањића, али су у честом сукобу са кнезом Лазаром јер не признају његову власт нити проширивање његове територије на рачун своје. Двојица браће и кнез Лазар долазе међусобно и у оружане сукобе после којих је кнез успевао да браћу отера из овог предела. Могуће је да је у једној таквој прилици, док је св. Прохор био у његовом поседу, манастир обновљен и проширен због чега се у народу и

Под Турцима

Врањска област, заједно са манастиром св. Прохора Пчињског, пада под турску власт 1455. г. и тада улази у састав Ђустендилског санџака. Кроз цео XV и XVI век, међутим, о манастиру се старају имућнији потомци старе српске властеле (деспота Јована Оливера и Дејановића) из центра рударских базена и некадашњег седишта српске државне власти — Кратова. Крајем XV столећа кратовски кнез Андреја, који и под Турцима ужива извесна аутономна права, поклања манастиру једно Јеванђеље, а године 1489. трошком Кратовца Марина, сина попа Радоње, по други пут се живописе манастирска црква. Међу овим фрескама, данас сачуваним још само у олтарском простору, истичу се сцене посвећене Христовим страдањима и његовим чудима, композиције Сусрет Марије и Јелисавете, Христос и Самарјанка и појединачне представе светитеља (Св. Силвестар, Св. Меркурије, Св. Симеон Немања и Св. Сава Српски, чије је лице и натпис са именом изгребан). Сигуран цртеж, истанчан колорит, хармоничност композиција и занимљива иконографија уврштају овај живопис и њиховог анонимног мајстора не само међу највредније у свом времену, већ и у ред достојних настављача последњих великих моравских сликара. Ове фреске, хронолошки блиске, а стилски сродне зидном сликарству из приближно истог периода у Јашуњским манастирима код Лесковца, Поганову код Пирота, Трескавцу код Прилепа и групи српских цркава крај Скопља (Св. Никита, Матка, Побужје, Кучевиште), својим високим уметничким домањима далеко их све превазилазе и остају усамљени пример очувања најбоље средњовековне традиције и у тешким и „љућим“ временима. Током тзв. турског периода манастир св. Прохор Пчињски остаје културни и духовни центар целе области, а постаје чак и угледна радионица за приписивање и штампање црквених књига.

Устанак Срба и Велика сеоба (1690)

После турског пораза код Беча (1683), пећки патријарх Арсеније III Чарнојевић у договору са грофом Ђорђем Бранковићем и аустроугарским властима предано и одлучно ради на подизању српског народа у границама Пећке патријаршије на устанак. Када је у ове крајеве стигла посланица Ђорђа Бранковића о подизању српског народа на буну против Турака, манастир св. Прохор Пчињски са својим калуђерима и неки поп Живко из оближњег села Кршевница стављају се на чело народа. Но, после одступања аустроугарске војске, а за њом и српског народа на челу са пећким патријархом Арсенијем III Чарнојевићем (1690), становништво које је устало против турске власти, а није на време одбегло, било је подвргнуто страховитој турској одмази, убијено, заробљено

вању и злостављању. Према сачуваним записима, тада је много страдао и манастир Св. Прохор; био је затворен све док царском амнестијом народу није опроштено учешће у устанку, а манастир наставио са радом и „пропевао“. После устанка многа српска насеља су опустела, а насељава их бугарски, турски и арнаутски живаљ. Оно мало затеченог српског народа исељено је, побијено или асимиловано. Изузетак чине српска места у близини манастира у којем

сти према свињама, никада нису прилазили. Мада су сумњали да је у манастиру скривано оружје, Турци овај тајни арсенал ипак нису успели да пронађу.

Устанак 1878.

И у XIX веку народ овог краја се, чим би се подигла каква буна у Београдском пашалуку, осећао сигурнији, али пошто би Срби по међународним уговорима добили нека права, Арнаути и Турци би правили зулуме по српским селима — палили, пљачкали и убијали. Грање је,

устаника за ослобођење од турског јарма. Нажалост, устанак је ускоро угашен, а поп Димитрије са неколицином виђенијих Срба, ухваћен, окован, мучен и убијен.

Велика преправка цркве око 1900.

Између 1898. и 1904. г. извршена је обимнија преправка старе манастирске цркве која је тада постала параклис нове, веће грађевине. Оно што спољашњем изгледу цркве даје упечатљивост и гиздавост је високи осмострани звоник са кулом који се издиже изнад још шест кубета на квадратним постољима изведеним на двосливним кровом (централно и четири мања кубета су осмострана, а шесто које споља има дванаест страна налази се повише олтарског простора). На сваком од четири угла на крову импровизовано је још по једно мало, слепо кубе. Инсистирање, у оквиру црквене кровне конструкције, на овако великом броју кубета (купола) свакако је израз пренаглашене жеље поручиоца да храм што је могуће више опонаша остале Милутинове петокуполне задужбине (Старо Нагоричино, Грачаница, Богородица Љевишка) и превазиђе их својим бројем и висином (четири украсна мала кубета на угловима и висока кула-звоник). За жаљење је што је ова преправка и доградња уништила не само натпис о живописану цркве, већ и добар део фресака, нарочито оних из горњих зона.

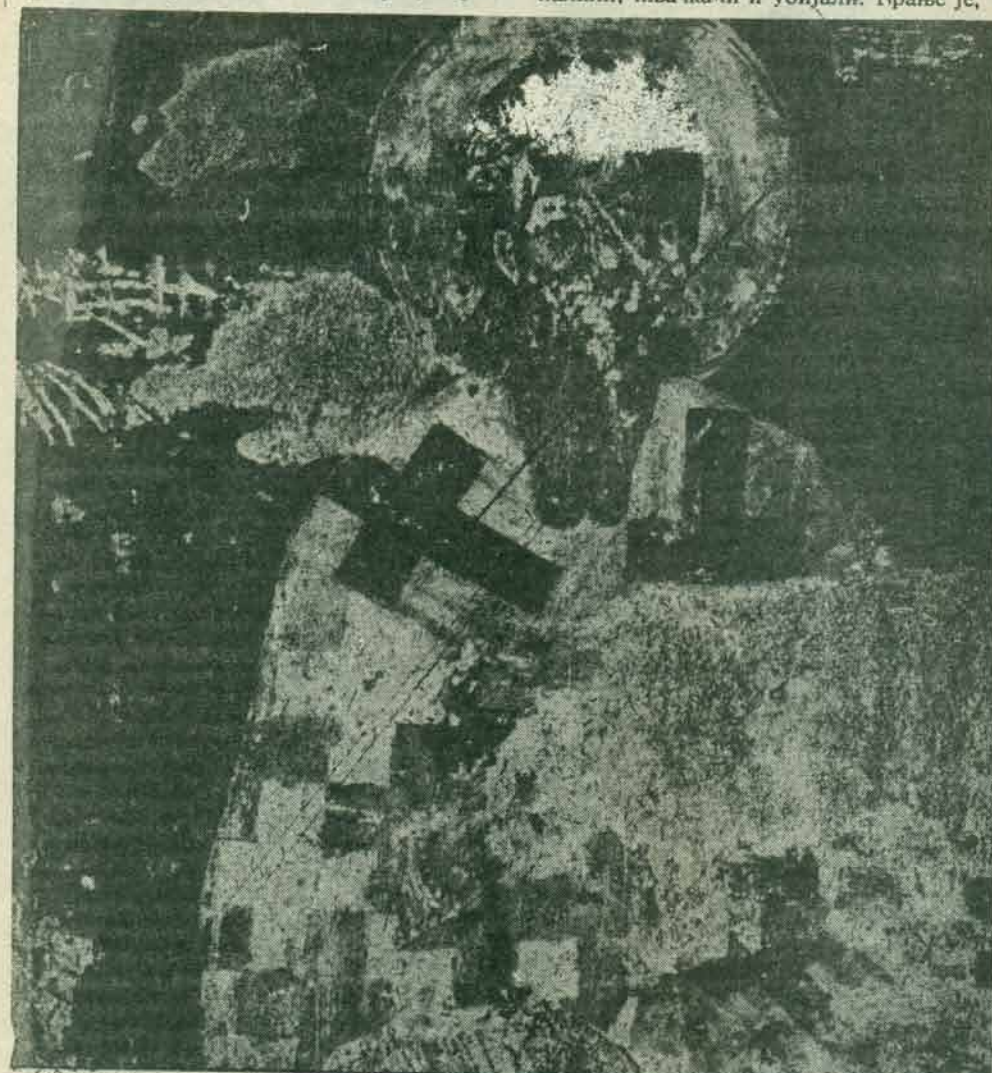
Помоћ српским четам 1904.

О истакнутим туторима, старешинама манастира св. Прохора остале су и дуже забелешке. Тако се о Недељку Ковачевићу — Стошићу родом из села Клиновца, сазнаје да је храбро и прилежно помогао српску четничку акцију и војводу Анђелка Алексића 1904. године. Овај честити Србин, газда Недељко, успостављао је везу са куририма из Србије са новцем, четницима куповао и доносио одело, подмићивао Турке да улесе да из затвора побегне неки Србин осумњичен за јатаковање, заговарао Турке у механи и братимио се с њима док чете Срба не би умакле у непроходне шуме Козјака... Умро је на сам дан објаве рата Турцима (1912). На месту где је гроб Недељков налазила се капела посвећена св. Јовану Крститељу. Из непознатих разлога ова је порушена.

Први Балкански рат (1912)

И пред Први Балкански рат 1912. г. манастир св. Прохора Пчињског био је зборно место свих мобилисаних српских војника из позадине турског фронта. Захваљујући у првом реду свом географском положају, али и дугој традицији народних буна и устанака, планина Козјак и манастир св. Прохор Пчињски још једном се показују као најбоље складиште за оружје, муницију и осталу бојну опрему, а манастирски калуђери, мада и сами честе жртве и страдалници, као верни помагачи и сигурни спаситељи.

Манастирски конаци дограђују се и почетком овог века. На оном са леве стране од улазних врата налази се плоча

Лик Св. Саве првог Српског архиепископа и просветитеља општег од непријатеља. Фреска у олтару манастирске цркве Св. Прохора из 14 века.

су несељени Срби пружали жесток отпор овој колонизацији, па ни данас у околини Св. Прохора Пчињског нема бугарских, турских или арнаутских насебина.

Од 1852. г. управу над манастиром преузима виђенији врањански трговац, Хаци-Михаило Погачаревић који, уз помоћ добровољног народног прилога, 1854-62. даје да се сагради нови, монументални манастирски конак. За разлику од старог конака из 1832. г., тзв. Поп Нешиних зграђа, овај је био и остао једна од највећих и најлепших грађевина српског народног градитељства. Једна од соба у конаку имала је покретан под испод којег се налазило складиште оружја. Улаз у ово одељење био је из свињаца па је тиме био осигуран од Турака који овим просторијама, због одвратно-

па и манастир св. Прохор Пчињски, ослобођено од Турака 1878. године. По Берлинском уговору, међутим, храм св. Прохора и даље остаје на територији турске управе, у саставу Прешевске казе (тур. = срез, одн. калдилук). Српске и тур-

ске управне власти често су биле приморане на споразуме о посетиоцима манастира. Када Србима из Кумановске и Кривопаланачке казе нису усвојени молба, жалба и захтев Берлинском конгресу да се присаједине Србији (срочени управо у Св. Прохору), дижу се на оружје (1878). На челу устанка нашао се поп Димитрије Пауновић из оближњег села Старо Нагоричино. Осим манастира Забел и Карпино, и Св. Прохор Пчињски је једно од седишта поп Димитријевих

од белог мермера на којој стоји да је зграда подигнута 1912. г. под покровитељством Његовог Величанства Краља Петра I Ослободиоца.

Изводи из Летописа

Из манастирског Летописа за 1921. г. чита се из пера тадашњег привременог вршиоца дужности старешине манастира, проте Јевтимија Поповића, да су Татари напали цркву св. Прохора и секирама секли врата како би их разбили и ушли у храм. Врата су, међутим, била толико чврста да их нису могли расећи. Та иста врата и данас се налазе на улазу у монашку костурницу.

На 33. страни Летописа забележено је освећење четничке заставе 1938. године.

У месецу јулу 1922. г. манастир св. Прохора посетио је тадашњи митрополит скопски, његово преосвештенство

господин Варнава (Росић), потоњи патријарх српски (отрован 1937).

Последњих педесет година

За време II светског рата бугарска војска је више пута палила манастир као симбол српске државности и културе на овом простору. Тада је изгорела и њена богата и непроучена библиотека рукописних и штампаних књига. Пошто су јужноморавски и врањски партизани заузели пчињски крај 9. VII 1943. г., а манастир претворили у болницу, у манастирском конаку, северно од цркве, одржано је 2. VIII 1944. прво заседање Антифашистичког собрања народног ослобођења Македоније (АСНОМ) на којем је, у саставу ФНРЈ, Македонија проглашена републиком. Поводом двадесетогодишњице и двадесетпетогодишњице АСНОМ-а, 1964. и 1969. г., у сарадњи са Републичким заводом за заштиту спо-

меника културе у Скопљу, а по задатку Извршног већа СР Србије и Извршног већа СР Македоније, преуређен је конак у којем је одржано заседање АСНОМ-а и разматрани су услови за коришћење манастира и његово обележавање као места првог заседања АСНОМ-а и проглашење Македоније за републику. У Службеном гласнику СР Србије (бр. 14) од 7. IV 1979. због „посебног значаја за историју народа и народности СР Македоније“, предложено је да се манастир св. Прохор Пчињски утврди као споменик културе од изузетног значаја, што је једно од великих сведочанстава комунистичке бескрупулозности и спремности на бестијална скрнављења српских националних светиња.

Данас у манастирском простору привремено делује ликовна колонија, а манастирски конаци и трпезарија адаптирани су недавно у хотел високе „Б“ категорије.

мр Љиљана Стошић

IX Прохор Пчињски, епископ Силвестар, 1489.

Делегација Српског четничког покрета посетила стари српски манастир Св. Прохор Пчињски и уклонила срамна комунистичка обележја, причвршћена на зидине храма

СРПСКО БИЛО, СРПСКО И ОСТАЋЕ

„Вала, да није војводе Шешеља и његових четника, ови би нам Македонци полако узели целу Србију!“ Ова реченица, коју сам сасвим случајно чула од једног пролазника по повратку из Прохора Пчињског, обрадовала ме је више од свега. Она, уједно, најбоље читава и патриотска осећања свих правих Срба, који се по ко зна који пут осећају потврђеним, сугурнијим у себе и сопствени народ, захваљујући акцијама Српског четничког покрета. Српски народ није сам. Уз њега су српски четници, који су опет потврдили да су једини довољно способни и одважни да не препусте случају и забораву ништа што је српско.

Режимски медији су о овом величанственом догађају јавност обавестили на свима нама добро познат и само њима својствен начин: штуро и са доста цинизма и неистине. Шта се тачно, у ствари, дешавало у Прохору Пчињском?

Делегација Српског четничког покрета од 46 чланова стигла је у Прохор Пчињски око 5ч ујутру. Иако је било врло рано, „одбор за дочек“ у виду неколико група Македонаца, већ је био тамо. Немо су посматрали нашу достојанствену делегацију, која је одмах по изласку из аутобуса почела да пева српске патриотске, четничке песме. Мирно, у величанственој поворци, на чијем је челу као и увек био војвода др Војислав Шешељ, кренули смо поносно ка СВОМ, СРПСКОМ манастиру. Ничим не нарушавајући пресвету тишину храма, делегација је ушла у двориште. Одмах нам је немир прострујао кроз срца, кад угледамо металне плоче са натписима на македонском језику; кад видесмо то поганско ругло пркосно причвршћено за зидине српске светиње.

Након што је покушао да је тешким чекићем — мацолом разбије, војвода први прилази једној од металних плоча и изваљује је из зида голим рукама! Оштри метал му је исекао руке, има и крви, али он не осећа бол. Из очију његових, као и свих присутних, севао је само гнев и револт, толико година пригушћиван. Срца свих нас лагано обузима осећање

олакшања, задовољства, поноса... Војвода скида и остале плоче и баца их о земљу. Српски манастир је, напоскон, ослобођен тих срамних натписа, који су

же да не жели никакве нереди и провокације, ми кажемо да их ни ми не желимо, и — готово. Наша делегација одлази сва срећна и задовољна на мали одмор. Ми-

на српској земљи, међу српским народом, сведочили о наводном оснивању првог парламента измишљене македонске нације.

Задовољни излазимо из манастирског дворишта, где нас дочекује — милиција.

МИЛИЦИОНЕР: (оштро) Ко води овај скуп овде?!

ВОЈВОДА ШЕШЕЉ: (још оштрије) Ја!!

МИЛИЦИОНЕР: (осетно помирљивијим тоном) Молим Вас, можемо ли на један разговор?

ВОЈВОДА ШЕШЕЉ: Што да не. Може.

Војводу одводе ка милицијском шатору, који је био постављен недалеко од манастира. Ми — сви за њима. Помислили смо да ће бити неких неприлика. Међутим, у питању је био само „рутински разговор“. Знате оно: милиција ка-

лиција, не знајући за плоче скинуте са зидова Прохора Пчињског, још задовољнија.

* * *

На улици, пред манастиром, окупља се све више Македонаца. Када смо се појавили, послушно и мирно су нам се уклањали с пута. Запевасмо поново четничке родољубиве песме. Нико од њих не показује протест отворено, али на лицима и у очима тих плашљивих људи видела се јасна мржња.

У међувремену, милиција је открила наше „дело“ и безглаво дојурила, тражећи војводу. Опет су га одвели, овај пут без нас. Не слутећи да је војвода Шешељ ухапшен, наставили смо да певамо, веселимо се и поносно вијемо четнички барјак, стављајући до знања многоструко бројнијој, разознаној и уплашеној гомили окупљених ВМРО-оваца да смо „свој на своме“ и да они ту немају шта да траже.

Прошло је око сат времена, а војводе нема. Посумњали смо да је ухапшен. Полазимо опет ка манастиру, у правцу у којем су га одвели, али милиција се већ постарала да блокира прилаз. Наша

кренули ка згради Окружног суда у Нишу. Сазнали смо да војвода није код њих, и да нам ваља ићи натраг, у Београд, јер свако даље лутање по Србији не би имало никаквог смисла. После

„рутинских разговора“ о јавном реду и миру. Све се завршило како треба и без инцидената. Аутобус је кренуо, а Нишлије нас одушевљено испратише.

* * *

Срећни смо кренули за Београд. Ту срећу једино нам је помутило хапшење војводе др Војислава Шешеља, који је увек, први и једини највише био на удару режима.

СТИЖЕМО у светлу српску престоницу око 18ч. ту нас дочекују „свеже“ вести: војвода Шешељ био је у Бујановцу у затвору, пуштен је око 16 ч и кренуо је ка Београду. У Прохору Пчињском, против ВМРО-оваца употребљена сила. Другим речима, добили су само благи део онога што заслужују. Две тако добре вести су биле исувише за нас, уморне од пута и узнемирене због свега што се десило. Остали смо још неко време сви заједно да сачекамо војводу, који је, како је стигао у Београд, пожурио к нама. Лепше се Илиндан није могао завршити за нас. Све је, ипак, прошло како треба и како приличи српским четницима.

За крај, одушевило нас је још једно сазнање: када смо питали војводу како је милиција у Бујановцу поступала с њим, он је рекао да је задовољан. Шта то значи? То значи само једно: да и међу режимском милицијом има правих Срба, родољуба и патриота, којима је мрско свако оно наређење које је против њиховог сопственог, српског народа и које се, самим тим, коси са њиховим националним, природним, људским осећањима у њима. Верујемо да ћемо на њих, у сваком случају, у будућности, моћи да рачунамо. А свој браћи Србима који нас

страховања су се обистинила. Прва ствар која нам је свима била у глави је да ослободимо војводу. Како? Господин Александар Стефановић, подпредседник Централне отаџбинске управе Српског четничког покрета и господин Срђан Гламочанин, председник Младих четника, нагодили су се са милицијом: у пратњи једних милицијских кола, отићи

ћемо до Ниша, јер је војвода највероватније тамо. Прилично узнемирани улазимо у аутобус. Узнемирани због више ствари: прво, због тога што је комунистичка милиција ухапсила српског војводу због једног српског, патриотског дела; друго, што не знамо тачно куда су га одвели, а напослетку зато што ће Македонци успети да у нашем одсуству одрже свој планирани скуп. И тек кад смо ушли у аутобус, та руља је показала своје право лице, свој кукавичлук и своју беду: сви су показали два прста, „викторију“. Нама у инат. Србији у инат. А нису знали, несрећни, да тиме само још показују своју нисконост и своју немоћ пред српством, пред српским четницима. У том су се тренутку поново отворила врата аутобуса, а „храбра браћа Македонци“ се разбежаше куд-који, мислећи, ваљда, да ћемо физички да се обрачунавамо с њима! Па и да смо то хтели, чему „бежанија“, кад је њих било „само“ неколико хиљада, а нас 45?

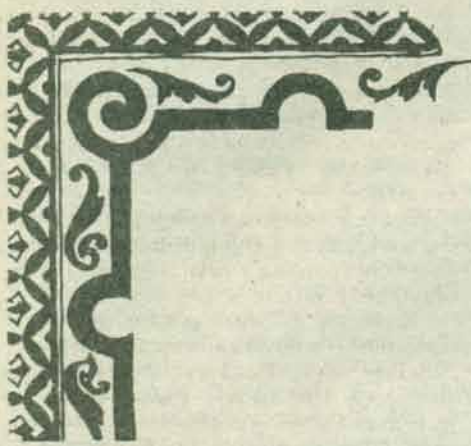
Дакле, кренусмо, након „љутог окршаја“ с Македонцима, према Нишу. У аутобусу се, ипак, поново ори песма. Размишљамо како ће нас примити тамо, јер долазимо непланирано. Али, све зебње су нетрагом нестале када смо, по доласку у Ниш, убрзо видели како се браћа Нишлије срдачно поздрављају с нама. Наиме, изашли смо из аутобуса и групно

краћег, тихог протеста, упутили смо се опет ка аутобусу, а Нишлије су, видевши четнички барјак и младе четнике са шајкачама и кокардама на глави, одушевљено поздравили нашу делегацију. Наравно, створила се ту одмах и милиција. Народ се, збуњен и уплашен, уско-

мешао. Кажем уплашен, јер је „црвени“ режим за неколико деценија успео да утера људима страх у кости, уз помоћ те исте милиције, као свог главног оружја. Дошло је до легитимисања, и опет до

подржаше у овом нашем подухвату, хвала од срца и нека знају: српски ће четници увек бити уз њих!

ПОЛЕМИЧКИ ПОЛИГОН

ИЗВЕСТИЈА

У име народа

ПРАВДА НА ПИЈАЦИ

Од овог броја објављујемо серију текстова у којима разматрамо политику коју је у Србији (спро)водио покојни Савез комуниста. Какво нам је правосуђе, инвестициона, социјална и стамбена политика, у којим су (не)приликама здравство, образовање, информисање... Специјално за наш лист о томе пише новинар Милован Бркић, који у овом броју представља српско правосуђе.

Једина политика коју су комунисти с пажњом спроводили је КАДРОВСКА ПОЛИТИКА, а једина култура, којој су посвећивали сву пажњу је БЕЗБЕДНОСНА КУЛТУРА.

Кадровска политика, праћена безбедносном културом, и српско правосуђе је довела на најниже гране. Тешко је данас наћи пример потпуне корумпираности правосуђа једне државе, као што је случај са српским правосуђем.

Доласком на власт г. Слободана Милошевића, прво за председника београдског Градског комитета СК, а потом и за лидера српских комуниста, кадровска политика је српско правосуђе потпуно ставила у комунистичке канџе. А из тих канџи се не излази лако.

За доказивање о корумпираности српског правосуђа требало би неколико томова написати.

Кадровској политици у правосуђу г. Милошевић је посвећивао дужну пажњу, а разбојници који су постављани на кључна судијска места и правосудне функције уживали су потпуну подршку и заштиту српског комунистичког лидера.

Београдски Окружни суд је тек прошлог месеца добио новог председника суда. Предходном председнику Ђури Сворчану био је истекао мандат, и он је ову функцију илегално обављао, у својству вршиоца дужности, скоро две године! Скупштини Србије је толико требало да се одлучи да изабере председника највећег окружног суда у земљи. Сворчан је, изгледа, био по укусу г. Милошевића. Данима је г. Сворчан у београдску „Палату правде“ долазио пијан, а из кафана су га носили као борца на лафету. Нема данас ниједног суда на свету који би дозволио да му председник буде хронични алкохоличар, али је такав човек баш био по вољи г. Милошевића. Јер, г. Сворчан је као прави човек кадровске

политике минулих година увек био на услузи комунистичкој елити. Преко њега је организован и процес шесторици београдских интелектуалаца 1984. годи-

не, уз благослов г. Ђуре Сворчана у Београду су забрањиване књиге и часописи, осуђивани песници (Г. Ђого), монтирани процеси људима који су били за одстрел деловањем кадровске политике.

Зар Скупштина Србије, заиста, није имала снаге да се одупре самовољи г. Милошевића и да испоштује одредбе Закона о редовним судовима, и на законит начин изабере председника београдског Окружног суда.

Ових дана господин Ђуро Сворчан, тек разрешени судија окружног суда, био је кандидат за председника Уставног суда Србије. Будући да су и одлуке које је доносио Уставни суд Србије већ годинама биле неразумљиве и правни-

ма и грађанима, г. Сворчан је био прави кандидат. Ко пије зло не мисли, каже народна изрека, али је много боље да су нам судије урачунљиви људи, барем док су у судници.

Као прави комунистички кадровик г. Слободан Милошевић зна како се људи држе у шаџи.

Прошле године је преминуо председник Врховног суда Србије, али ова правосудна установа још није добила новог председника! Више од годину дана Врховни суд Србије нема свога председника, што је незабележено у историји српског, па и светског правосуђа.

Г. Часлав Игњатовић обавља дужност заменика председника суда, и још је на леду. Ако се покаже послушним, онда ће и г. Милошевић бити милостив, па ће г. Игњатовић бити изабран за председника суда. И показао се г. Игњатовић веома срећним кадровским решењем. Као председник Изборне комисије Скупштине Србије, г. Игњатовић је довео у сумњу и законе математике. Када је на такованим ванредним изборима прошле године г. Милошевић изабран за председника Председништва Србије, г. Часлав Игњатовић је, као председник Изборне комисије, саопштио да је, сабирајући гласове који су давани кандидатима за ову функцију, одзив бирача био велики. Толико велики да је гласало 104 одсто бирача! Оних четири одсто су претпостављамо, мртви грађани Србије који, су свој глас за г. Милошевића, одушевљени његовом кандидатуром, слали из гроба“. Колико ли је дрскости само показао г. Игњатовић зезајући нас, тако примитивно, да се на изборе одазвало 104 одсто бирача! И наставио је даље да обавља дужност заменика председника Врховног суда Србије. И тако месецима, јер је г. Милошевић намеравао и даље да организује „најдемократскије изборе“. Нови тест је г. Игњатовић положио када је у јуну одлучно обавио гласање око референдума за промену Устава СРС, а коначни тест, очекује се г. Игњатовић треба да положи када буде доношен нови Устав Србије, и најављени избори (вишестраначки), на којима ће, опет се очекује, гласати поново 104 одсто бирача.

Какву правду очекивати у Србији, када Врховни суд Србије нема председника, када се за судије овога суда постављају искључиво људи који прођу кроз филтер комунистичке кадровске политике!

У последње три године новине су откриле многе афере у српском правосудју, али је г. Милошевић мудро ћутао; здужно подржавајући да актери остану на својим местима, и да суде по свом аршину. Такви су људи њему много значили. Могао је да се на њих ослони у сваком тренутку.

Председник Првог општинског суда у Београду Вукашин Ристић је јунак наших дана. Нема новине у Београду која није помињала криминалне активности овог судије. У последње три године у београдској општини Стари град, на њеној Скупштини, три пута су делегати тражили одговор о Вукашиновим мари-фетлуцима, али их „надлежни“ никада нису одговора удостојили. А судија Ристић је прозиван, и оптуживан да је са доскорашњим републичким секретаром за правосудје Србије г. Драганом Шапоњићем пљачкао грађане по које је правда долазила.

Председник Првог општинског суда у Београду је измислио прави систем за пљачкање грађана. У свом кабинету („Палата правде“ у улици Слободана Пенезића — Крцуна број 17а, на четвртој спрату, соба 401) примао је грађане чији су блиски рођаци у неком од српских затвора издржавали казну. Наплаћивао је од грађана у девизним износи-ма, а имао је и тарифу, за сваку годину помиловања и ранијег пуштања из затвора. Узете паре судија Ристић је делио са својим пајтосем Шапоњићем, који је као секретар за правосудје одмах успевао да издејствује условне отпусте. Шапоњић и Ристић су на овај начин зарадили неколико милиона марака. Уместо да буде ухапшен након сивх настојања скупштинских делегата да покрену поступак око утврђивања његове одговорности, судија Ристић је ове године из стана у улици Маријане Грегоран отишао у четворособни стан у улици Цара Селасија (да се осећа царски), а г. Милошевић је лично ургирао да се Ристићу „још повољније реши стамбени проблем“.

Први општински суд је прави пример успешне кадровске комунистичке политике. Судија Ристић је прошле године за судију у овај суд примио Марину Говедарицу, кћерку пуковника Говедарице, који је својевремено био шеф војног обе-збеђења покојног Јосипа Броза. У Првом општинском суду у Београду запо-слена је и кћерка Јевте Шашића, злогла-сног начелника, из Брозовог времена, у служби КОС-а (Контраобавештајне службе у ЈНА). То се зове кадровска по-литика.

Чему су могли да се надају грађани, ако крену у Палату правде, да траже правду у Првом општинском суду у Београду?

Заиста треба бити толико немилосрд-дан, па као државник штитити такве су-дије, који се у јавности оптужују за нај-црње криминале. Али, рекосмо, то је ка-дровска политика, најјача комунистичка политика, која их је пола века држала на власти, а народ у ропству.

Да Србија данас има најмрачније правосудје потврђују многи примери, а неки обавезују и на поновно представља-ње.

Председник Окружног суда у Пироту Драган Живковић је имао силне жеље према девизном новцу. А да до њих дође није много бирао средства. Тако је поу-здано утврђено да је судија Живковић из притвора Окружног затвора у Пироту, на незаконит начин, пустио за новац ухапшене Турке, који су иза решетака доспели због шверца дроге. Турци су, преко адвоката, понудили марке, и суди-ја Живковић није могао да одоли. Узео је доста пара од Турака, а онда је, у пе-

ниста одговара на увреде и нападе. Нај-боље је повећати тарифу, нека грађани плаћају правду!

Окружни суд у Нишу и нишко Окру-жно јавно тужилаштво могли би са свим запосленима да се преселе, на неко-лико година, у оближњи Казнено-поп-равни дом.

Прошлогодишњи избор председника Окружног суда у Нишу Нешића врхунац је демонстрирања комунистичке кадров-ске политике.

Јавности су предочаване неспорне чињенице о криминалним активностима судије Нешића. Доказано је да је фалси-фикатима отимао земљу од грађана, да је пљачкао колико је год могао, и од ко-га је могао, а много је могао да пљачка. „Вечерње новости“ су данима писале о афери око избора Нешића за председни-ка Окружног суда у Нишу, против чијег су избора биле све судије овог суда, али је Нешић ипак изабран. Кадровска по-литика г. Милошевића је одабрала свога кандидата, по својим критеријумима, и све је било узалуд. Узалуд жалбе, мол-бе, преклињања, протествовања, писа-ња штампе. Било је како је Милошеви-ћева политика одлучила. Интервенисао је Милошевићев човек г. Љубиша Игић, у то време члан Председништва Србије, и судија Нешић је прошао на избору.

Посебна прича је Немања Станковић незаменљиви Окружни јавни тужилац у Нишу. У фасцикли овог новинара има де-сетина текстова у којима је писао о ту-жиоцу Станковићу. Г. тужилац је из ни-шког КПД-а узео бесплатно парни ко-тао у уградио га у своју кућу. Као фуд-балски функционер пљачкао је касу ФК

достатку Турака, оглобио Пироћанце. Ко хоће да избегне затвор мора да пла-ти. У четири ока, без сведока. Дај коли-ко судија иште, па нема робије.

Пирот је био осрамоћен, чак толико да је Живковића из својих редова био искључио и Општински комитет СК у Пироту, али је Живковић послао у Бео-град мало девизних пара, и ништа му није фалило. Због „неоправданог прози-вања“ одлучио је да казни грађане: удво-стучио је тарифу! Нека се зна како кому-

„Раднички“ немилује. Нема ниједне ни-шке афере којој Станковић, доласком на власт г. Милошевића, није кумовао. У свакој држави, која поштује макар мало своје законе, за Немању Станковића на-шло би се место у затвору. Станковић, наравно, као човек одабран по укуси-ма кадровских комбинаторика, суверено влада нишким правосудјем. Кога он оп-тужи, тешко њему, ако не плати огром-не паре корумпираном тужиоцу. Одраће га као јарца, када му буду изрицали пре-суду.

У свим фудбалским аферама у Србији незаобилазно је и учешће тужиоца Немање Станковића. Доскора је био и председник Фудбалског савеза Србије.

Окружни суд у Пожаревцу и пожаревачко Окружно јавно тужилаштво имају најдиректнију заштиту г. Милошевића. Када Влајине дођу у „кућу правде“ у Пожаревац, унапред им се каже да је најбоље да понесу ниску дуката, ако мисле да добро прођу у тражењу правде!

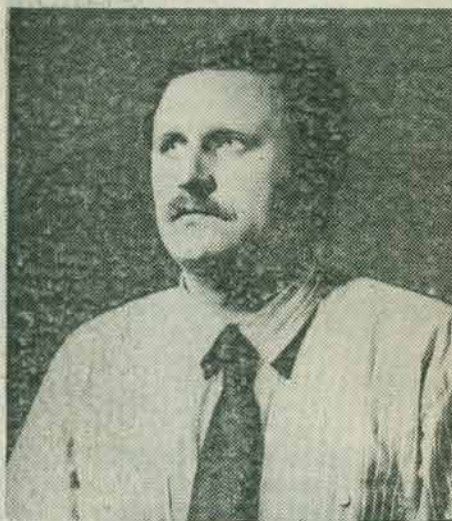
Једини судија који је одлетео с положаја је председник Општинског суда у Љубовији г. Живко Кнежевић. Он је прошле године истеран из суда јер је две хиљаде људи дошло испред зграде Општинског суда и тражило да поднесу оставку сви функционери, а међу њима и председник суда Живко Кнежевић. Кнежевић је смењен, а пре тога је годинама жарио и палио Љубовијом. Ако му се добро плати судија Кнежевић је окривљене проглашавао умрлим и обустављао кривичне поступке, а његова врата се нису могла отворити без пристojне своте новца која је морала да му се стави на сто. Безуспешно је шабачки Окружни суд писао извештаје и предлоге да се Кнежевић смени са дужности (а потом ухапси). И данас је Општински суд у Љубовији међу најкорумпиранијим судовима у Подрињу.

Што је носилац правосудне функције у јавности чешће прозиван и оптуживан за корупцију, од КАДРОВСКЕ ПОЛИТИКЕ је добијао више поена.

Јавни тужилац Србије Миодраг Јаковљевић изабран је на ову дужност на опште запрепаштење скупштинских делегата. Дошао је из Горњег Милановца, где је био друштвени правобранилац самоуправљања у овој општини. Господин Јаковљевић је два пута осуђиван због угрожавања безбедности саобраћаја са смртним последицама али му то ништа није сметало када су га изабрали за републичког јавног тужиоца Србије. Напротив, то му је била добра препорука.

У Републичко јавно тужилаштво Србије бирају се „проверени“ кадрови. Можда двојица-тројица заменика републичког јавног тужиоца и нису вични служењу режиму, али остали то чине беспоговорно.

Када је Данило Нановић „добро“ обавио улогу у суђењу шесторици београдских интелектуалаца, одмах је унапреден. Од заменика окружног јавног тужиоца догубрао је до заменика републичког јавног тужиоца, мада је првостепени суд одлободио четворицу, од шесторице оптужених, а у поступку по жалби и Врховни суд је још једног оптуженог про-

гласио невиним, и само је Миодраг Милић, звани Доктор Мића, добио 18 месеци робије

Процес је Југославији нанео невиђену срамоту, али је тужилац Данило Нановић узнапредовао.

За заменика републичког јавног тужиоца изабран је и бивши окружни јавни тужилац из Шапца Војислав Илић, кога у Подрињу памте по многим заташканим аферама. Десетине убистава, захваљујући „неефикасности“ шабачког јавног тужилаштва остало је неразајашњено, људи огорчени годинама траже правду, пишу представке на рачун рада тужиоца Илића, али је све било узалуд. Сада је тужилац Илић дошао у Београд, на још важнију функцију. Што си већи грешник, у очима комуниста си бољи кадар, на кога рачунају, и који напредује.

Осим у Републичком јавном тужилаштву Србије кадровска политика је

„правилно“ вођена и у нижим тужилаштвима.

Потписани новинар већ годинама пише о злоупотребама у Трећем општинском јавном тужилаштву у Београду.

Јавни тужилац Милета Павићевић је заташкао све афере на територији београдске општине Врачар. А било их је барем су их новине свакодневно обелодањивале, да је иза решетака могло да оде неколико стотина врачарских руковођилаца.

Тужилац Павићевић је добијао станове када је хтео, без обзира што у Валеви има велику кућу у центру града, па викендицу у излетничком месту.

Биљана Кајганић, заменица у Трећем општинском јавном тужилаштву пре неколико месеци је изјавила за „Борбу“ да је тужилац Павићевић на њу вршио притисак да не оптужује високе комунистичке великодостојнике. А и од ње је тражио да је води у кревет, ако мисли да остане још да ради у тужилаштву.

Тужилац Павићевић је свога сина Жарка запослио као судијског приправника у Петом општинском суду у Београду! Против сина му је у Другом општинском суду у Београду вођена истрага због извршења кривичног дела угрожавања безбедности саобраћаја, али је истражни судија обуставио вођење кривичног поступка. Тата Милета је успео да узме ствар у своје руке, па је уместо његовог сина на оптуженичку клупу изведен грађанин чија кола је оштетио Жарко Павићевић непрописном вођњом. Грађанин је још и осуђен, а јуниор Павићевић је од осигурања наплатио и одштету.

Лидер српских комуниста Слободан Милошевић је обећао народу да ће, његовом победом на „историјској“ Осмој седници ЦК СК Србије народ боље живети, у срећнијем и праведнијем друштву.

Према статистичким подацима, у минутих пет година од укупног броја осуђених грађана, 90 одсто припада најнижем слоју становништва. Само 2 одсто припадају „вишим структурама друштва“, док из партијског апарата и државних органа на оптуженичку клупу није изведен ниједан грађанин, мада је међу њима сконцентрисана сва криминална активност. Они су највећи плачкаши друштеног капитала, изазивачи неморала, корупције и злоупотребе службеног овлашћења.

Када је југословенско правосудје у питању, вреди приметити једну, до сада неприметну законску одредбу, којом се, пред судовима, утврђује социјална анамнеза оптуженог, пре него што суд, у име народа изрекне пресуду. На почетку суђења (члан 218. ЗКП-а) суд окривљеног испитује: о личним подацима (где је рођен, када, за име оца и мајке, да ли је раније осуђиван, да ли је ожењен и за брачно стање, да ли је, и где служио војску, да ли је одликован цивилним и војним одликовањем, и када је одликован) и утврђује његове имовне прилике (где ради, у којем предузећу, са његовом адресом, на којем радном месту, колика му је зарада, да ли има имовине, кућу, и колика је њена површина, поседује ли аутомобил, и које је марке, да ли има

гледну књижицу, и колико је уштедео јовца).

Адвокат **Боривоје Босанац** тврди да уд узима окривљеном социјалну анамнезу, прави снимак и одређује место окривљеног у друштвеној хијерархији, ради „свога оријентира“.

Међу лицима која су ослобођена од кривичне одговорности највећи је број који спадају у групу „партијски подобни кадрови“.

Потписани новинар навешће и пример из свога искуства. Са једним колегом потписао сам текст у омладинском листу, о корупцији неких правосудних функционера. На суду смо обојица седели на оптуженичкој клупи, по оптужном предлогу јавног тужилаштва. Кривична одговорност је била за обојицу иста, али је пресуда гласила: окривљени **Бркић** је крив и осуђује се на новчану казну, другооптужени... се ослобађа од кривичне одговорности. Био сам зачуђен, па сам упитао судију: „Како сте могли да мене осудите, а колегу да ослободите, када смо исто криви, ако смо криви?“ Судија ме је опет изненадио: „Па Ви нисте исто одговорни. Ето, видите, Ваш колега је члан Партије, и његова је намера била да својим текстом и конструктивном критиком допринесе настојању Савеза комниста да се уоче негативне друштвене слабости, ради њиховог превазилажења, а Ви сте тај текст потписали у намери да омаловажите инсититуцију система. Ето, зато вас двојица не можете имати исти третман пред судом...“ Једва сам успео да ова пресуда падне пред вишим судом, али само захваљујући ванправним средствима које сам предузео, према овом класном приступу суда.

Републички секретаријат за правосудје Србије добије годишње неколико стотина притужби грађана на рад судова и тужилаштва у Србији. На прсте једне руке се могу набројати случајеви у којима су грађани удостојени одговора, којим се признаје да су они у праву, и да се поступци одуговлаче на њихову штету.

Једини случај да су новине, и потписани новинар успели да узрокују смењивање неког правосудног функционера у ери владавине Слободана Милошевића је пример правосуда из Јагодине (некадашњег Светозарева). После серије написа потписаног новинара разрешен је дужности председника Општинског суда у Јагодини **Миодраг Савић** и општински јавни тужилац **Милован Вуковић**, а покренут је био и потупак за смењивање окружног јавног тужиоца **Миљана Гајића** и председника Окружног суда **Драгослава Илића**. Наравно, требало је чекати месецима дуге расправе, извештаје комисија, па закључке, а рез је извршен тек када је кадровска партијска политика одлучила да их жртвује. Вероватно да јој до њих није баш било много стало. Далеко је Јагодина од Београда.

Српско правосудје је у шакама комунистичког лидера Слободана Милошевића. Књига г. Веселина Ђуретића забрањена је са великом задршком, тек

њено друго издање, по налогу г. Милошевића. Окружни суд је изрекао забрану, Врховни суд је, правноснажном пресудом, књигу ослободио од изречене забране, али је опет Јавно тужилаштво

балног деликта, изречене критике уставних промена, добио осам месеци затвора! Пре неколико месеци Окружни суд у Београду је у већу којим је председавао судија **Синиша Софреновић**, одбио пре-

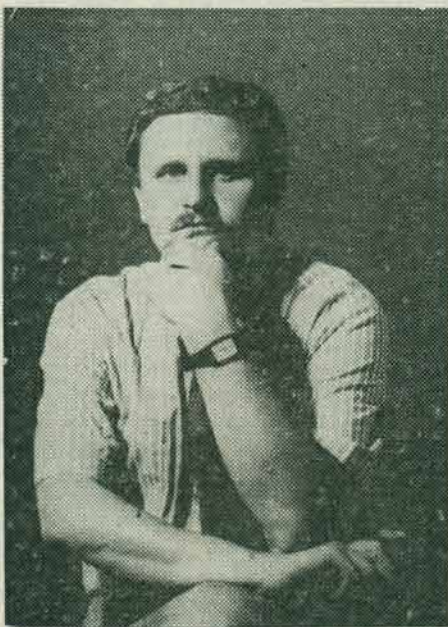

Србије усвојило захтев Окружног јавног тужилаштва у Београду, и подигло је захтев за заштиту законитости, па је Врховни суд Србије овог пута преиначио своје решење и изрекао трајну забрану Ђуретићеве књиге!

Београдски Правни факултет је, „на основу друштвених промена“, затражио прошле године да се скине судска забра-

на за понављањем поступка! Професори су изгледа наивно веровали да је суд у Београду постао независан. Заборавили су да су милост за свој већ архивирани часопис и колегу који је одробијао казну прво морали да затраже од лидера **Слободана Милошевића**, да се њему писмено обрате, да га замоле и прослу пред њега ласкаве оцене „о његовом бистром уму и правдољубивости“, а онда би лидер Милошевић очас окренуо број и Окружни суд би послушно удовољио лидеровом захтеву и процеси би били обновљени.

Посебна прича су српски затвори. Можда нам још једино Турска може конкурисати, када је корупција у питању.

на са часописа „Анали“ који је Окружни суд у Београду својевремено био забрањено, јер је у њему штампан и Уговор професора др **Михаила Ђурића**, који је оспоравао промену Устава који је ипак донешен и усвојен 1974. године. Професори су тражили и обнову поступка професору Ђурићу који је због вер-

Доскорашњи управник Казнено-поправног дома у Нишу **Родољуб Димић** о томе може веродостојно посведочити. Када је пошао пре три године на место управника КПД-а, установио је да је из затворског круга нестао парни катао. Он се пожалио републичком секретару за правосудје **Драгану Шапоњићу**, али га је овај пријатељски посаветовао да се не меша, и да не забада свој нос где му није место. Ред се зна: управник има да плаћа данак секретару за правосудје. У нишком затвору су организоване теревенке, којима је годинама присуствовао секретар **Драган Шапоњић**. Осуђеници који су успевали да сакупе доста пара и да плате преко начелника службе за превазпитање г. **Јонића**, добијали су условни отпуст. Од управника Димића је тражено да потпише позитивна мишљења о владању затвореника, да предложи помиловања и отпусте, јер је Шапсњић већ имао новац у свом џепу. Шапоњић је имао јаку залеђину — ујака генерала Ни-

► голу Љубичића, и могао је да ради шта је хтео.

У српском затвору живот затвореника не вреди ни пет пара. Ни његов рад није на цени. Све што затвореник заради, управа опљачка. У затвору у Падинској скели затвореници раде на економији, саде купус, паприке, парадајз, узгајају свиње, одржавају рибњак. Дobar део производње опљачка управа. О трошку затвора праве се банкети, теревенке.

У шабачком, лесковачком и нишком затвору живот затвореника је увек у опасности. Годишње у овим затворима региструје се и по неколико стотина повреда робијаша. Ниједан радник управе

лечење осуђених лица, најбројнији су грађани који су одлуком судских већа упућени на „затворско лечење“. Призори из Чеховог Павиљона VI. Неуропсихијатри Живомир Грујић, и његов бивши колега Целебић, послали су у лудницу хиљаде људи, и уништили толико људских судбина.

Републички секретаријат за правосудје није минутих година нашао да је било која притужба затвореника на понашање затворске управе основана. Једноставно, управа затвора је увек у праву.

Када робијашу у Забели штрајкују глађу ради остваривања неког свог права, онда их хране на специјалан начин:

затвора није позван на одговорност. У Окружном затвору у Новом Пазару петорица стражара су на смрт претукли, једног притвореника а тукли су га чак и када су установили да не даје знаке живота. Овај злочин је кажњен — стражари су осуђени на по четири-пет година. Одлежаће по годину две, па ће се случај заташкати.

Окружни затвор у Бачванској улици у Београду плаши и људе који у њему раде. Пројектовао га је „велики хуманиста“ Моша Пијаде, одмах после рата, за противнике комунистичког режима, како је г. Пијаде казивао на његовом „свечаном пуштању у рад“.

Када притворени грађанин дође у затворско здање, одмах га стрпају у самце у којима пристојан домаћин ни свиње не бих држао. Било би му жао да животиње живе у тако нехуманим условима. Потписани новинар је у затворској самци јео из „мањерки“ које су још из првог светског рата, а храна (ни данас није боља) не нуди се у домаћинским кућама ни псима.

Затворска управа је нарочито сурова према политичким затвореницима, који су под посебним надзором. У болници КПД-а у Бачванској улици, у одељењу за

робијаша ставе у сандук, вежу га и хране тако што му у чмар ставе црево у које сипају течну храну! Дobar део затвореника, постиђен на најгори могући начин, прекида тако штрајк глађу, а онда га, када га добро измлате, ставе у самцу, на месец дана, да се опамети.

Републички секретаријат за правосудје и управу права је слика комунистичке кадровске политике: доскора је добар део његових службеника имао сјајну биографију и велико искуство — били су истражници на Голмом отоку, а потом су прешли, са истим навикама на рад у Републички секретаријат за правосудје, да усавршавају методе.

Миодраг Игњатовић, подсекретар у овом секретаријату, својевремено је смењен са дужности председника Окружног суда у Смедереву, због учешћа у афери „Браћа Рајт“. Возио се хеликоптером смедеревског СУП-а на један бокс-меч у Нишу. Одатле је премештен у неки СИЗ, а потом, уз Љубичевићеву интервенцију, за помоћника републичког министра. Други подсекретар Видосав Видаковић, бивши је судија смедеревског Окружног суда, па управник београдског ЦеЗе-а, иста је школа: његов потпис ослобађа затвореника робије, или га меће на још веће муке.

Правичан истражнички би трећину високих чиновника у Републичком секретаријату за правосудје и општу управу могао стрпати у затвор због корупције, због примана мита, због злоупотребе службених овлашћења, због учешћа у опљачкама. Наравно, кадровска политика владајућег режима нема таквог истражника.

Скупштина Србије није никада на дневни ред ставила питање функционисања правосудја, њени делегати, у редовном поступку оцењивања извештаја о раду Републичког секретаријата за правосудје нису никада питали шта се то догађа са очима Јустисије.

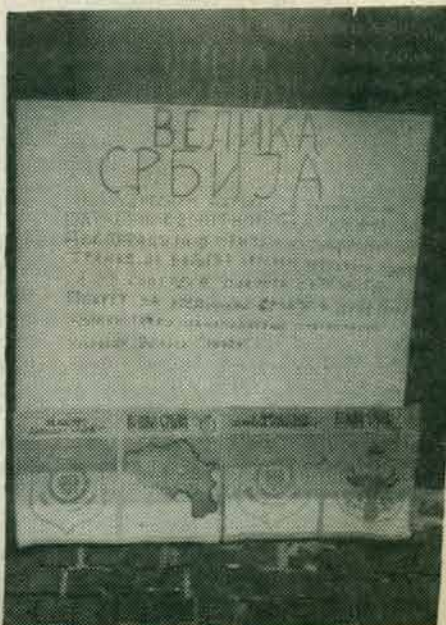
На делегатско питање у Скупштини Србије које је прошле године поставила делегат Слађана Лазаревић из Алексинца, тражећи да се разјасне прилике у нишком КПД-у, добила је од републичког секретара Шапоњића одговор из којег се није могло ништа закључити. Комунисти су, уосталом, мајстори за изврдавање одговора. У таквим ситуацијама они укључују свој реторички апарат, и способни су да и једног преведу преко воде, да сваку ситуацију објасне вишим друштвеним интересом, да је у питању судбина земље, и да су због тога и морали тако да поступају.

Будућој власти биће потребно доста памети и снаге да очисти српско правосудје. Јер, ко ће моћи да пресуди посрнулом моралу, ко ће у куће правде да увеле ред, када је комунистичко поимање делена правде у свести салашњих тужилаца, судија, адвоката и затворске управе оставило дубоке трагове.

Боже, правде! Ове речи изговарају многи грађани, излазећи из судница, у којима су осим правде долазили до суморних сазнања о корупцији српских посланика Јустисије.

Обећање лудом раловање. Уверавање лидера Милошевића да ће српски народ живети у праведнијем друштву само је једна у низу његових превара.

Милован Бркић

прилози за историју БЕСЧАШЋА

Оглед о вештини гмизања ПИСАЦ ПИШЕ, ЖИВОТ ДОПИСУЈЕ

У читанкама сазнајемо о писцима да су били паћеници, да су гладовали, били бекрије, да су трунули по затворима, да их је режим прогањао, да су гинули у двобојима.

Писце из читанки памтимо као добре људе.

Један српски писац својом „усменом прозом“ намеће нам се свакодневно, упозорава нас, опомиње, настоји да буде наша савест.

Увек углађен, са финим манирима, прави господин. А господин се зове Милан Комненић, српски песник. Песник напаћеног српства, воли он да каже за себе.

Путује минулих месеци господин песник по белом свету, да расељеном роду своје држи придице, да их обавести шта се у њиховој отаџбини са напаћеним српством збива. А песник уме да прича. Речи му лете. Милина их је слушати.

И тако нас песник Милан Комненић минуле године упозна и објасни нам патње српства. Указа нам и на јад и беду бољшевичке власти, која је дошла, а и још ће доћи главе српству.

Штреснула нас је пишчева свака тврдња, онеспокојило нас је његово тумачење историје и нашег паћеништва.

Од песника смо научили да пишу срцем, да су искрени када нам се обраћају својим стиховима. Стрепимо са њима, расплачемо се над њиховом осетљивошћу, над њиховим песимизмом.

Да ли је „усмени песник“ Милан Комненић искрен у обраћању своје напаћеном народу, има ли у његовој наступљивости и његовог личног ве-

ровања у оно што нам збори? Можемо ли веровати речима усменог песника Милана Комненића? Да ли је господин Комненић и сам припадао бољшевичкој свити која је рањавала напаћено српство? Да ли се томе опи-

рао господин Комненић, када је могао, и колико је могао? Где се песник налазио, када су грмели бољшевички тугњи и пушњи, када се судило песницима, када су забрањиване књиге и књижевни часописи? Да ли се икада побуни песник Комненић против „укроћивања песничких слобода“, да ли му, икада, засмета празна набудност покојног Јосипа Броза?

Волели бисмо знати где је био песник Милан Комненић у та тешка, вушена времена. Да знамо колико да му верујемо, да са њим пођемо у бој за обнову разорених моралних вредности нашега народа.

Чувено издавачко предузће „Просвета“ штампало је, у то време од стране режимске штампе гласовиту библиотеку „Еротикон“. Пуно усклика је добило мудро уредничко перо које се сетило да изда ову едицију. Из ње смо много научили о српству. Објављивано је у тим еротским књигама како су Срби „сладоистраствени“, како уживају док саблажњавају дечаке. Пека, пека се зна да смо ми Срби велики пешкири. Можда то нисмо до тада ни знали, али, помогао нам је уредник те библиотеке, и угледни „Просветин“ руководиоца, господин Милан Комненић. Написао је човек и лепе рецензије тој „литератури“, са пуно похвала. И на партијским састанцима, језиком који ми обични смртници, који писмо били обухваћени организованим партијским радом не разумемо, похваљен је мудар стваралачки потез г. Комненића, што нам је представио књиге које Србе представљају као развратан и настран народ. Открили смо то, реко смо — наздравље и тајно почесмо тражити сабраћу у Љубљани, да се сусретнемо негде на мору, на туђој територији, и на осами, за сваки случај, да нас не види, не дај Боже, неко од наше

родбине, који није читао Комненићев „Еротикон“ и који још није схватио да у сваком Србину се крије мали љупки педерчић.

„Одричем се“

Можда се данас г. Комненић више и не сећа свога „Еротикона“, можда је променио мишљење о нама. Јер, какву судбину има народ који је у генима настран? Можда нас је због тога и почео сажаљевати господин песник.

Нисмо способни побројати све састанке партијске организације у „Просвети“, а и шире, како би говорио покојни Броз, на којима је г. Комненић учествовао, дискутовао, указивао на позитивне аспекте комунистичког третирања културних (не)прилика у Србији.

Заборавићемо и на млађане српске песнике који су стидљиво долазили у „Просвету“, са својим књигама, песмама, есејима, путописима, и који нису имали част да буду примљени, и удостојени разговора са „Просветиним“ уредником г. Миланом Комненићем. Он је био заузет важним састанцима, журило му се на разговоре са важним друговима из комитета, на седнице, ради доношења важних закључака, саопштења, осуда негативног утицаја анархолибералних група и идејних застрањивања у уређивачкој политици, рецимо, „Књижевних новина“.

Као важан друг, на важној функцији, г. Комненић је имао и важну плату. Отуда и нисмо могли од њега ни очекивати да се „деструктивно понаша“, као, рецимо, његов колега Гојко Ђога. Гојко се, сећате се, био дрзнуо, да објави збирку песама „Вунена времена“. Песник Брана Петровић, један од споредних, и мање важних уредника, по комунистичкој номенклатури, пустио је Ђогову збирку, али је онда дежурни читач открио да она директно гађа ни мање ни више, него највећег сина наших народа и народности – покојног Јосипа Броза!

И песник Гојко Ђога стрпан је у затвор. Пре тога су осудили песника Ђога и тренутно успавани и затечени комунисти „Просвете“, којима је, правдали су се, све подметнуо песник Брана Петровић, легенда српске књижевности.

После је, већ се зна, и песник Брана Петровић пред истражитељем устврдио да је заобиђен у читању свих песама. Али, сјајни песник Брана се на главном суђењу сасвим поправно, тврдећи да сноси пуну одговорност, ако је има, за Ђогину збирку, да је сматра веома значајним литерарним остварењем српске књижевности. Попут поуке Јовна Златоустог звучале су песникове речи поред комунистичким судом. Суд није уважио Петровићеве речи, и послао је г. Ђога на робију. А послао га је јер је о „Вуненим временима“ све најгоре казао песник и значајни уредник „Просвете“ Милан Комненић. Његово сведочење, као важног друга у српској (комунистичкој) стварности одвело је песника Гојка

Ђога у Централни затвор, а потом и у Падинску скелу, на дослужење и окајање његових греха.

Читајући данас копије записника из списка предмета београдског Окружног суда који је судио песнику Гојку Ђогу, у којима се налазе и изјаве песника Милана Комненића, као и записнике у „Просвети“ у којој је вршена „идејно-политичка диференцијација“, остаје помало нејасно, да ли је песник Милан Комненић тада заиста сматрао да је Јосип Броз највећи син наших народа и народности, и да чак и алузија, кроз стих исказана, представља највећу увреду српском народу!

Да ли је то песник Комненић тада говорио из страха, а „страх човјеку – каже Његош – често образ каља“, или из потребе поштовања партијске дисциплине, личног уверења?

Господин Милан Комненић је у случају песника Гојка Ђога, који нам је још свима у сећању, на најгори могући начин показао да је био на линији Савеза комуниста Југославије, који је не бирајући средства кажњавао сваког мислећег човека, не штедећи да у затвор шаље и песнике нарушеног здравља, као што је послао на робију и г. Гојка Ђога.

„Просветљење ума“

И, више нема сумње, човек који је годинама жарио и палио српском културом, као миљеник комунистичког режима, данас нас на сва уста упозорава да је српство угрожено, да треба да се пренемо из сна.

Мисли ли, и верује ли у оно што прича г. Милан Комненић, или му је то само ново престојавање?

Бољшевичке навике, најалост, нису напустиле г. Милана Комненића. Као активни члан у Српском покрету обнове г. Милан Комненић је, као стари бољшевик, држећи се тезе да ко пије са њим, тај је против њега, успео да посвађа добар део чланова из Централне отаџбинске управе. Већ недељама г.

Милан Комненић тајно води кадровску политику, дели ресурсе, оцењује подобност чланова управе, пише карактеристике, и доноси пресуде: овога треба удаљити из покрета, овоме не треба веровати...

Усменом песнику Милану Комненићу не треба оспоравати право на окајање. Са годинама се људи и прену схвате да су у заблуди. Али, понашање песника Милана Комненића указује да нема тога чега се неће одрети, да нема принципа који неће издати, само да буде на врху, да његово „усмено песништво“ буде „запажено“.

Писац пише, по томе га и памтимо, али живот дописује и оно што о њему не пише у читанкама, у његовом роману, збиркама. О Милану Комненићу биће дописано много лоших речи, ниједна позитивна. Јер, и када се, наводно, кајао због „својих младалачких заблуда“, песник Милан Комненић је неискрен.

Ако је заиста толико забаринут над судбином свога народа, онда би се г. Комненић морао понашати по оној Његошевој: „Сваки пастир, што по каже ином, и сам својим показује чином“. А на души песника Милана Комненића има много невиних жртава. Волели бисмо када би нам песник Комненић јавно обзнао по чијем је налогу штампао „Еротикон“ и зашто је отерао на робију песника Гојка Ђога!

Опростили бисмо г. Комненићу, као што му је то великодушно учинио и Гојко Ђога, али то не можемо урадити, када г. Комненић своју кривицу никада јавно није признао, и не признаје.

Прочитали смо песника Милана Комненића. Његово „усмено песништво“ сасвим нам је разумљиво, а његове поруке нас, због своје неискренности, терају на опрез, морамо их са резервом примати.

Песниче, знаш ли своју дужност?

Милица Ђурић

Отворено писмо Вуку Драшковићу

Хвала ти због псовања мог мртвог оца којег је убила комунистичка УДБА 1977. године, као и толико честитих Срба по свету.

Хвала због псовања мајке. Моја мајка, у тренуцима док јој син слуша и премерава дубину људске плиткоће, у тешким мукама преживљава своје последње овоземаљске дане у Подгорици!

Хвала твојој супрузи Даници што је потврдила своје невоспитање и убедила ме да је иза лажне шминке аморфна маса једне клуподерке, коју је неко преварио, или она мисли да све превари у њену позваност да од комуниста прави „националисте“, а код људи (где има људи, а има их још!) се зна где је шта и шта ко ради кад нешто прави!!!

У нападном телефонском разговору, правдајући се почео си да избегаваш одговор на моје конкретно питање: Вуче Драшковићу, ко ме псовао из твоје куће пре два минута? Знаш да си почео да врлаш. Опоменуо сам те: Вуче, уопштавање је незнање! Скоро плачним гласом, како и приличи кукавицама и моралним мизеријама, жалио си се да си окружен: Арнауцима, Хрватима, Словенцима... Није ме псовао ни Шиптар, ни Хрват, ни Словенац, а можда и јесте баш Шиптар из твоје куће у твом присуству док спрема неку нову чорбу целом српском народу.

Знам да ћеш сервилно молити да ти опростим кад се лично први пут сретнемо, било у Отаџбини, било у иностранству. Знам да ћеш се позивати на светосавску ширину.

Што се тиче опроштаја немој да страхујеш узалуд. Опростио сам ти, али ти, сигурно, нећу никада заборавити. Дакле, заслужене батине си мимонишао. Ово друго нећеш никада избећи, као што си вешто избегао наш сусрет 31. јула, алармирајући полицију и ангажујући ноторне кукавице из своје конвертитске страже.

Што се тиче оног другог, нећеш бити оригиналан. Пре тебе су твоји лоши учитељи (комунисти) све што им није по вољи бранили идеолошким штитом. Ти ћеш сада, познајући твој систем манипулација, овај наш случај свести у национални оквир и покушаћеш да се заштитиш националним штитом. Само једно немој да заборавиш: никада ја нисам и нећу никада респектовати комунистичко „светославље“ из простог разлога што је тај бедни сурогат негација самог светосавља.

Само овај народ, барем овај којег ти видиш на можданом платну твојих немоћи, није спреман на егзибиције!

Претпостављаш Вуче да овај честити српски народ није више спреман да

слуша неку проститутку како му трабуња о моралу... Исто као што није уопште спреман да мирно слуша како лупеж блебеће о поштењу, убеђујући поштени народ да је непоштен... Баш у оној мери у којој није спреман да га школски примери ругоба убеђују да су леви онолико колико је народ ружан.

Питаш се: какве сала ово има везе. Има и те какве...

Обзиром да су узроци и последице твоје у теби, осећам моралну обавезу пред собом, тобом и народом да те натерам да их препознаш у себи из два разлога...

Први, који не мора бити први по важности, је тај што их не знаш. Други, опет не мора бити други, већ обрнуто, је тај што народ (можда?) не зна.

У првом случају незнање те не оправдава, што је теби као правнику, познато, већ напротив...

Уколико знаш, а незнање је намерно, теже по онога ко сноси последице сопствених узрока.

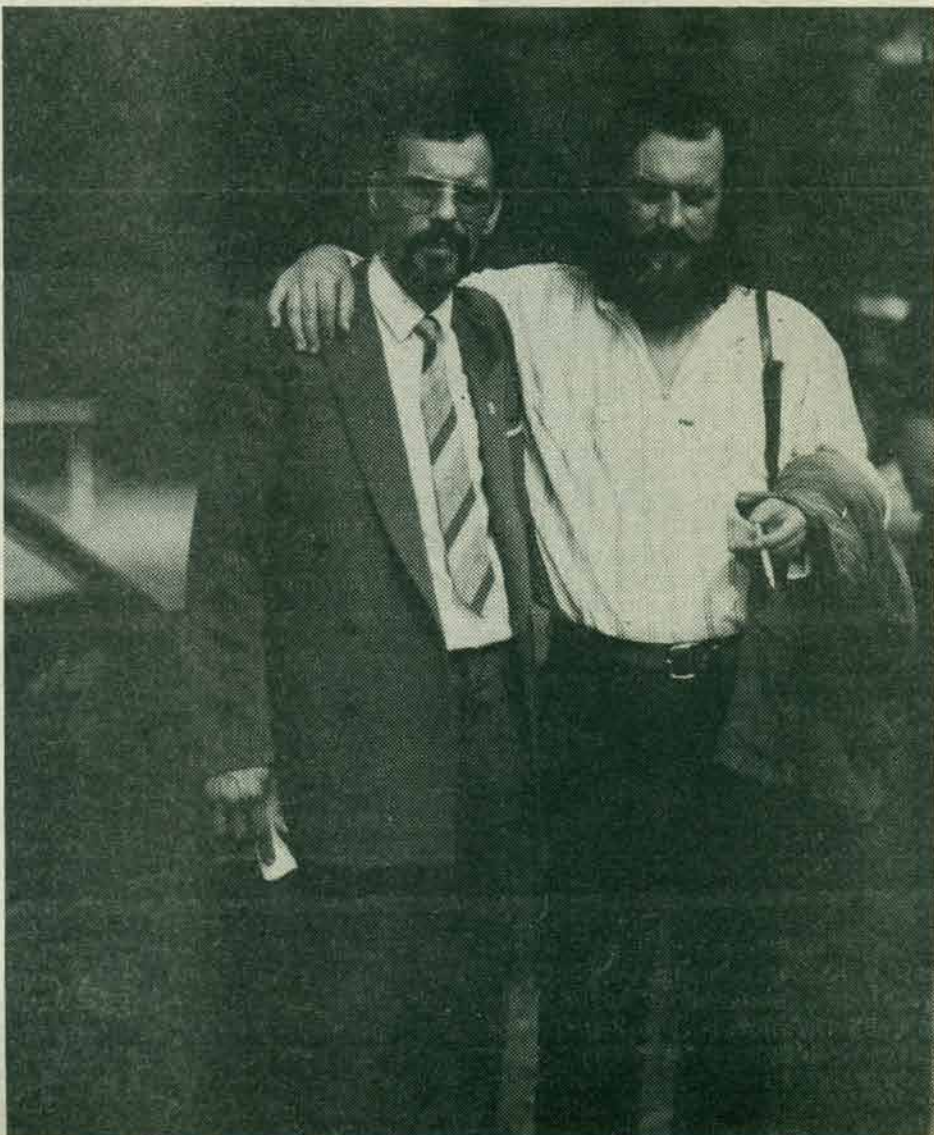
У другом случају, ако ти можда знаш, значи да то тајиш од народа у мазохистичкој намери да будеш „вођа“. Ако је у питању утаја, сложићеш се, постајеш најгора вашарска прођа...

И у једном и у другом случају консеквентност је неизоставна. Поткрепимо заједнички ово чињеницама, на срећу народа којем је превише илузија.

Вуче, кад некоме украдеш идеју јави покраденоме да си то урадио и смерно се извини, да не би покрадени затражио одговарајућу сатисфакцију, применом цивилизацијских средстава... Сећаш ли се приче о ономе кога су поткрадали, а он бивао све богатији, а лупежи све сиромашнији. Ниси се сећтио, а штета...

Е Вуче, да не држимо читаоце у неизвесности, јер је колија овог писма доступна свима.

Наиме, после, мог предавања у Дому СКК „Свети Сава“ (Хокстон парк) у Сиднеју 3. фебруара 1990. године (то је онај Дом где си одбио да уђеш, али ниси одбио новац за националне послове да би га касније присвојио!), ја сам, говорећи о „Светосављу данас“ покренуо петицију у корист НИКОЛЕ КАВАЈЕ.

најхрабријег Србина, после Драже Михаиловића, у 20 веку. Обзиром да је предавању присуствовао Драган Барјактаревић, помоћник главног и одговорног уредника „Дуге“, лично сам га замолио (и о томе смо се касније детаљно договорили у српском националном центру „ДРАЖА МИХАИЛОВИЋ“ у Бонеригу, пре предавања: СРПСКИ ОБРАЗ И ЦРНОГОРСКА СРАМОТРА) да о покретању петиције у корист НИКОЛЕ КАВАЈЕ упозна лично тебе и Војводу др ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА. Касније ме обавестио да ти је то пренео у Београду, као и то да си ти само ћутао... Вероватно си Војводи то прећутао. Али ниси био лењ већ си обавестио НИКОЛУ КАВАЈУ о покретању петиције у његову корист. Наравно, то си приказао као твоју иницијативу, али уз један мали превид: са само шест месеци закашњења. Наиме, равно 6 месеци пре твог „обавештења“ Кавији, НИКОЛА КАВАЈА је обавештен о покретању ПЕТИЦИЈЕ, а та петиција се зове: ЛОВ НА ТИТА и сада је у штампи, чије излагање ти хоћеш, опробаним средствима, да онемогућиш, али то ти је само узалудан покушај и ништа више...

Вуче, веруј ми на реч, не бих ти уопште замислио да си ме обавестио. Не бих дозволио да се угруваш, већ бих све порадио да то испадне као твоја идеја. Уосталом, не би то био први пут, али да не ситничаримо... Само нећу сада, часну ти реч дајем, да дозволим даљу крађу јер лупеж мисли да му је покрадени вечити дужник, а то је да те подсетим, логика последњих у селу сељака и најгорих дака, стокупљевине с коца и коноша...

Дакле по питању петиције не дозвољавам да ме дрско крадеш. Требаш да се постидиш испред огледала које није урамљено никаквим (унапред договореним!) могућностима.

Уколико се не постидиш покушаћеш да се браниш у стилу: па, исто смо мислили... Ма је ли... А како то испале да смо исто мислили после предаје моје књиге ЛОВ НА ТИТА издавачу АИЗ ДОСИЈЕ, поштански фах 45, 11001 Београд 6) и то баш кад је процес припреме за штампу у јеку. Па када си видео писма (ти знаш чија!) позеле-нео си и импутираш ми „одлазак на ручкове“ што си ти чинио по Аустралији, узимајући им новац и обећавајући им функције у новој држави. Јер, Вуче Драшковићу запамти: Петар Милатовић никада није наплаћивао своје моралне обавезе као ти што уновчаваш твоје „српство“. Чак шта више, управо сам ја тај који је од себе давао одувек и морално и материјално, али како нисам властољубив – теби нисам давао...

А сада ни Срби у расејању неће давати више једном преваранту који им подмече кукавичје јаје и за целу Аустралију овлашћује најнеморалније особе које је Српство имало у 20 веку, у име СПО, и то оне исте који су ширили удбашке дезинформације: Шешељ убијен у Шведској, Шешељ пуцао у

Драшковића, и да не набрајам небулосе и дрскости лудака којима сам ускратио присуство на мојим предавањима по Аустралији.

Најмање ће Срби имати разлога да пуне Даничину врећу без дна, када им је јасно како си се понео поводом анти-српске представе „Свети Сава“ чији су режисери у Тирани и Техерану...

Следимо ли твоју „одбрану уметничког стваралаштва“ испала да је требало подржати највећи злочин у историји светске културе на врху Ловћена кад је, на српску срамоту, промовисано усташко-комунистичко чудовиште...

Сваки онај ко је допринео прекидању шамарања српског образа заслужује да се назове јунаком на бранику српске истине!

Свако онај ко под плаштом „уметничког стваралаштва“ прља образ целокупној српској историји, запамти Вуче Драшковићу, заслужује смртну казну. Кад то буде јасно свим квази-србима и антисрбима неће нико шамарати српски образ после обилних количина соли на отвореним ранама.

А те отворене ране дежурни јаничари, као што си ти, само продубљују. Под изговором некакве катарзе и отржењења од пијанства заблуда четнички покрет браниш ти који си писао о „четничким клањима“.

Твој бивши идол, Јосип Броз, двоструки злочинац (ратни и мирнодопски!), да је жив био би далеко лукавији од тебе. Он би сада јавно напао партиз-

наство и одао признање четништву само да би задржао власт до голотиње моралног бешчашћа. Ти слично поступаш и теби слични дежурни јаничари.

Сада га нападаш после смрти. Само си заборавио да је Броз умро за српски народ 2. новембра 1941. године када је целом српском народу зарио двосекли нож у леђа и то онај нож којег је с једне стране оштрио Кремљ, а с друге Ватикан. Сада је тај нож у квазинационалним рукама.

Да бих спречио манипулацију из 1941. године силом прилика смо сучељени.

Наиме, ја Петар Милатовић – Острошки, четнички син, који сам Тита одувек мрзео у далеко већој мери него што си га ти волео, мораћу да га браним, од тебе и теби сличних, јер да није било таквих дежурних јаничара, партизанских синова, садашњих Тројанских коња пред српским бедемима, не би српски народ у 20. веку прогонио своје најоданије синове, а усточицавао пробисвете и протувее!!!

Сачувај ме Боже комунистичког национализма и конвертитског светосавља у служби Даничине вреће без дна...

Брозо оздрављење од каријеристичке параноје, искрено ти жели, истини одани,

У Бечу 1. августа 1990.
Петар Милатовић-Острошки

Отворено писмо господину Богољубу Пејчићу, подпредседнику новог „СПО“

Господине Богољубе Пејчићу, желим да Ти поставим јавно неколико питања на која очекујем бар овога пута поштене и искрене одговоре. Надам се да ово писмо не схваташ као било какву провокацију, јер је писано из најбољих жеља и из дубине душе. Наиме, пошто си Ти пре неколико дана лично наредио распуштање одбора, и Окружног и Месног, СРПСКОГ ПОКРЕТА ОБНОВЕ, питам Те:

1. Како можеш нешто распуштати што више скоро месец дана не постоји?

2. Са којим правом распушташ нешто у чијем стварању ниси ни учествовао?

3. Или је то још један задатак који си добио од службе Државне безбедности и комуниста?

4. Или можда то чиниш по задатку и наређењу Вука Драшковића, да би се решили Окружног одбора СПО у Крушевцу, јер је он већ по саставу, раду, репутацији и ауторитету био на путу да прерасте Централну управу СПО?

5. Или због низа питања које смо отворено постављали, од трошења стражничког новца, неодговорних изјава, па до листа „Српска реч“ (чији је новац уложен у оснивање листа)?

6. Не замери на једном интимном питању, шта ти је Злата Сердар из Ниша, пријатељица (млађа) или рођака?

7. Колико месечно трошиш страначког новца на рент-а-кар, за изнајмљивање жутог „Голфа“?

8. Прилажем признаницу (фотокопија) на 20 милијарди, да ли је ово твој потпис?

Пошто си директне контакте избегавао морао сам да ти упутим једно овакво писмо. Умало да заборавим, да ли Горана из Алексинца још зовеш „пумпација лопов“, је л’ Иркић из Ужица још тежак криминалац, да ли је Пера из Ниша још луд и неурачунљив, да ли је Жика из Параћина још глупан, или Илић из Пожаревца полицијска будала и психопата, је л’ се Вук опаметио???

Очекујем твој скори одговор. Поздравља те твој пријатељ, који много воли да слуша четничке песме.

У Крушевцу
8. 8. 1990. г.

СЕКРЕТАР
Регионалне управе и члан Централне
отаџбинске управе СРПСКОГ ЧЕТ-
НИЧКОГ ПОКРЕТА

Милун Миловановић

РЕАГОВАЊА

Саопштење за јавност

ЈЕДАН од најактивнијих одбора Српског декрета обнове у Србији, скоро да више и не постоји, јер је већи број чланова одбора пренео у странку СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ и са собом провео огроман број чланова. Од 43 повереника по селима, за прелазак у СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ изјаснила су се 39 повереника. Низ разлога је утицало на овај чин, почев од господина Вука Драшковића, иначе бившег председника СПО, и његовог додворавања, да, не кажемо, скоро отворене сарадње са режимским властима, преко низ нечасних работа у странци око поделе новца (прилажем фото-копију признанице, на име салашњег подпредседника странке „СПО“ Богољуба Пејчића на 20 милијарди старих динара), приватизације листа „СРПСКА РЕЧ“ — издавач група грађана (Вук Драшковић и Милан Комненић тврде да су уложили свој новац, а Богољуб Пејчић да је уложен страначки новац — те због тога не могу да материјално помогну одборе). Чланови Централне управе „СПО“ су посебна прича,

готово све ближи и даљи рођаци Вука Драшковића и Милана Комненића, осим нас неколико — те је јасна намера да странка „СПО“ буде гласачка машина за династију Драшковић, посебни бисери су превара чланства око прекида Светосавске представе и непримереног као позива чланства на „хајдучију“ од стране господина Вука Драшковића, и све то без сагласности Централне управе. Међутим, главни разлог што је до свега овога дошло је тај што је странка СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ права опозициона странка, која делује као изразито демократска странка у услови ма вишепартијског система, опредељујући се за искључиво мирољубиве методе политичке борбе. СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ, СЛЕДИ НАЈБОЉЕ СЛОБОДАРСКЕ И ПАТРИОТСКЕ ТРАДИЦИЈЕ СВОГА НАРОДА, објављује целом српству и целом свету да је основни циљ обнављање слободне независне, демократске и економски јаке српске државе на Балкану.

„Српски покрет обнове“ напустили су вршилац дужности председника МО „СПО“, подпредседници, секретар и члан Централне управе „СПО“, благајник и већи број чланова ОО и МО одбора и прешли у СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ или у неку други странку. Они су формирали Регионалну управу СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА за Средњу Србију са седиштем у Крушевцу. Такође је формиран и Месни одбор СЧП у Крушевцу. Ускоро ће доћи и до промоције странке у Крушевцу, где ће господин доктор и војвода Војислав Шешел представити основна опредељења странке СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ.

Дана 2. 8. 1990. год.
У Крушевцу

СЕКРЕТАР,
Регионалне управе СЧП и члан Централне отаџбинске управе СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА

Милун Миловановић

Отворено писмо Слободану Милошевићу, председнику Председништва СР Србије

Господине Милошевићу,

Као основни проблем неке државе могао би се одредити онај без чијег решавања није могуће решити ни остале проблеме — бар не онако како би то било пожељно. А основни проблем Србије данас је несумњиво косовски проблем.

Како, дакле, решити овај проблем? Ваша најновија формула за решавање овог проблема је већ на делу, а она гласи: нови устав Србије + вишепартијски избори = решен косовски проблем.

Међутим, у ову вашу најновију формулу ја не верујем, исто тако као што нисам веровао ни у претходне две.

Чак шта више: ја сам сигуран да ни ова формула неће дати очекиване резултате. А ево због чега:

На Косову се у отвореном чеоном судару налазе две нације — српска и албанска. Али док је албанска нација хомогена, тј. монолитна, српска нација је располућена на Србе и Црногорце. А тако располућена мора бити из престога разлога што је и Србија располућена на Србију и Црну Гору.

Према томе, све дотле док се Србија не уједини сама са собом, а уједињена Србија је Србија и Црна Гора, српска нација неће постати монолитна. А све док она не постане монолитна од

решавања косовског проблема неће бити ништа, па макар после усвајања новог устава Србије на слободним изборима победила и ваша партија — што још увек није искључено.

Управо због тога вам и постављам следеће питање: да ли сте ви за уједињење Србије и Црне Горе, односно за уједињење Србије саме са собом, или је и вама авнојевски располућена Србија баш потаман?

Инсистирам на отвореном, дакле јавном, одговору на исто тако постављено питање.

Миленко Рибич, 59

Отворено писмо генералном секретару Ф.К. „Црвена звезда“, господину Владимиру Цветковићу

Прочитах у дневној штампи да ви нећете четничка (српска) обележја на вашем стадиону.

А да ли хоћете комунистичка? Да ли ћете хтети шаховницу као хрватско обележје, када вам дођу у госте хрватски клубови?

То ће, сасвим сигурно, бити дозвољено, па је питање депласирано. Биће тај дан запамћен као јединствен „празник“ српског народа на вашем стадиону. Хрватска обележја ту, а српска – забрањена!

Да се објаснимо. Црвена петокрака звезда је знак међународне комунистичке агентуре. Она значи „крв кроз пет континената“. Она је углавном

изумрла у нормалном свету, а оно што ви зовете четничким обележјима су исто толико српска обележја, колико је шаховница хрватско обележје.

Пре неки дан у „Политици“ објављен је мој допис под насловом „Зејтин иде у салату, а уље у мотор“. Из текста који је штампан избачена је само једна реченица. Она је гласила: „Да ли смо ми Срби најмалоумнији народ на свету који је заслужио своју судбину?“ Ово питање постављам и вама.

Ја сам био јуниорски првак државе 1947. г. у стоном тенису бранчи боје „Црвене Звезде“. Али, за који други клуб (и са којим именом и презименом) сам онда могао да играм?

Страшна времена су то била. Ја не знам где сте ви онда били и чиме сте се бавили, али сада, као већ одрастао човек, могли бисте бар мало да схватите шта се у овој нашој земљи дешава.

„Звезда“ је велика радна организација. Много породица живи од ње. Па у вези са тим да вас питам да ли можете да замислите каква ће кампања противу доласка гледалаца на ваш стадион да се покрене ако на следшим изборима победи коалиција српски оријентисаних странака?

Размислите о томе. И мењајте амблем и име. Док је време.

Београд, 7. 08. 1990.

Милутин Живковић, дипл. инж.
геологије

Демократија власти у срцу Београда

Пре извесног времена појавили су се у Кнез-Михаиловој улици младићи и девојке, кји колпортерском продајом појединих издања опозиционе штампе зарађују цепарац за живот и студије. Поштено и никога не вређајући, нуде штампу која се врло ретко може купити у државним киосцима. Информације које та штампа нуди вероватно „некоме“ сметају. Три су у оку комунистима. Немоћни пред истином, шаљу провокаторе и силеције у службеним униформама или у цивилу да изазову неред и дају повод за већу интервенцију.

Десило се увече, 31. августа, у срцу Београда да претуку колпортера који у Кнез-Михаиловој улици већ месецима народу пружају могућност упознавања и са истинитим подацима о нашој новијој историји и садашњости, који побијају оне официјелно прописане.

Докле ће моћници слати емисаре власти да под заштитом униформе бране неки лажни ред и мир? Како су на издисају, како им њихово комуни-

стичко усређитељство непоправљиво пропада, у очајничком бесу ударају тамо где мисле да је најслабије.

Видећемо докле ће такви мислити да се Србија брани оваквим силецијским нападима на следбенике Српског четничког покрета и продавце „Велике Србије“. Докле ћемо од њих слушати „Мајку ти четничку“ и сличне псовке. Ти такозвани родољуби нехришћанског утемељења занају добро шта је Србија од које су се одметнули продајући „веру за вечеру“. У паничном страху од васкрса слободне Србије, као плаћеници црвеног ђавола, користе државну силу као средство исијавања заслепљене большевичке мржње.

Пробуђеном српском народу, у овим тешким временима, можемо само изразити уверење да ће ови бескрупулозни силецијски насртаји наићи на адекватан одговор у нашој одлучности да ни за педаљ не попустимо, да не скренемо с пута православља, слободе и демократије.

Александар Филиповић

ПОЛАЗАК НА СРЕМСКУ КЛАНИЦУ

НА ПОЉИМА РАВНОГ СРЕМА
ГДЕ ПОЧИВА СРПСКА МЛАДОСТ –
НА ГРОБНИЦИ КРСТА НЕМА...

Бројте: сваки трећи, пети, десети – наоружан је пушком... Сваки стоти вратио се са Сремског фронта...

Тако је 1941. – СТО ХИЉАДА српских омладинаца убио Јосип Броз...

На широкој сремској равници налазе се гробови српске омладине. На свету највећа гробница младости. Нема крстова, нема видног обележја – само остао је помен на дену Србије... На сељачиће осуђене на смрт...

Погледајте: опанак, шајкача, поцепани гуњеви... Одлазе, а за

њима остало је село без радости... Оца су убили Немци, старије брата – четника ови који га воде на губилиште... Сама на родитељском прагу тужи мајка...

И убица је на овој фотографији – ЈОСИП БРОЗ. Пуцао је он и српске војнике као аустроугарски наредник 1914. – а сада – 1944. осудио је на смрт њихове синове...

Погледајте лик убице српске омладине! Погледајте и сетите се 100 хиљада невине деце Србије...

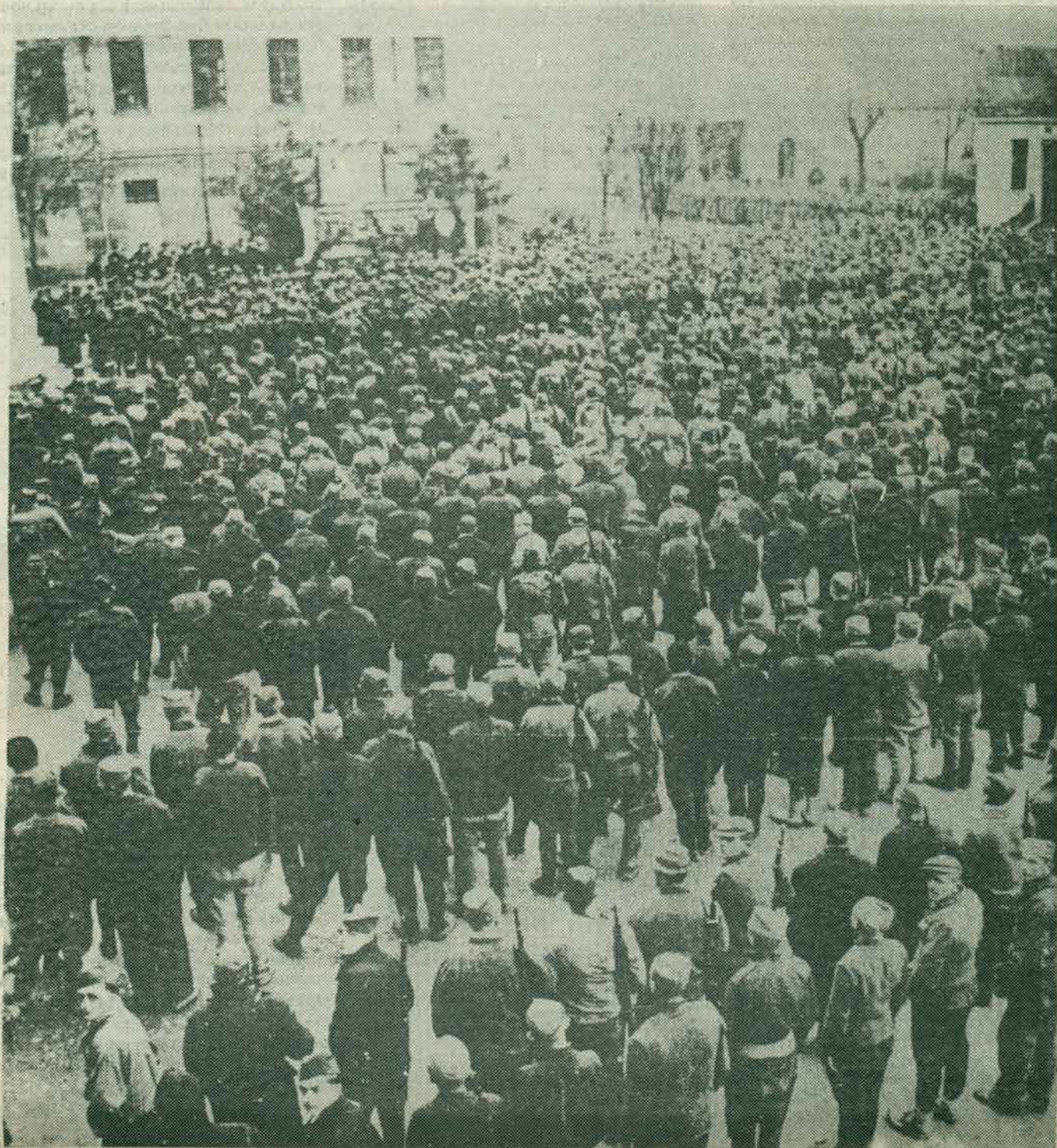
Нема крстова на сремској равници... Још свештеник на широкој гробљу није одржао опело...

Спомен је остао...

И завет: НЕЋЕМО СТАТИ!

Слава српским младим мученицима!

– Слобода

ЈАВНОСТ И СЛОБОДА

ЈАВНОСТ – то је слобода изражавања мишљења, слобода критичког оцењивања свега што је за оцењивање, и то: јавно, гласно и јасно: оно што је ваљано, треба јавно похвалити и подржати; оно што не ваља и смета – треба осудити и жигосати, такође јавно, да би се спречило, ради општег добра и у заједничком интересу.

Коме смета јавност? Кога „узнемирава“ истина?

Часним људима јавно изречене истине никада нису сметале, јер истина и треба да се зна, да би се сузбиле лажи и обмане; а лажи треба обелоданити и јавно жигосати сву прљавштину коју оне у себи крију; баш зато јавност и треба и мора да постоји – да би се лажи изнеле на видело истине!

Јавност је синоним слободе; нажалост, код нас нема јавности, јер нема ни слободе! Све могуће институције, сва гласила, све јавне објекте и просторије и све остало, где би се јавност требала огласити, све то, без остатка, грчевито и само у својим рукама стиска комунистичка власт, која је „од Бога“, дата једном, заувек; то је она „светска власт“, коју је „народ“ изабрао на првим „слободним изборима“ у ДФЈ 11. новембра 1945. год. Али има нас још живих који се сећамо тих „славних дана“ избора и „ћоравих кутија“, када нам је засијало сунце срце и слободе, које нас отада немилосрдно пржи и сада прети да нас коначно спали.

Јавност овде није дозвољена, јер је истина забрањена, а слобода протерана! Али, коме су уопште потребни јавност и слобода?

Те чудне „измишљотине“ многим уопште не недостају, онима као што су будале, глупаци и остале животиње; то су апстракције неразумљиве неразумнима, онима који никад и нису разликовали слободу од насиља, истину од лажи... Јер, није слобода кад вас неко „испендрека“ насред улице, без разлога и без објашњења, тек онако, по „налогу“; – не, то никако није слобода, то се зове терор и то треба рећи гласно и написати јавно! Исто тако, није нити може бити истина, да је неко „напредан“ или „непогрешив“ само зато што има „црвену књижицу“ и што он то тврди.

Њихови добро преплаћени папагаји и остала лупетала, неуморно понављају исту, отужну бајку о слободи и демократији, о вишестраначком парламентаризму и некаквој „правној држави“, ... али, за сваки случај, сву стварну власт и даље задржавају само комунисти, само у својим рукама и само за себе!

Где, када и како ће те обећане странке организовати свој политички рад, кад им је све ускраћено и забрањено? Званични органи и за то имају објашњење: странке су не-уставне јер их

важећи „Устав“ није предвидео! При томе увек заборавља или изоставља рећи, да је тај Устав њихов, комунистички Устав, који је служио само њима и који им итекако још служи. Међутим, они сада обећавају нови Устав, који ће наравно, опет бити комунистички! Али то су такви и толики апсурди, да их већ и слепци виде и лудаци се спредају!

Комунисти се плаше истине, нарочито јавне, па зато не бирају ни начин, ни средство да спрече јавно изношење истине о чињеницама које би заувек, у прах и pepeo, срушиле све обмане њихових шупљих лажи. А те истине су опасне, јер су страшне, јер је истина да су Тито и Кардељ, Косово обећали Шиптарима; истина је такође да су комунисти створили аутономну покрајину Косово, да су Шиптарима дали посебан Устав и све правне прерогативе пуне државности, на основу чега они сада „с правом“ захтевају Косово-републику!

Комунисти то нису учинили случајно; њихов план је био и остао, да се Србија распарча, сломије и коначно

уништи. Тај план потиче од Коминтерне, али његови историјски корени су много дубљи и полазе још од Отоманског царства, Аустро-Угарске монархије и Католичке цркве.

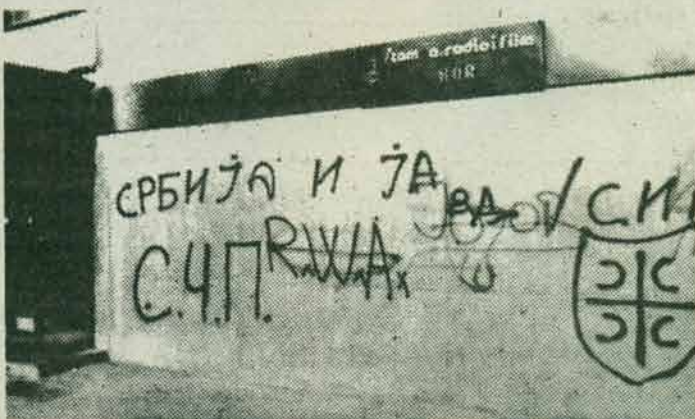
Давнашњи сан многих агресора био је да се дочепају Србије, њених природних богатстава и гео-политичке позиције на Балкану. Да би се то остварило, требало је уништити Србију као државу и Србе као народ. Комуниста је то увек одговарало, јер у великој већини они и нису Срби; они међу њима који су нажалост некакви Срби – они су издаци свог народа. Њима је стало само до личне користи, до власти и привилегија које она собом носи.

Десет година комунисти „решавају“ косовску кризу, али до данас још ништа нису решили – напротив! Криза је сада много тежа него пре десет година, али комунисти и даље, само заузимају „ставове“, пишу „резолуције“ и доносе „оцене“! Данашњи комунисти се ограђују од „грехова“ својих претходника и спроводе реорганизацију своје партије, ... али, они су и даље доследни настављачи старе, анти-

НОВОСТИ

ЧЕТНИЦИ У БОРУ?

ПРОМОЦИЈА НА ЗИДУ ДОМА КУЛТУРЕ

Пре неколико дана на зиду Дома културе, испред улаза у Радио-Бор, осванули су графити које је усликао наш фото-репортер Бјарн Салијевих. Јесу ли они заиста промоција Српског четничког покрета у овом граду (који своје присуство обелоданије на овај начин) или су тек део нечије игарије?

П. И.

српске политике, коју прикривају свакојаким лажима и полицијским терором.

Под демагошким изговором да се залажу за спасавање земље из економске кризе и политичког хаоса – до чега су довели баш они и само они – комунисти су исплели замршену мрежу ригидне бирократије и запосели и све државне институције, укључујући и војску и полицију. Међутим, земља и даље све више пропада, социјална беда је све тежа, а национална нетрпељивост је на ивици грађанског рата. Али, комунистима је још увек лепо: они се башкаре у раскошним вилама, возикају се „мерцедесима“ и брчкају у приватним базенима; то су они стекли вредним радом и личним жртвама, чије благодети ми данас уживамо. Међутим, ствари се морају схватити само онако како нам комунисти кажу и никако друкчије, јер јавност се не сме „узнемиравати“ дезинформацијама и неистинама, а квалификације за то могу дати само они, јер они су врховни арбитри и мера свих ствари! Уосталом, они себе идентификују с народом... остали то нису!

Лаж и насиље су главни аргументи и инструменти сваке тираније: „пандури“ су овде плаћени извршиоци, чији задаци нису да штите безбедност и имовину грађана, као у цивилизованом свету, већ да по сваку цену спроводе самовољу тиранске власти. Физичко злостављање људи који нису

учинили никакав деликт – или и кад то није доказано – претставља дивљачко насиље неразумних манијака... У културним земљама постоје закони, који и животиње штите од физичког малтретирања!

Нема те демократије, ни тако светих принципа, у име којих се батинање народа пендрецима може правдати као средство за завођење реда или као аргумент политичког убеђивања! Као изговор за растеривање грађана батинама, претставници „народне власти“ наводе заштиту грађана од „узнемиравања“, што претставља колико одвратан шинизам, толико, још више – нечувену тупавост аутора таквих објашњења, јер из тога следи закључак: да „грађане“ треба заштитити од „грађана“ – дакле, од самих себе!... Међутим, баш те околности и јесу разлог зашто се треба безкомпромисно борити за јавност, за слободу јавног изражавања истине, јер истином се руше лажи и обмане на којима почива моћ бирократске тираније и све њихове привилегије...; иза замки подвала, у облацима једне смушене надри-филозофије, крије се армија изелица и паразита, који се труде да збрка буде што већа, да би се истина што мање чула и видеела; у ту сврху измислили су и један нови, неразумљиви језик, са „тајним“ речима, које само они знају – да би збунили јавност и уплашили оне, који не мисле исто као комунисти.

Али догађаји, у последњих 45 година сасвим јасно говоре о чињеницама, којима је сваки коментар сувишан, јер све што се догодило и што се још догађа, све је то дело и заслуга комуниста, јер осим њих, нико други није био у прилици да ништа дода или одузме.

Сада, када се хаос и криза више ничим не могу сакрити, сада „нови“ комунисти свечано обећавају да ће лепо исправити све што не ваља, да ће нам донети срећу и благостање – само им треба веровати! Међутим, не може се заборавити да су ти исти комунисти – без обзира који од њих – искључиво и непрекидно држали сву власт скоро пола века, да су започињали многе реформе и обећавали нам „златне куле и градове“, за које су мало после и сами признавали да су били „идејни промашаји“; уместо обећаних успеха, доживљавали смо пораз за поразом и увек нова разочарења: злоупотребе положаја од стране „високих функционера“, губитке у привреди, промашене инвестиције, пљачке друштвене и државне имовине, као и безброј других криминалних афера, које су запрепастиле чак и светску јавност.

На крају, уместо неких разумних решења, комунисти опет подмећу нове политичке подвале и отворено прете појачаним репресијама, као да постојећи терор већ није превршио сваку меру!

Симан Живковић

СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ

ПРИСТУПНИЦА

Име и презиме _____ тел: _____

год. рођ. _____ занимање _____

адреса _____ општина _____

ПОТПИС _____

**ЗА ВАСКРС СЛОБОДНЕ СРБИЈЕ!
СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА ДОК СУ ЈОЈ ДЕЦА ВЕРНА!
СА ВЕРОМ У БОГА - ЗА КРАЉА И ОТАЦБИНУ!
РАВНА ГОРА ПОБЕДИТИ МОРА!**

Приступницу доставити на адресу:

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ, Посавског одреда 36, 11273 БАТАЈНИЦА

Чланарину у износу од 100 динара за текућу годину уплатити неком од овлашћених чланова Централне управе уз признаницу на основу које ће се ускоро издати чланска карта.

ОБАВЕШТЕЊЕ ЧЛАНОВИМА СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА

Пошто је србијански комунистички режим спречио регистрацију наше странке, немамо могућности да уведемо страначки печат и отворимо банковни рачун. Зато одлажемо израду чланских карата и приступамо вођењу управног спора против такве дискриминаторске одлуке у предвечерје парламентарних избора.

Настављамо са уписивањем нових чланова и формирањем месних одбора. Чланарина ће се и даље наплаћивати у износу од 100 динара за ову годину, а чланови из унутрашњости тај износ могу послати поштанском упутницом на адресу благајника Странке др Ђорђа Николића, Кнеза Милоша 28/1. ОDMA по примитку чланарине биће им послата одговарајућа признаница, на основу које ће се издавати чланска карта и одређивати члански број, након што се изборимо за регистрацију Српског четничког покрета.

Извршни одбор

Централне отаџбинске управе

ВЕЛИКА СРБИЈА

Новине Српског четничког покрета
Издавач:

Група грађана која настоји легализовати политичку делатност странке Српски четнички покрет

За издавача:
Војвода др Војислав Шешел

Издавачки савет

Др Ђорђе Николић, адвокат Милорад Вукосављевић, др Трипо Зиројевић, адвокат Оливера Јелкић, Тодор Бошковић, Драган Тодоровић, Ненад Вукановић, Миладин Тодосијевић, Срђан Гламочанин, Александар Стефановић, др Војислав Шешел.

В.Д. главног и одговорног уредника

Срђан Гламочанин

Техничка редакција „Глас“

Привремена редакција:

Војин Вулећић, Драган Бошков, Вукан Дрецун, Горан Пецић, Братислав Станковић, Винета Мариновић, Радован Андријевић, Гордана Ристић, др Велибор Стефановић, Ђорђе Петровић, Зоран Дражиловић, Јован Вучковић.

Штампа: НИГП „Глас“, Влајковићева 8, 11.000 Београд.

Редакција прима пошту на адресу: др Ђорђе Николић, Кнеза Милоша 28, стан 1, 11.000 Београд. Тел. (011)643-807.

Лист „Велика Србија“ је регистрован у Секретаријату за информације Социјалистичке Републике Србије. Решењем број 413-973/90-01 Секретаријата за информације СР Србије од 25. јула 1990. „Велика Србија“ је ослобођена од плаћања основног и посебног пореза на промет.

Na osnovu člana 211 ZKP i člana 266 st. 1 tačka 2 Pravilnika o načinu vršenja poslova Službe javne bezbednosti izdaje se sledeće:

P O T V R D A

Ovim se potvrđuje od strane ovlašćenog službenog lica ~~XXXXXXXXXX~~ OJB Bujanovac
Lukić Branišlava da je dana 02.08.1990. god. od Vojislava Šešelja
od oca Nikole i majke Danice rođen 11.10.1954. god.
godine u Sarajevu SO-e Sarajevo sa stanom u Batajnici
ulica Posavskog odreda broj 36.

ODUZEO SLEDEĆE PREDMETE

1. Jedan metalni čekić - macola sa drvenom drškom.

2. _____

3. _____

4. _____

5. _____

Zaključno sa rednim brojem 1. /Jedan/.

Navedeni predmeti oduzimaju se iz razloga što postoji osnovi sumnje da su pribavljeni izvršenjem krivičnog dela ili je sa njim izvršeno krivično delo iz člana 147 st. 1. ~~XXXXXXXXXX~~ Zakona o zaštiti kulturnih dobara.

Predmeti oduzeti od:

Vojislava Šešelja

Ovlašćeno službeno lice:

Branišlav Lukić

**СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА, ДОК
СУ ЈОЈ ДЕЦА ВЕРНА!!!**

